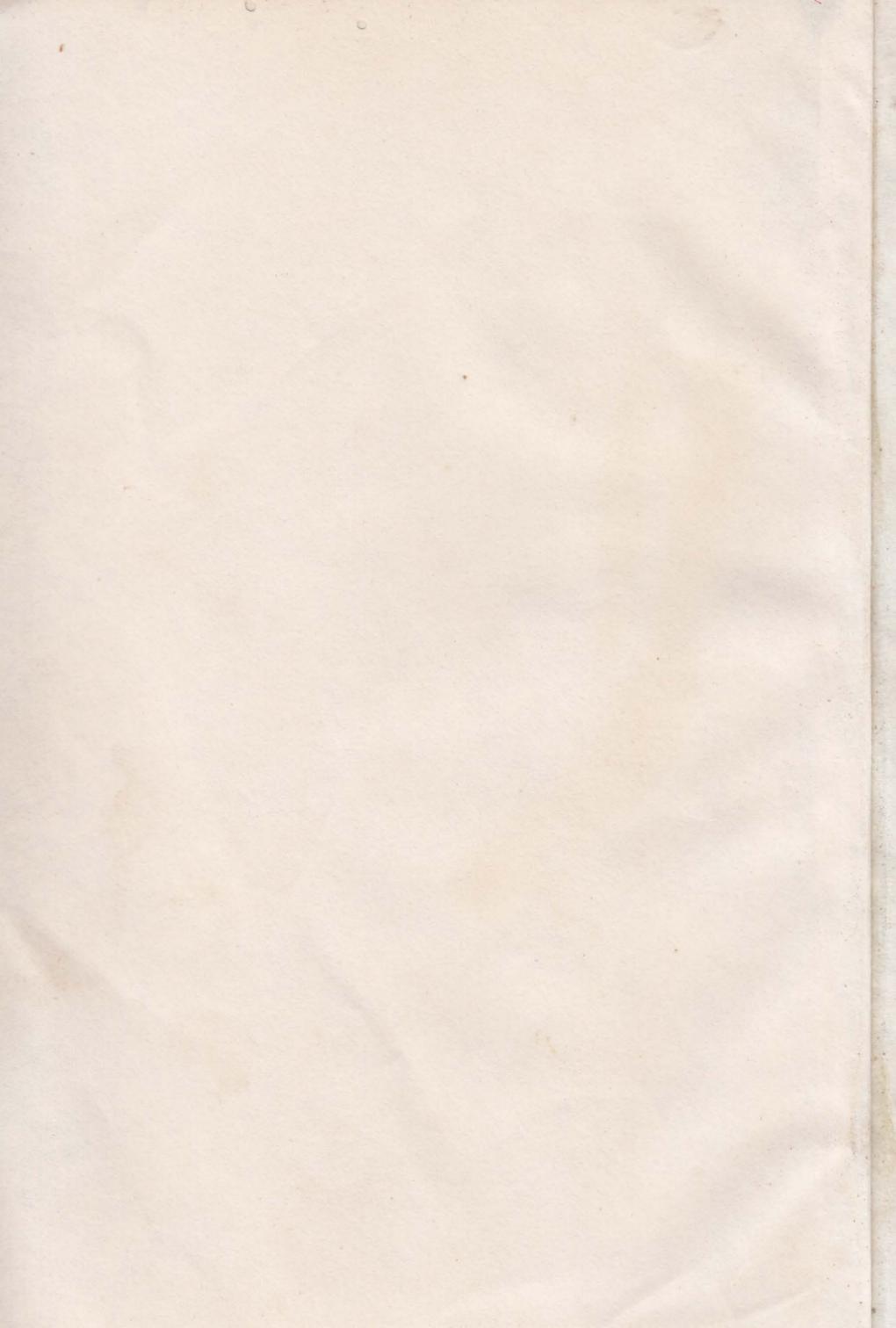

1

18th Century Jaffna Poets' Bicentenary Commemoration Series

KATHIRAMALAI PALLU

[A Pallu Poem composed under the patronage of
MUTHULINGASWAMY,
Founder of the Kalyana Mandapam of Kataragama]

Edited by

V. COOMARASWAMY, B.A.
Proctor S. C. and Vice-President of
THE JAFFNA ORIENTAL STUDIES' SOCIETY

with

HIS CRITICAL STUDIES

of

Legends and Histories relating to the Kataragama,
Thirukethiswaram and Trincomallee Temples

Printed by

C. V. JAMBULINGAM PILLAI

at the

PROGRESSIVE PRINTERS, MADRAS

1935

[Price 75 c.

THE CATHOLIC CHURCH OF ST. JOSEPH'S PARISH
KATHARINA MAYER

KATHARINA MAYER

Wife of Joseph Mayer

Deceased November 20, 1888

[Signature] H. J. Mayer, Son

Wife of Joseph Mayer

Deceased November 20, 1888

H. J. Mayer, Son

Wife

of Catherine Mayer

to

the wife of Joseph Mayer

Deceased Nov.

C. A. TAMBURINI & SONS

Deceased

Mechanical Printers

[Signature]

1888

18-ம் நூற்றுண்டு யாழ்ப்பானத்துத் தமிழ்ப் புலவர் இருநூற்றுண்டு
நிறைவு ஞாபகார்த்தப் பிரசரம்

கதிரைமலைப் பள்ளு

[கதிர்காம கோத்திரத்துக் கல்யாண மட¹
ஸ்தாபகரான

முத்துவிங்க சுவாமிகளின்
ஆதரவில் இயற்றப்பட்ட

பழைய பள்ளுப் பிரபந்தம்]

யாழ்ப்பானத்து
ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்தி சங்க
உபதலைவர்களில் ஒருவரும்
பிரபல நியாய துரந்தரரும் ஆகிய

தேவ்லிப்பழை திரு. வ. குமாரசவாமி (B. A.) அவர்களால்
பல ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதிக்கப்பட்டு
ஷ்யார் எழுதிய

கதிர்காம கோத்திர புராண இதிகாச சரித்திர
ஜதிக வரலாறுகள்
திருக்கேதீச்சர ஸ்தல வரலாறு
திருக்கோணமலை ஸ்தல வரலாறு

ஆதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும்
அரும்பதவரை அருங்தொடர் விளக்கத்துடனும்

திருமயிலை சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை அவர்களால்
சேன்னைப் புரோகிரஸில் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

முகவரை

கதிரையப்பர் பள்ளு எனவும், கதிரைமலைப் பள்ளு எனவும் வழங்கும் இந்துால் ககிர்காம வேலவர்மீது பாடப் பட்ட பள்ளு, அல்லது உழக்கியர் பாட்டு என்னும் கூபிர பந்த வகைகளில் ஒன்றாகும். ஈழமண்டலத்தெழுந்த பள்ளுப் பிரபந்தங்களுக்குள் இதுவே முதலாயது என்பர்.

இயல் இசை நாடகம் ஆகிய மூன்றினையுங் தழுவிப் பள்ளு இயற்றப்படுதலினாலே, அதனைப் படிப்போர் ஆராய் வோர் கவனத்துக்குரிய நயங்கள் வியப்புக்கள் பல. புலமை யுடையோர் கற்று மகிழும் பெற்றித்தாய், சொன்னயம் பொருணயம் துறுமிச் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தமாய் விளங்கும் தன்மை ஒன்று; சந்த இன்பமும் தாள அறுதியும் வாய்ந்து வாத்திய சகிதமாய் இசைவல்லார் பாடியவிடத்து இனிமை பயப்பது இன்னென்று; பாமர சனங்களுக்கு அறிலூட்டுவ தற்கு நாடகமேடையில் நடிப்பதற்கு உபயோகமாதல் மற் றென்று. இம்மூன்று தன்மையும் ஒருங்கு அமைங் திருத்தல் பள்ளு, குறவஞ்சி முதலிய இயல் இசை நாடகம் விரவிய பிற்காலத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களின் சிறப்பாகும். இம் முத்தமிழ்ச் சிறப்பும் இதனைப் படிப்பவர்க்கு எளிதில் புலப்படத் தக்கதாக இந்துால் யாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இனி, நாடகம் என்ற வகையில், நெற்பயிர் விளைத்தற் பொருட்டுக் கடவுட் பராய் மழை பெய்வித்து, வெள்ளத் துக்கு வரம்பு கட்டி உழுது வித்திடுதல்முதல், பொவி தூற்றி நெல்லளவு கண்டு பாத்தீடு செய்யும் வரையுமள்ள எல்லாக் கிருஷிகத் தொழில்களையும் பள்ளன், முத்தபள்ளி

இலையபள்ளி என்ற மூன்று நடர்களையும் பண்ணேத் தலைவன் என்னும் விதாஷகனையும் கொண்டு நடித்துக் காண்பித் தலின் பள்ளு அல்லது உழத்திப்பாட்டு நாடகங்களுக்கு ஓர் சமஷ்டியாகும். ஏனெனில், மன்னைருவனைக் கண்ட ஒளாவை அவன் கொற்றமும் விறலும் பிறவுங்கறி வாழ்த் தாது “வரம்புயர்” என வாழ்த்தினாக, அதன் காரணம் வினாவினாக்கு,

“வரம்புயர நீருயரும், நீருயர நெல்லுயரும்,
நெல்லுயரக் குடியுயரும், குடியுயரக் கோனுயர்வான்”

என விளக்கிச் சென்றாள் அம்முதறிவாட்டி. உண்டி முதற்று யது நெல்லு என்னலாம்.

“நெல்லுமுயிரன்றே நீருமுயிரன்றே
மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்”

என்ற புறச் செய்யுளி லும் நெற்பயிர் விளைத்தலைத் தன் காவலாணையால் தீங்குருவண்ணம் ஒம்பலும் தீங்குறின் அதனைப் பரிகரித்தலும் மன்னர்க்கு இன்றியமையாதன என்பதை வற்புறுத்த அச்செய்யுள் எழுந்ததுமன்றி நெல்லும் அதனை விளையச் செய்யும் நீருமே உண்மையளவில் உண்டியாகிச் சீவராசிகளின் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருள் களென்பதும் அச்செய்யுளிற் ரெணித்து நிற்கும் பொருளாகும்.

மன்றனி ஞாலத்தில் வாழ்வோர்க்கெல்லாம்
உண்டிகொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே.

என் னும் மணிமேகலைத் தொடரும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி, முகம், பிரதிமுகம், கருப்பும், விளைவு, துய்த்தல் என நாடகத்துக்குப் பிடிகையாயுள்ள விஷயத்தை ஜந்து கூறுக்குவர் நாடகதால் அறிஞர். உழத்தியர் பாட்டில்

நெல் விதைக்கும் பருவம் வந்ததற்கு அறிகுறியான சூயிற் கூக்கேட்டு மகிழ்ந்தும், மழைவேண்டித் தெய்வம் பராயும், மழைபெய்து ஐந்தினை வளங்களுக்கூடே வெள்ளம் பாய்ந்து ஆறு பெருதுகளிலிவற்றைக் கண்டு இன்புற்றும், வரம்புகட்டிப் பரம்படித்து பஞ்சாங்ககாரரிடங் கேட்டு நாள் முகூர்த்தங் கொண்டு வித்திட்டு முகஞ் செய்தும், பயிர் தழைக்குச் சிலாள் வளர்ந்தபின் நாற்று நடுகையால் பிரதி முகஞ் செய்தும் ‘பசும்பாம்பின் தோற்றம் போல் மெல்லவே கருவிருந்து ஈனக்’ கருப்பங் கண்டு களிப்பெய்தி யும், ‘மேவலார் செல்வமே போற்றலே நிறுவி’ப் பின்னர், நூற் கல்விசேர் மாந்தர் போல இறைஞ்சிக் காய்த்த நெற் கதிர் குலிகள் தலைவணங்கும் தோற்றங்கொள்ள, கூன் அரிவாள் கொண்டறுத்துப், போர் குவித்து, அடித்துக் கடாவிட்டு, பொவிதூற்றி, விளைவினளவு கண்டு உவகை சூக்துப் பின்னர் களவேள்வி கடவுட்பலி தானதருமம் வாரம் முதலியனவாகப் பாத்தீடு செய்து யாவர்க்கும் துய்த்தல் செய்தும் இவ்வாரூக நாடக உறுப்பாக அமைந்தனவற்றை மலர் தலையுலகினரது உயிரோம்பும் உண்டி முதற் றூய நெல்லைப் பிடிகையாகக் கொண்டு விளக்கிக் காட்டுதலி னுலே பள்ளுநாலை நாடக சமஷ்டி யெனலாம்.

பள்ளுப் பிரபந்தங்களும் மக்களுட் சிறந்தான் ஒருவனை அல்லது சிறப்பெய்திய ஒரு குழுவினரைப் பாட்டுடைத் தலைவராய்க் கொண்டு, அவர்கள் உற்பத்தியும் நாட்டுவள்ளும், அவர்தம் முன்னேர்க்கும், அவர்க்கும் பரம்பரையாயுள்ள வீரமும் உதாரமும் புகழும் பிறவும் இடையிடையே எடுத் துக் கூறி மக்களை வாழ்த்திச் செல்வனவும்; தெய்வங்களில் ஒன்றைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு அவர்கள் பிரதாபமும் அருளும் வெற்றியும் பிறவும் எடுத்தோதும் தேவ

பாணியாய்த் தெய்வ வாழ்த்துக் கூறுவனவுமென இரு வகைத்தாம்.

கதிரைமலைப் பள்ளு கதிர்காமத் தெழுந்தருளிய முருக வேள்மேலதாதலின் தெய்வத்தைக் தலைவராகக் கொண்ட தேவபாணி வசுப்பிலடங்கும்.

இனி முருகவேலும், ஏனைய தெய்வங்களைப் போலாகாது, இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமில்லை எப்பாலை பேசும் சாதியாராலும், எல்லாக் குழுவினராலும், எல்லா மதத்தினராலும், எல்லா நாட்டினராலும், பண்டைக் காலங் தொட்டு இற்றையவரை அநுதினமும் வணங்கித் துதிக் கப்படும் தெய்வம் எனலாம். வடமொழியாகிய சமஸ்கிருதத்திலும், அதனடியாப் பிறந்த பிராகிருதங்களிலும், தென் மொழியாகிய தமிழிலும், அதிலிருந்து கிணத்துப் பிரிந்த ஏனைய திராவிட மொழிகளிலும், சுப்பிரமணியப் பெருமானின் உற்பத்தி, வெற்றி, அருள் ஆகிய இவற்றை விரித்துக் கூறும் தோத்திர, சாஸ்திர, காவிய ஞபமான நால்களும் அளவிறந்தன. அவற்றுள்ளும் தமிழுக்கும் முருகக் கடவுளுக்குமில்லை தொடர்பு அநாதியாடுள்ள தெனலாம். தமிழ் இலக்கணத்தில் முதனால் செய்த அகத்திய முனிவர்க்கு முத்தமிழ் உபதேசங் செய்தவர் குமரக் கடவுள் என்பர். “குன்றமெறிந்த குமரவேள்” முதற்சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்தாருள் ஒருவரென்று இறையனுரகப்பொருளுக்கு உரைகண்ட நக்கீர் அவ்வரையிற் குறிப் பிட்டதேயன்றித் தமது திருமுருகாற்றுப்படையில் “நூலறி புலவு” “பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவரேரே” எனவும் துதிக்கின்றார். குமரவேள் செய்தநால் “குமரம்” என்றும், அது முத்தமிழிலக்கணம் என்றும், அதுவே அகத்தியத்துக்கு ஆதாரமா யிருந்த இலக்கண நூலென்றும், அது முற்றுய்

இறந்தொழின்ததன்றும் கூறுவர் சில பண்டை நாலா ராய்ச்சியாளர். எட்டுத்தொகை நூல்களில் மிகப் பழைய செய்யுட்களை உடைத்தாய் பரிபாடலில் உக செய்யுள்கள் முருகவேள்மேலன என்பர். இவற்றுள் சிறைந்தொழியா மல் எஞ்சியனவாகத் தற்காலத்துக் கிடைப்பன எட்டுச் செய்யுள்களே. அவற்றுள், குன்றம் பூதனூர் பாடிய பாட்டில் நிரம்பா இலக்கணத்தனவான ஏனைய மொழிகள் போலாது பொருளிலக்கண முடைமையால் தமிழ் சிறந்தவாறும், தமிழை ஆராய்ந்தமையால் முருகன் சிறந்தவாறும், கைகோளிரண்டிலும் ஒவ்வொன்றிற் சிறந்த தேவியரிருவராலும் அது அது காரணமாக முருகன் காதலிக்கப்படுமாறுங் காட்டி மிகவினோதமான ஒரு வாழ்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு தமிழோடு பேதமின்றி விளங்கும் முருகன், தமிழ் நாட்டில் உக்கிர குமாரனாக அவதரித்து முடிசூடி அரசாண்டும், மேருவைச் செண்டாலடித்தும், கடல்சுவற வேல் விடுத்தும் திருவிளையாடல்கள் புரிந்ததேயன்றி, ஒவ்வோர் அமயத்து பாலக்குழந்தயாயும் கோலக் குமரனுயும் சாலக் கிழவனுயும் அடியவர்க்கு காட்சி கொடுத்தருளி, சண்முகர், சோமாஸ்கந்தர், சிவகுருநாதராகிய பல முகூர்த்தமுடைய ராய் ஆறு படைவீடிட்டிலும் மாத்திரமன்றித் தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திலுங் கோயில்கொண்ட தெய் வம் எனலாம். தமிழில் நன்கறியப்பட்டு, தொண்டர் களால் பாராயணம் பண்ணப்பட்டுவரும் திருமுருகாற்றுப் படை, கந்தபுராணம், திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனு பூதி ஆகிய இந்தால்களேயன்றி ஆங்காங்குப் பக்கர்களாலும் புலவர்களாலும் பாடப்பட்ட ஆற்றுப்படை, பிள்ளைத்தமிழ் அந்தாகி, சதகம், கலிவெண்பா, உலா, ஊஞ்சல், கோலவ, குறவஞ்சி என்னும் வகைகளில் முருகன் தோத்திரமாய்ப்

பாடப்பட்ட நால்கள் எண்ணிறந்தன. “முருகன் புகழ் மாலை,” முருகன் பலுவற்றிரட்டு” என வெளிப்போங்க பிரசரங்களில் இவற்றுள் பல திரட்டி வெளியிடப்பட்டன. ஆனால், பள்ளு அல்லது உழத்தியர் பாட்டு என்ற வகையில் முருகன்மீது பாடப்பட்டது கதிரைமலைப் பள்ளு ஒன்றுமே யெனத் தெரிகிறது.

இதுகாறும், கதிரைமலைப் பள்ளு என்னுமிங் நாலுக்கு, பள்ளு என்ற வகையிலுள்ள சிறப்புக்களும், பாட்டுடைத் தலைவன் மக்களாகாது தெய்வமாகிய வகையிற் சிறப்பும், தெய்வங்களுள்ளும் முருகவேள் எய்திய மகிமையும் கூறப் பட்டன. இவைகளேயன்றி, கதிர்காம சேஷத்திர மான்மியத் தாலும் இந்நால் விசேஷச் சிறப்பு எய்தியதாகும். அக் குறிப்பை யுட்கொண்டே “தேன் கதிரை வேலர் திருநாமம் பாடலால் என் கதையை யென்னைகழ்ந்து” என அவையடக்கம் கூறினார் நாலாசிரியரும். “கதிர்” என்னும் பதம் ஒளி என்னும் பொருள்கொண்டு, “கதிர்காமம்” “கதிரைமலை” என்பன முருகவேள் ஒளியாய் விளங்கி வீற்றிருக்கும் கிராமம், கிரியெனப் பொருள்படும். “ஒவற விமைக்கும் சேண் விளங்கவிர் ஒளி” என நக்கீரரும், “சோதிப் பிழம்ப தோர் மேனியாகி” எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரியரும், “ஒளி யில் விளைந்த உயர்ஞான பூதாத் துச்சியின் மேலளியில் விளைந்ததோரானந்தத் தேன்” என அருணகிரிநாதரும் இன்னும் இவர்களைப் போலக்காட்சியனுபவமுள்ள வேறு மகான்களும் முருகவேள் ஒளியாய் விளங்குவதைக் கூறியுள்ளார்கள். இனி,

“கொடினிலை கந்தழி வள்ளியென்ற
வடுஞ்சு சிறப்பின் முதலனமூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணைய வருமே”

என்னுங் தோல்காப்பியப் புறத்தினையியற் சூக்கிரத்து உரையில், நச்சினார்க்கினியர் கொடிநிலை வெங்கதீர் (சூரியன்) எனவும், வள்ளி தண்கதீர் (சந்திரன்) எனவும், இடை நின்ற கந்தழி, “ஒரு பற்றுக்கோடுமின்றி அருவாகித் தானே நிற்குந் தத்துவங் கடந்தபோருள்” எனவும் விளக்கி உரை கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு, ஒளியுருவாகியும் அருவாகித் தத்துவங் கடந்த கந்தழியாகியும் நின்றநிலையினராக முருகவேள் வணங்கப்படுவதே கதிர்காம சேஷத்திரத்திலுள்ள பெரிய அற்புதமாகும். அவ்வணக்கத்தின் தன்மையும் இத்தலத் துடன் சம்பந்தமான வேறு பல விஷயங்களும் “கதிர்காம சேஷத்திரத்தின் புராண இதிகாச சரித்திர ஐதீக ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்” என்ற தலையங்கத்தின்கீழ்க் குறிப்பிட்டுள்ளேன்; ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

இவ்வாருக அருவநிலைகொண்டு கதிரைமலையில் எழுந் தருளிய முருகக் கடவுளை ஹிந்துக்களும், புத்தரும், மூஸ்லீம் களும், ஜாதி ஹிந்துக்கள்—ஹரிஜனர், சைவர்—வைஷ்ணவர், வடாட்டுத் தென்னட்டு இந்தியர்—இலங்கை வாசிகள், தனவந்தர்—வறியர் என்ற சாதி, சமயம், பாலை, அந் தஸ்து வகுப்புப் பேதங்கள் ஒன்றையும் பாராட்டாது, மந்திர தந்திர வைதீக ஆகமக்கிரியைகள் ஒன்றுமின்றி, தம்முள் அன்பிற் கலந்து பத்திவழிபாடாற்றுதற்கு இடனை யிருப்பதற்குக் காரணம் கதிர்காம சேஷத்திரம் கந்தழி முறையில் அமைக்கப்பட்ட டிருப்பதே. பண்டைக் காலத்துத் தமிழர் முருகனுக்கு அருவ வழிபாடாற்றும் முறைக்கு ஞாபகச் சின்னமாக இக்காலத்து விளங்குவது வட இமயக் கோடு முதல் தென் இலங்கைத் தேவி நுவரை பரியந்தமான

பெரும் பரப்பிலுள்ள தேவாலயங்களுள் இக்கதிர்காமம் ஒன்றே.

மேற்காட்டியபடி, சேஷ்டிரச் சிறப்பும் பாட்டுடைத் தலைவர் சிறப்பும் பள்ளுப் பிரபந்த முத்தமிழ்ச் சிறப்பும் ஆகிய இவை ஒருங்கு அமையப்பெற்ற இந்தால் எக்காலத் தினது, யாராற் செய்யப்பட்டது என்பவற்றை நாவிலிருந்து தீர்மானித்தற்குப் போதிய சான்றுகளில்லை.

ஆயினும் “ஒரு சொற்குரியன் முருகற்கன்பன்” என்னும் (கங்கி) செய்யுளில் “அமராநாதன் உதவும் புதல்வனை வன் திருவிற்கிறவன் பதக்கைப் போற்றிச் செய்யுங் தாம் நாயகன்” என்பதிலிருந்து இதன் காலமும் இந்தாலுக்கு ஆதரவு கொடுத்தவர் யாவர் என்பதும் ஒரு சிறிது விளங்கலாயிற்று. இவற்றின் விவரங்கள் “இந்தால் சம்பந்தமான சில குறிப்புகள்” என்ற தலையங்கத்தின் கீழ்க் குறிப்பிட்டுள்ளன. அவற்றை ஆங்குக் கண்டு கொள்க. இந்தால் செய்த காலம் கி. பி. 16-ம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலேன் ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம்.

நாவியற்றியவரையோயினும் அவர் முருகவேளிடம் மிகுந்த பத்தியும் அன்பும் உடையவரென்பது முருகக் கடவுளைக் குறிக்கும் தொடர்க்களைல்லாம் பத்திரசம் கணிந்தொழுகத் தொடுத்திருப்பதால் அறியலாகும்.

கத்தோலிக்க சமயத்தைப் புகழ்ந்து யேசுநாதரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட ஞானப்பள்ளு, கதிரைமலைப் பள்ளு சைவராற் பாராட்டப்படுதல் காரணமாக, பறங்கியர் (Portuguese) இலங்கையை யரசாண்ட காலத்தில் எழுந்த தாகத் தெரிகிறது. அதன்பின் ஒல்லாந்தர் (Dutch) அரசியல் காலத்தில் (18-ம் ஆண்டு முற்பாகத்தில்) சின்னத்தம்பிப் பல

வரால்பூரளாய்ப் பள்ளு என்பது விநாயகக் கடவுளைத் தலைவராகக்கொண்டு இயற்றப்பட்டது. ஆங்கில ஆரம்பத்துக்குச்சிறிது முன்னாக, மாவைச் சின்னக்குட்டிப் புலவர் தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு என மானுடருட் சிறந்தா வெருவனைத் தலைவனுக்கொண்டு பிரபந்தம் பாடியுள்ளார்:

ஆகவே, இலங்கையில் முதலிற் ரேன்றியது கதிரை மலைப்பள்ளாகும். மேற்சொல்லிய பின்னெழுந்த பள்ளுக்கள் கதிரைமலைப் பள்ளைப் படியெடுத்தியற்றப்பட்டன என்பது அப்பின்திய நூல்களைப் படிப்போர்க்கு எளிதில் விளங்கக் கூடகின்றது. 1932-ம் ஆண்டில் தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு என்னும் நூலை அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்தியபோது, இலங்கையில் இயற்றப்பட்ட பள்ளுப் பிரபந்தங்களுக்கு முதல் நூலாய் விளங்கும் கதிரைமலைப் பள்ளு தற்காலத்தில் வயல்வேலை செய்வார்வாய்க் கேட்பதேயன்றி நூல் பார்வைக்கு அகப்பட்டிலதென்று கூறிவிட்டேன். கனகராயன் பள்ளு பிரசரமாய் ஒரு வருடத்துக்குள்ளாக, கதிரைமலைப் பள்ளு ஏட்டு ரூபத்தில், வன்னிப் பகுதியில் பற்பல இடங்களிலும் கிடைப்பனவா யிருக்கலோடு 20 வருடங்களுக்கு முன் மூல்லைத் தீவுப் பகுதியில் அச்சில் வெளி வந்ததாகவும் அறிந்து இறும்புது எய்தினேன். எனக்கு முதலில் இந்நூல் ஏடோன்று கிடைத்தவாறும், இந்நூலைப் பிரசரிக்கக் கருதி “இந்து சாதன” ஆங்கிலப் பத்திரிகை மூலமாக வேறு எடுகள் வைத்திருப்பவர்களை வேண்டிக் கொண்ட வாறும், அதற்குக் கிடைத்த மாறுத்தரமும், முன் அச்சிட்ட பிரதி யொன்று கிடைத்தவாறும் பிறவும் “இந்து சாதன” ததில் வெளியானபடி இந்தாலுக்கு அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நாலுக்கு சமார் கடு0 வருஷங்களுக்குப் பின்னே ரெழுஞ்ச பறுளாய் விநாயகர் பள்ளும் 200 வருஷங்களுக்குப் பின்தியதன்டிகைக் கனகராயன் பள்ளும் சிற்சில பாகங்கள் சிதைந்தனவாகவே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. கதிரை மலைப் பள்ளு முடிவுபோக இன்றையவரையிருத்தலும் ஒரு வியப்பே. கழை பறித்தல், நாற்றுஉடைகை, அருவி வெட்டு, சூடுமிதித்தல் முதலிய தொழில்களை நெல்விளைப் போர் அநேகர் சேர்ந்து செய்யும் வேளையில், பொழுது போக்குக்காகவும் தொழில் ஆயாசங் தோன்றுதிருப்பதற்காகவும் வருஷா வருஷங்தோறும் தாள் இராகத்துடன் இசைபாட்டாய்ப் படிக்கப்பட்டு வருகிறது, சிற்சில இடங்களில் காலத்துக்குக் காலம் செய்யப்பட்ட மாற்றங்களோடு நாடகமாக நடிக்கப்பட்டு வருகிறது இந்துஸ் சிறிதும் சிதைவுபடா திருத்தற்குக் காரணங்களாகும்.

நாடகம் நடித்தலும், நாடகம், நாடக வடமோடி, விலாசமெட்டு, “திருமா” மெட்டு என நாட்டுப் புறங்களில் கால அடைவில் மாற்றமடைந்து வந்ததற்கிணங்க, இந்துவின் சிற்சில பாகங்களில் இடைச் செருகல்களுங் கூட்டுதல்களும் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. முதலில் எனக்குக் கிடைத்த எட்டுப் பிரதியிலும், முன்னர் அச்சில் வெளி வந்த பிரதியிலும் “மூன்ஸிய வளைமுத்த நயினூர்” “செந்தூர்க் காதலி” என்னுங் தெய்வங்களுக்குத் தோத்திரமும் “தியாக சூரிய நாடெங்கள் நாடே” என்று முடியுஞ் செய்யுளங் காணப்பட்டன. “தியாக சூரியன்” என்றது கி. பி. 1592—1620 வரை கண்டியிலரசு செய்த மன்னன் பெயராகத் தெரிகிறது. ஆகவே இந்துஸ் அதற்குமுன் செய்யப்பட்ட தென்பது தேற்றம். இது விஷயம் விவரமாய் வேறிடத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்சொல்லிய இடைச் செருகல்

வடமோடியாக நாடகம் நடந்தாலும் என ஒருவாறு முகிக்கலாம், இந்நால் ஏட்டுப் பிரதி வைத்திருப்பவர் களைத் தேடி உசாவித் திரிந்த காலத்தில், மாதகலில் அண் னைவி (சூத்திரதார) யாக நடவரப் பயிற்றும் ஒருவர் என்னைச் சந்தித்து தன்னிடமிருக்கும் எடே சரியான பள்ளுப் பிரபந்தமென்றும், எனக்குக் கிடைத்த நால் “அருவி வேட்டுப் பாட்டு” என்றஞ் சொல்லி ஒரு பிரமாண்டமான ஏட்டுடைக் கொண்டுவந்து கர்ணபித்தார். அதில் பண்ணைத் தலைவன் அரசனுயக் கொலுவிற்றிருந்து பயிரிடுங் குடிகளின் சேஷம் விசாரித்தல்; பன்றி முதலிய காட்டு மிருகங்கள் பயிரை அழிப்பதாகக் குடிகள் முறையிட, பண்ணை யரசன் வேட்டைக்குப் போதல்; முத்தபள்ளியின் பிரசவத்துக்கு மருத்துவிச்சி வருதல்; இளையபள்ளிக்குக் குறத்தி கைபார்த்துக் குறஞ்சொல்லல் முதலிய விலாச உறுப்புகளுடன் விலாசப் பாங்கான தரு, கொச்சகம் முதலிய சேர்க்கப்பட்டு இடையிடையே இந்நாலிலுள்ள செய்யுள்களுங் காணப் பட்டன. புதிதாய்ச் சேர்ந்தவைகளுள் கதிர்காமத்து முருகவேள் துதியே விரவி யிருந்தன. “ஒருமா” மெட்டிலே வேறு நூலிருப்பதாகவும், தன் கையிலிருந்த எடே உண்மையான கதிர்காமப் பள்ளு நாடகம் எனவும் வாதாடினர் அண்னைவியார். மேற்கூறியவாற்றால் இசைப்பாட்டாகவும் நாடகமாகவும் பாமரால் இந்நால் இன்றையவரையும் போற்றப்பட்டு வருதல் தேற்றம்.

இந்நாலைப் பரிசோதித்து வெளிப்படுத்தற்கு என்னைத் தூண்டிய எதுக்கள் பல:—

(க) இந்நாலைப் படியெடுத்து பிற்காலத்தெழுந்தபற்றாய்ப் பள்ளு, கனகராயன் பள்ளு என்பன அச்சில் வெளிவந்திருக்கல்லை அவற்றற்குத் தாய்நூலாகிய-

இதனையும் அச்சவாகனம் ஏற்செய்து இலங்கையில் தோன்றிப் 'பள்ளுத் தீரய'த்தைத் தமிழறிஞர் ஒருங்குபடித்து ஒன்றேடொன்று ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமை நயங்களை உய்த்துணர்வதோடு, இந்தாவிலுள்ள முருகன் புகழைப் பாமராரும் படித்து அவராறுளைக் கோரி நிற்கச் செய்வதாகிய இவை யிரண்டுங் காரணமாக, வெளிவராத நூல்களை வெளிவரச் செய்து தமிழ்மாதாவுக்காற்றும் தொண்டோடு, தமிழோடு அநாதித் தொடர்புள்ள நம்குலதெய்வமாகிய முருகவேள் புகழைக் கூறும் இந்தாலே வெளிப்படுத்துவதாகிய இருதொண்டையும் ஒருங்குசேர ஆற்றுதல்.

(2) சென்ற மூன்று நான்கு வருடங்களில் பொருளாதாரங்கிலே சீர்கெட்டு மேலைநாட்டினரும் கீழூத் தேசத்தினரும் வியாபார மந்தம், பணமுட்டு இவைகளால் வருந்து வாராயினார். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நகர்ப்புறங்களில் பாமரத் தொழிலாளருக்கும், உயர்தரக் கல்விகற்ற இளைஞருக்கும் வேலையும் உத்தியோகமும் கிடையாமல் திண்டாடுகின்றனர். கிருஷிக முயற்சியைப் புனருத்தாரணாஞ்சு செய்வதே பொருளாதார நிலையைச் சீர்திருத்த வழி யென்று பொருளாதார நூல் நிபுணர் கூறுகின்றனர். “பூமி திருத்தியுண்” (Back to the land) என்பதே எப்புறமும் பெருமுழுக்கமாக எதிரொலி தந்து நிற்கின்றது. “ஈழத் தணவும் காழுகத்தாக்கமும்” எனப் பட்டினப்பாலையிற் கூறியபடி இரண்டாயிர வருஷங்களுக்குமுன் இந்திய நாட்டுக்கு உணவுப் பொருட்களை அனுப்பி வந்த வண்ணிசாடு, 13-ம் நூற்றுண்டு முதற்பகுதியில் இராஜேந்திர சோழன் வடமொழிச் சாசனமொன்றில் “உத்தர இலங்கா ஆராமம்” (வட இலங்கைச் சோபன சோலை) எனவும் அதற்குப் பின்னும் பச்சிம நாட்டாரால் “பிராசீன தானியக் களஞ்சி

யம்” (Granary of the East) எனவும் புகழிப்படுத்தற்கு இலக்காயிருந்த தன்மை நீங்கி அடர்ந்த காடாயிற்று. இலங்கை தனது நாட்டிலுள்ளாரைப் போவிக்க நெல்லும் மற்றும் உணவுப் பொருட்களும் இந்தியா பர்மா ஆகிய பிறதேசங்களிலிருந்து இறக்குமதி செய்விப்பதாயிற்று.

யாழிப்பாணத்தவர், தொடுவாய் ஜூக்கிய மலாய் நாடு களில் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருந்தும், மலையாளத்துக்குப் புகையிலை அனுப்பியும் பணவருவாய் செய்தகாலம் போய், வருவாய்க்குப் புதுவழிகள் தேடவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. ‘சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம்’ என்ற பொய்யாமொழிப்படி கிருஷிக்க் தொழிலே இத்ததியில் எம்மை ஆகரிக்க வல்லது.

வயல் வேலை செய்வார்க்கு ஆயாசந் தீர்த்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்துதற்குப் பள்ளுப் பாட்டுகள் உபயோகப் படுத்தப்படுவது முன்னர்க்கூறினாலும். மூல்லைத்தீவு வன்னிப் பகுதிகளில் வேலையாட்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து அருவி வெட்டும் நேரத்தில் மத்தள தாளங்களுடன் இப்பாட்டுகள் படிக்கப்படுகின்றன. ஒரு நிரையாயிருந்து அருவி வெட்டு பவர்களுள் ஒருவன் மற்றவர்களுடன் நிரைகொள்ளாது பின்திவிட்டால் மத்தளம் அவன் முதுகில் வைத்து அடிக்கப் பட மற்றவர்கள் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்து நகைப்பார்களாம். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக எல்லாரும் அதித்திவிரமாய் வேலை செய்து சமணித்தியாலத்தில் முடியும் வேலையை நட மணித்தியாலத்திற் செய்து முடிப்பார்களாம். இதனால் பள்ளுப் பிரபந்தம் கிருஷிக முயற்சிக்கு ஊக்கமளிக்க உபயோகப்படுதல் விளங்கும். இன்னும் இந்துஸில் (செய்-அக),

“மன்னிய மாவிலி கங்கைநல் யாறு பரவுதே—கட்டி மறிக்கவும் வேறொரு பேரில்லை யேபண்ணை யாண்டே:”

என்னும் முத்தபள்ளி பிரலாபத்தில் “முற்காலத்தில் மாவிலி கங்கை வன்னிநாடு வரையுள்ள குளங்களுடன் கால்வாய்களால் தொடுக்கப்பட்டு வன்னிநாட்டு நெல் விலைவிக்கு உபயோகமாய் காலம்போய்”, “தற்காலத்தில் மாவிலி கங்கையாறு பெருகிவருவதைக் கட்டிமறித்துக் குளங்களை நிரப்பிக்கால்வாய்கள்மூலம் நீர்ப்பாய்ச்சலுக்கு உபயோகிக்கவும் வேறொரு பேர் இல்லாமையால் அவருகே கடவிற் பாய்கின்றது” என்னும் பொருள் தொனித்து நிற்கின்றது. இயந்திரங்களின் உதவியால் மிகத் தூர்லபமான காரியங்களையும் சாதிக்கும் இக்காலத்தில் மாவிலி கங்கை நீரை வன்னி நாட்டு வயல்களுக்கேயன்றி யாழ்ப்பாணத்து வயல்கட்டும் உபயோகிக்கலாம் என்பது வெறுங்கனவன்று என்பதையும், அனுபவ சித்தமாகக்கூடிய காரியமே என்பதையும் நீர்ப்பாய்ச்சல் யந்திரங்களுக்கே வல்லாரும் (Irrigation Engineering Experts) பொருளாதார விவசாய நிபுணரும் (Agricultural Economic Experts) இலங்கை விவசாயப் பகுதி மந்திரியரும் (Ceylon Minister of Agriculture) ஒருங்குகூடி ஆலோசித்து தக்கன செய்வார்களாக.

(ங) மேற்கூறிய பரப்ரயோசனமன்றி இந்தாலை விரைவில் வெளியிடுதற்கு சுவ பிரயோசனமும் ஒரு ஏதுவாயது. இந்தாலை முதலிற் கண்டு பரிசீலனை செய்துவருங்காலத்தில், எனது வலக்கண்ணில் நோய்கண்டது. எனது ஜிவனேபாய முயற்சிகளுக்கும் நான் பொழுதுபோக்காகக் கொண்ட தமிழராய்ச்சி சமய நூலாராய்ச்சிகளுக்கும் இன்றியமையாத கண்ணில் நோய்கண்டதிற் கவன்று மேலைத்தேசக் கண்ணிபுணரையும் ஆயுள்வேத நயன வைத்தியரையுங் கண்டு கலந்துபேசிய அளவில்; இக்கண் சிற்து

சிறிதாகப் பழுதடைந்து வருவதுடன் மற்றக் கண்ணும் இதே மாதிரியான நிலையையடைதல் கூடுமென்றும், கண்ணுக்குக் கொஞ்சமும் வேலை கொடுக்கக் கூடாதென்றும், எழுதல் வாசித்தலை முற்றுய் நிற்பாட்ட வேண்டுமென்றும் ஒருமுடிவாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். இதனால் மிகக்கவலை கொண்டிருந்த சமயத்தில்,

“ காந்தி சோகண் ணிலாதவர்க் குக்கண்ணுங்
காட்சியுங் தந்து சூர்ப்பகைச் செவ்வே
லேந்தல் சேர்க்கு ராபுரி சேர்ந்திடும்
ஈழ மண்டல நாடெந்கள் நாடே ”.

என்னும் பறுளாய் விநாயகர் பள்ளுச் செய்யுள் என் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஆறுமுகங்களில் “கூறும் அடியார்கள் வினைதீர்க்கு முகம்” ஒன்றுக்கொண்ட எம்பெருமானே கதிராபுரியிலுற்றுக் கண்ணுங் காட்சியுங் கொடுக்கும் மருந்தாக விளங்குகின்றாதவின், அவர்திருச் சேவடியில் 350 வருடங்களுக்கு முன் சூட்டப்பட்ட புகழ்மாலையைப் பழுப்பணி புதுக்குவாரோத்துப் புதுக்கிச் சாத்தல் செய்யலாயினேன். “போய்யற்றக்கீரன் முதலாம் புலவோர் புனைந்த ஜயநும்” அடியேனது இச்சிறுபணிக்கு உவந்து கிருபைக் கடைக்கண் பரிபாவிப்பாராக! அறிஞரும் அடியேன் பணியால் இச்சிறு புகழ்மாலையிலுற்ற வழுக்களைப் பாராட்டாது குணங்களையே கொள்ளவேண்டுமென அவர்களைப் போற்றி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்நாலைப் பிழையறப் பரிசோதித்தற்கு உபகாரமாயிருந்த குமிழமுனையிலிருந்த ஏட்டுப்பிரதியினையும், புதுக்குடியிருப்பு ஏட்டுப்பிரதியினையுங் தருவித்துதவிய திருவாளர்களுக்கப்பானைச் “சீராளர்” என அழைக்கப்படும் சின்னத்

தம்பி விசவலிங்கத்துக்கும், தெல்லிப்பழை முத்த தம்பி
தம்பி ஐயாவுக்கும், இதனை அச்சிடும்படி என்னை யடிக்கடி
தூண்டி அழகுற அச்சிடுவதற்குரிய சிரத்தைகளைப் புரிந்த
எனது அருமைநண்பர், திருவாளர் திருமயிலாப்பூர்
சே. வே. ஐம்புலிங்கம் பிள்ளை அவர்களுக்கும், என் மன
மார்ந்த நன்றி கூறி முடிக்கின்றேன்.

அருவமோ ஒருவமாகி யனுதியாய்ப்
பலவா யொன்றூய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப்
பிழும்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள்
பன்னிரண்டுங் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்
குதித்தனன் உலகமுய்ய.
ஒருமுருகா வென்று வாய்வெருவா
உவங் துடனே
வருமுருகா வென்று வாய்வெருவா
நிற்பக் கையிங்நனே
தருமுருகா வென்றுதான் புலம்பா
நிற்பக் கையல்முன்னே
திருமுரு காற்றுப் படையுடனே
வருஞ் சேவகனே.
ஆற்று தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம்
வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம்
வாழ்க செவ்வேள்
எறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன்
அணங்கு வாழ்க
மாற்றிலா வள்ளிவாழ்க வாழ்க்கசி
ரடியா ரெல்லாம்.
கதிரையப்பர் திருவடிகளே சரணம்.

தெல்லிப்பழை, }
பவ சித்திரை கச. }

வ. குமாரசுவாமி.

பள்ளர் வரலாறு

பள்ளு அல்லது உழத்தியர் பாட்டு கிருஷிகத் தொழிலாளராகிய பள்ளர் அல்லது உழவர் தொழில் செய்யும் முறையையும் பள்ளனுக்கும் அவன் மனைவிய ராய முத்தபள்ளி இனைய பள்ளிகளுக்கும் இடையிலுள்ள குடும்ப சச்சரவுகளையும் கூறும் நூலாம். ஆகவே, பள்ளு நூலிற் பிரதான கதாபாத்திரங்களான பள்ளவகுப் பினரது வரலாற்றைக் குறித்து ஈண்டுச் சில கூறுதல் மிகையாகாது.

கங்கைகுடிய கண்ணுதற்பெருமான் மலையரசன் மகளை மணஞ் செய்தபோது திருமணங் காணவேண்டித் தேவரும் முனிவரும் பிறரும் இமயமலைச் சாரலில் ஈண்டி யிருத்தவின், வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்து வையும் நிலைகுலைய, நிலைகுலைந்த வையத்தைச் சமநிலைப் படுத்துமாறு விமலனுணையால் தென்றிசை போந்த அகத்தியருடன் வந்து தென்னுட்டிற் குடியேறியவராகப் புராண இதிகாசங்கள் கூறும் அருவாளர் மரபினரே பள்ளர் முதலிய பண்ணைத் தொழிலாளர் என்பது பல ஆராய்ச்சியாளரது அபிப்பிராயமாகும்.

இந்த அருவாளரில் தலைவரானேர் குறுநில மன்னராகவும் ஏனையர் அவர்களது படை வீரராகவும் சில காலம் தொண்டை மண்டலப் பிரதேசத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தனர் என்றும், தம் கீழ்ப் பயிரிடும் குடிகளை வருத்தி, ஏற இறை கொண்டும், வழிப்போக்கரை ஆற்றலைத்தும் இன்னல் விளைத்துவந்த இவர்களை ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி அடக்கிக்கிருஷிகத் தொழிலில் அமரச் செய்தான் என்றும் சில பழைய வரலாறுகள் கூறும்.

சிலகாலம் குறுநில மன்னராய் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியமை காரணமாகக் குறும்பர் எனப்பெயர் பெற்ற அரு

வாளர் ஆதொண்டை மன்னால் தோற்கடிக்கப் பட்டுத் தொண்டைமண்டலத்தில் கிருஷிகத்தொழிலில் அமர்ந்த காலத்தில், குறுஙில் மன்னர்கள், பிரதானி களின் குடும்பத்தினராய தலைப்பட்ட குழுவினர், உழு வித்துண்ணும் காணியாளராய்த் துனுவ நாட்டிலிருந்து வந்து தொண்டை மண்டலத்திற் குடியேறிய வேளாண் வகுப்பினருடன் கலந்து விட்டார்கள். இடைப்பட்ட குழுவினர் ஆகாத்தோம்பி ஆப்பயனவிக்கும் கோவலர் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு கண் இடையர் அல்லது கண்ணடியர் என்னும் இடைய வகுப்பினர் ஆனார்கள்.

குறும்பரில் கடைப்பட்டாரே இன்றளவும் தம் சாதியியற்கை மாறுபடாது குறும்பர் என்னும் ஒரு பூர்வீக சாதியார் தமிழ் நாட்டில் இருந்தார்கள் என்பதை நினைவுட்டிக்கொண்டு கிருஷிகத் தொழிலில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். இவர்களே மள்ளர் அல்லது பள்ளர் என்னும் சாதியார். பள்ளர், பள்ளியர், கடையர், கடைசியர் என்பன தமிழ் நாட்டு வயல்கள் தோட்டங்களில் தொழில்செய்யும். கடையாய வகுப்பினரில் ஆண் பாலார் பெண்பாலாரின் பெயர்களாகும். பள்ளு நூல்களில் குடும்பன் என்பதே பள்ளனைக் குறிக்கும். பெயராகக் காணப்படுகிறது. இது குறும்பன் என்னும் அவனது சாதிப்பெயரின் திரிபு எனலாம்.

குறும்ப மன்னருக்கும் பிரதானிகளுக்கும் ஏவலாளராக இருந்த. இக்கடையாய வகுப்பினர் பின்னர்த் தொண்டை மண்டலத்துக் கோட்டங்களில் குடியேறிய வேளாண் பிரபுக்களுக்கும் காணியாளருக்கும் பயிரிடும் வேலைக்காரராக அமர்ந்து அவர்களுக்கு அடிமைகளானாலும் கள். காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தெற்கேயுள்ள தென் ஆர்க்

காடு, தஞ்சாவூர் முதலிய ஜில்லாக்களில் வந்து பிற காலத்தில் குடியேறிய காணியாளரான மிராஸ்தார்கள், தளவாய்களுடன் பள்ளராகிய குறும்ப சாதியினரும் வந்து அவர்களது வயல் வேலைகளிலமர்ந்து வழிவழி யாக இன்றும் வாரக்குடிகளாய்ப் பயிரிட்டுக் கொண்டு இருத்தலைச் சீகாழி சிதம்பரம் முதலிய இடங்களில் காணலாம். அப்படியே காரைக்காட்டுப் பிரதேசங்களிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து குடியேறிய வேளாண் பிரபுக்களுடன் பள்ளரும் வந்து குடியேறினர்.

ஆகவே, தென்னிந்தியாவிலும் ஈழமண்டலத்திலும் பண்ணைவேலை செய்யும் பள்ளசாதியார் அகத்தியருடன் தென்னுடு போந்த அருவாளர் மரபினர் என்பது போதரும்.

கதிரைமலைப் பள்ளு இலங்கை முழுவதற்கும்
இந்தியா முழுவதற்கும் உரியதாதல்

இலங்கையில் தோன்றிய மூன்று பள்ளுகளில், காலத்தாற் பிந்திய கனகராயன் பள்ளிற் கூறப்படும் வடகாரைப் பள்ளியும், தென் காரைப் பள்ளியும் தொண்டை மண்டலத்துக் காரைக்காடு ஒன்றற்கே உரியர். வடகாரை தென்காரை வளம்கூறும் கனகராயன் பள்ளும் காரைக்காட்டுச் சார்பும் கனகராயன் சார்பும் உடைய சிலர்க்கு மட்டுமே உரிமை பூண்டதாகும்.

பறுளாய்ப் பள்ளில் வரும் சோழமண்டலப் பள்ளியும், ஈழமண்டலப் பள்ளியும் சோழமண்டலப் பெருமையும் ஈழமண்டலப் பெருமையும் கூறுதலால், பறுளாய்ப் பள்ளு இந்தியாவில் தென்னட்டில் சோழமண்டலத்துக்கும் இலங்கையில் தமிழர் வசிக்கும் பிரதேசமாகிய ஈழமண்டலத்துக்கும் உரிமை பூண்டு நிற்கின்றது.

கத்திரைமலைப் பள்ளில் பள்ளனும் அவனது முதல் மனைவியான மூத்த பள்ளியும் இலங்கை நாட்டினர். இவர்களை ஆசிரியர் மாவலிகங்கைப் பள்ளன், மாவலி கங்கைப்பள்ளி என வழங்குகிறார். பள்ளனது இரண்டாம் மனைவியான இளைய பள்ளிக்குத் தாயகம் இந்தியா. இவள் பக்ரைதா கங்கைப்பள்ளி எனப்படுகிறார். இப்பள்ளிகள் தத்தம் நாட்டுவளம் கூறுமிடத்தும், மாவலிகங்கை நாட்டையும் (இலங்கை முழுவதையும்) பக்ரைதாகங்கை நாட்டையுமே (இந்தியா முழுவதையுமே) புகழ் எடுத்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

மேலும், பள்ளியர் தம் ஆண்டையர் பெருமை கூறு மிடத்தும் கனகராயன் பள்ளில் கனகராயன் புகழும், பறுளாய்ப் பள்ளில் விநாயகர் புகழும் மட்டுமே கூறப்பட, கத்திரைமலைப் பள்ளிலோ, விநாயகரைக் குலதெய்வ மாகக் கொண்டு அவர்க்கு வழிவழி யடிமை ழுண்டொழுகும் இளைய (பக்ரைதா கங்கைப்) பள்ளியால் விநாயக பிரபாவழும், கதிர்காமவேலரைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டு அவர்க்கு வழிவழி யடிமை ழுண்டொழுகும் மூத்த (மாவலிகங்கைப்) பள்ளியால் சுப்பிரமணிய பிரபாவழும் கூறப்படுகின்றன.

இக்காரணங்களால் கனகராயன் பள்ளும் பறுளாய்ப் பள்ளும் சிலர்க்கு மட்டுமே உரிமை ழுண்டனவாக, கதிர்காம கேஷத்திரமும் ஆங்குக் கோயில்கொண்டு விளங்கும் கந்தப்பெருமானும் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் யாவராலும் சாதிமத பேதமின்றி வணங்கிக் கொண்டாடப்படும் தன்மைபோலவே கத்திரைமலைப் பள்ளும் இந்தியா முழுவதற்கும் இலங்கை முழுவதற்கும் உரிமை ழுண்ட பிரபந்தமாய் விளங்குகின்றது.

கதிரைமலை

நான் வேட்டுவதே தேவையாகிற
நான் கூறுவதே சொல்லப்படுகிற
நான் போடுவதே மூலிகையில்
நான் கூறுவதே மாண்புமாறு

வ

குகமயம்

கதிரைமலைப் பள்ளு

காப்பு

கார்சேருஞ் சோலீக் கதிரையில்வே லாயுதன்மேற்
சீர்சேரும் பள்ளினிசை செப்பவே — கூர்சேரும்
கொம்பொருகைக் கொண்டவிற்ற கும்பவயிற் றைந்துகரக்
கும்பமத்த் தும்பிமுகன் காப்பு.

அவையடக்கம்

ஒக்க வதும்பரத்தி னேண்மணியை வைத்தாலும்
மிக்கவர்க் கொல்லாம் விரும்புவார் — அக்கதைபோல்
தென்கதிரை வேலர் திருநாமம் பாடலால்
என்கதையை யெண்ணு ரிகழ்ந்து..

பதிப்பாளர் குறிப்பு :

உதும்பரம் - செம்பு; ஒண்மணி - ஒளிகாலும் இரத்தினம்.
இவ்வையடக்கச் செய்யுளில் முதல்வரி சில ஏடுகளில் “குக்க
னுரியானாலுங் கோழுடியை வைத்தாலே” எனக் காணப்படுகிறது.

குக்கன் உரி - நாய்த்தோல்; கோ முடி - அரசனது தலைக்கிரீ
டம். உதும்பரத்துடன் ஒண்மணியை ஒக்கவைத்துக் குயிற்றிய
கலன் அணிதலும், குக்கனுரி உடுத்துக் கோழுடி தரித்தலும் ஆகிய
இரண்டும் அசம்பாவிதம். பின்னையது “நாய்க்குத் தவிசிட்டு” “நாய்
சிவிகை ஏற்றுவித்த” (திருவாசசம்) என்னும் ஆன்றேர் வாக்குப்
பற்றி எழுந்ததெனலாம்.

செம்புலோகம் (நாயின்தோல்) இழிந்ததென ஒதுக்கப்படும்
வஸ்துவாயினும், ஒளிகாலும் இரத்தின மணியுடன் (இராசகிரீடத்
துடன்) அது இனைதலால், அணிகலனும் (உடையாய்) மதிக்கப் படு
வதுபோல, கதிர்காம கேஷத்திரத்தில் வீறுபெற விளங்குங் தேவ
சிகாமணியுடன் தொடர்புடையதாய (கதிரை வேலவரது புகழ்ச்
சேவடியிற் புனையப் படுவதாய) புன்கவியாகிய இக் கதிரைமலைப்
பள்ளும் அறிஞரால் இகழ்ந்து ஒதுக்கப்படாது அவர்களால் மேம்
படுவதென அங்கிகாரம் பெற்று நிலவுமென நூலாசிரியர் அவை
யடக்கங் கூறினார்.

நால்

கடவுள் வணக்கம்

சீர்கொண்டசெ முங்கம லந்தனில்
வாழ்மங்கைமா னும்புய மங்கையர்

சேரும்புவி மகிழ்வொடு செறிவாகி
ஏர்கொண்டவ னஞ்செறி மன்றனி
லேயைந்தொழில் கொண்டுந டம்புரி

ஈசனடி யார்க்கருஞம்பச பதிபாலன்
கூர்கொண்டொரு கொம்பு நலந்திகழி
மாதங்க முகன்கர மைந்துடைக்

கோலந்திகழி குரிசிவினிருபதம் மறவேனே
கார்கொண்ட ககனம் படியுந்தூய
கானந்திகழி கதிரையில் நிகழேழிர்
காலங்களி னருள்செயு முருகன் பள்ளிசை பாடவே. (க)

முத்தபள்ளி இவையபள்ளி துடும்பன்
வரவோடு அவர் பெருமை கூறல்

வாசங்கொள் மலர்சூடிக் கேசங்கொள் கருமுகிலின்
வார்கொண்டை யிடைநோக வளைபுலம்பத்
தேசங்கள் விலைபேசங் தூசெங்கு மிசைமேவச்
சீர்கொண்ட யிடைநோகச் சிலம்பலம்பப்
பாசங்கள் பலபவ நாசஞ்செய் திருவேணிப்
பகீரதா கங்கைவயற் பள்ளியுடனே
காசெங்குஞ் சுடர்வீசம் காசினன் மாவலி
கங்கைவயற் பள்ளன்பள்ளி தோற்றினுரே. (க)

கதிரைமலைப் பள்ளு

முத்தபள்ளி வருதல்

கொண்டலைப் பொருவுமலர்க் குழலுங் கனதனக்
 கூடம் சுமந்த யிடைக்கொடி யசையவே
 விண்டலத்தின் மாமதியை வென்றமுகம் வேர்வரும்ப
 வெண்டரள மணிமாலை மெய் யிலங்கவே
 தொண்டர்களுக் கன்பருளும் தென்கதிரை வேலன்
 சூரனைத் தடிந்துமிக வீரமுற்ற வெம்மான்
 கண்டவர்க்கு நன்மைதரும் கந்தவேள் மாவலி
 கங்கை வயற்பள்ளி தோற்றி ஞானோ. (ஏ)

இவாயபள்ளி வருதல்

நஞ்செனக் கரியவிழி யஞ்சனக்குறி யெழுதி
 நத்துமுத் தணிந்து பொன்னி னணிதாங்கி
 விஞ்சகருங் குழல்வீழி வேயைவென்ற தோளிலங்க
 வில்லூர்திப் பட்டினு ஹல்காசஞ் சேர்த்து
 குஞ்சர முகன்கரமொ ரைந்துடையோ நெற்றைக்
 கொம்பன் கொண்டல் வன்னன்தனி ல்லுபு கொண்ட மரு
 கஞ்சமலர்ப் பதம் போற்றிக் கணபதி பகீரதா [கோன்
 கங்கை வயற்பள்ளி தோற்றி ஞானோ. (ச)

பள்ளன் வருதல்

வெண்டரள வர்ணத்தூசாற் கச்சையுங் கட்டி - மயில்
 வில்லூர்திப் பட்டினற் ரேட்பாரஞ் சேர்த்துக்
 கண்டகள்ளோப் பரியமுற்றுக் கொண்டுகுடித்துக்களித்துக்
 கண்கிவங்து மீசைகோதிக் கந்த னருளால்
 தொண்டரணி நீறுநெற்றி மீதிலங்கப் பொட்டும்-இட்டுத்
 தோகைபோல் மண்வெட்டி தோளிற் போட்டு
 மண்டலமென் டிசை போற்றும் கதிரைவள—நாட்டு
 வயற்பண்ணை செய்யும் பள்ளன் தோற்றினுனே. (ஞ)

கதிரைமலைப் பள்ளு

(ஈ)

பள்ளியர் தத்தம் நாட்டுவளம் கூறல்.

ஙஞ்சு போல்விழி மங்கையர் கூடி
நயங்கள் பேசி யிசைபாடி யாடி
பஞ்சு போலடி மெல்ல நடந்து
பனைத்த கொங்கை கனத்திடை தொய்ய
விஞ்சு கோதை விரித்து நறும்புனல்
மீது லாவி விளையாடக் கண்டு
மஞ்சு மஞ்சி மலையி லொளிக்கின்ற
மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே. (ஈ)

வஞ்சு வஞ்சியர் கற்பழித் தோர்மறை
வாண ராரூபிர் மாய்த்தவ ரேனும்
செஞ்சொல் வேத விதியால் வருபுனல்
தேவ தேவன் திருக்காசி மேவித்
தஞ்ச நீணதி யென்று மனத்துன்னித்
தர்ப்பணம் புரிந்தா லவர் தங்கள்
பஞ்சு பாதக மெல்லாம் தொலைக்கும்
பகீர தாகங்கை நாடெங்கள் நாடே. (உ)

காசில் பொற்சிலம் பிண்சிக ரத்தைக்
கால்ப றித்தே யெறிந்திட வந்த
மாசில் தென்கோண மாமலையைச் சூழும்
மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே. (ஈ)

வரமு டைக்கபி லன்முன் னெரிந்தகல்
வன்மைச் சாகர ரின்சுவர்க் கம்பெறப்
பரம ணைத்தவம் பண்ணியே பெற்ற
பகீர தாகங்கை நாடெங்கள் நாடே. (க)

போத நாண்மலர் நாயக ஞானம்
புரந்த ரண்முதற் றேவர்கள் யாவர்க்கும்
மாத வர்க்கு மரிய தவம்வைக்கும்
மாவலி கங்கை நாடெந்கள் நாடே. (க௦)

மாய வஞ்சக் கொடும்பவர் மாய்ந்திட
வந்தே யங்க மெடுத்தவர் போடப்
பாவங் தீர்த்துப் பரகதி யேற்றும்
பக்ர தாகங்கை நாடெங்கள் நாடே. (கக)

செய்ய கேது தலையற்ற வங்காள்
 திருந்தும் பூசைகள் செய்து முடிப்போன்
 வையம் போற்றிட நற்கதி யுற்றிடும்
 மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே. (க2)

நலம தாகவே பூசித்த பேர்க்கெங்க
நாளும் பாக்கிய மோசஸ்மி யாவும்
பலவி தத்தினு மின்திடு கின்ற
பகீர தாகங்கை நாடெடங்கள் நாடே. (கந)

கோவிற் ரண்சொற்கீழ் மேலுல கெல்லாம்
கொள்ளும் வேலைக் கதிரையில் வேலன்
மாவி ஊன் றிப் பதம்வைத்துக் காத்திடும்
மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே. (கச)

அதிக பாவிக ளாயினு மெவ்வழி
ராயினு மத்த லத்தி லிறந்தாற்
கதித ருந்திருக் காசியைச் சூழும்
பக்ரோ தாகங்கை நாடெந்கள் நாடே. (கரு)

கதிரைமலைப் பள்ளு

எ

எங்கும் மாமணி விற்பொலி யுங்கதி
ரெங்குந் தாமரையன்னம் படுமலர்
மங்கு ரூத வளங்கிக முந்திரு
மாவலி கங்கை நாடெந்கள் நாடே. (கச)

திங்கள் தோறுமும் மாரிகள் பெய்யச்
சிறந்த சிருடன் தேனிசை செப்பப்
பங்க யத்தைக் குளங்கள் பரிக்கும்
பகீர தாகங்கை நாடெந்கள் நாடே. (கள)

அணி யிளங்கதி ராயிர மூள்ள
வருக்கன் போய்க்குட பாலிடை மேவ
மணி கொணர்ந்து மணிவிளக் கேற்றிடு
மாவலி கங்கை நாடெந்கள் நாடே. (கஶ)

காய்ச்சத் தோயலுடன் சோறு மிட்டுக்
கடனுக் காகவே கைமரக் காலால்
பாய்ச்சியே செந்நெல் முத்தளக் கின்ற
பகீர தாகங்கை நாடெந்கள் நாடே. (கச)

வேணிச் சங்கர் தொண்டர்க் கௌன்று
வீடு தோறு மிரப்பவர்க் கெல்லாம்
மாணிக்க மன்ஸிப் பிச்சை கொடுத்திடும்
மாவலி கங்கை நாடெந்கள் நாடே. (எ.ஒ)

ஆரேனுங் தொழு வோர்க்கன்பு கொண்டவ
ராசையின்படி யாக வருள் வோன்
பேர் புகன்றிடு வோரையுங் காத்தவன்
பேசுங் கங்கை நாடெந்கள் நாடே. (உக)

போன்னு லோகம் பொருவுஙன் னட்டின்
 பொழிலிற் ரேகை மயில்நின் றலாவும்
 வன்ன வேலன் கதிரைக் குமரேசன்
 மாவலி கங்கை நாடெந்கள் நாடே.

(22)

இவையபள்ளி தன் ஆண்டையின் பெருமை கூறல்
 (வினாயகர் பிரபாவும்)

எங்கு மாகி யெவருக்கு மின்னதென்
 ரெண்ணை ஞைத பராபர மாகி
 மங்கு ரூத பரையாகி யான்த
 மான நீதிப் பரஞ்சுட ராகிப்
 பொங்கு ழூரண நற்சிவ சத்தி
 பொலிவதால் நாத விந்துவு மாகி
 அங்கி லங்கிய சோதிச் சதாசிவ
 மாகி யெல்லா வுகைமு மானேன்.

(23)

ஆன வைந்தொழில் தன்னையும் வெவ்வே
 றடைவ தாக நடத்திய மூர்த்தி
 தான் மகிழ்ந்திட வந்தே யுதிக்கும்
 தனையன் யாவையும் தானுக்க வல்லோன்
 மான தங்க கயமுக சூரை
 மங்க வேதாந் தம்புவி மீது
 மேன்மை யானவி நாயக மூர்த்தியெய்
 வேந்தன் மாவலி கங்கைவயற் பள்ளி.

(24)

முத்த பள்ளித் தன் ஆண்டையின் பெருமை கூறல்
 (சப்பிரமணியர் பிரபாவும்)
 முந்தி நீயெங்க ஓாண்டையென் ரேசோன்ன
 மூர்த்தி பின்னவன் முக்கட் பெருமான்

தந்த வெண்பொறிச் சண்முக மும்பொன்
தயங்கு மெய்யுமீ ராறுதடக் கையும்
எந்த நாளும் விளங்கு முலகமீ
ரேழுங் காக்கு மிறையவ னகிக்
கந்த மேவு சரவணப் பொய்கையிற்
கந்த வேளொன வந்தே யுதித்தோன். (உரு)

உதிக்கும் வெம்மைக் கொடுந்தக் கனைக்கொன்ற
வுத்த மன்வீர பத்திர னலும்
மதிக்கும் மூர்த்திக ஓலாலுநற் றேவர்கள்
மற்று மூள்ள கணாத ராலும்
சதிக்கொ னைவரத் தோடுநூற் றெட்டுகெம்
தாங்கி யாயிரத் தெட்டண்ட மாண்ட
கதிக்குஞ் சூரைக் காய்ந்துவிண் னோர்த்தமைக்
காத்தவன் சிறை கட்டற மீட்டோன். (உசு)

மீட்டு வானத்து மேன்மையுண் டாகவே
வெள்ளை வாரணற் கேபொன் மகுடம்
சூட்டி யேயர சாக்கிய பின்னர்த்
துடியிடைப் பிடி நன்னடைச் செவ்வாய்க்
கோட்டி எம்பிறை போனுதற் கூந்தற்
குயில் நிகர்த்த தெய்வானைப் பிராட்டியை
வேட்ட கந்தனென் மாண்டையல் லோதிகு
மேவுங் கங்கை வயற் பள்ளியாரே. (உன)

(உடு) துயிற் கூக் கேட்டல்
மாதவரும் ஞானிகளும் மாமுனிவ ரானவரும்
வானுலகும் வாழுவே கூவாய் குயிலே
நீதியுட னேபுவியை யானுமன்ன ரானவர்கள்
நீடுழி வாழுவே கூவாய் குயிலே. (உடு)

கதிரைமலைப் பள்ளு

தீதகல வேசகல பேர்க்குநிறை வாயன்மை
 சேரமகிழ் வாகவே கூவாய் குயிலே
 காதமெழு கீதமொடு காசிகதி ராபுரியெக்
 காலமும் வாழுவே கூவாய் குயிலே. (உக)

போங்கரவ னிந்தவன் நடம்புரியு மன்றுமிகு
 புகழ்பெற விளங்கவே கூவாய் குயிலே
 சங்கரிதரும் புதல்வ னங்கைதிக முயில்வேலன்
 சங்கிதி தழழக்கவே கூவாய் குயிலே. (ங.ஏ)

திங்கள்தொறு மெங்குமழை மும்முறைகள் பெய்யவும்
 திண்புவி தழழக்கவுங் கூவாய் குயிலே
 வெங்கலி யுகந்தரிற் சகலசன முந்தவும்
 மிகுந்துதின முஞ்செயக் கூவாய் குயிலே. (ங.க)

வஞ்சவெஞ் சூரன்கிலோ துஞ்சவமர் செய்கந்தன்
 வைவேல் தழழக்கவென்று கூவாய் குயிலே
 கஞ்சனஞ் சிடவினவி யேசிறையில் வைத்திட்ட
 கருணையுள முருகனென்று கூவாய் குயிலே. (ங.உ)

மஞ்சமென் குழல்பூவை கொஞ்சமென் சொல்லினிய
 வள்ளிநா யகனென்று கூவாய் குயிலே
 சஞ்சலங் தவிரக்கொ ஞஞ்சிறையி னீக்கியருள்
 தங்கிடுங் தீரனென்று கூவாய் குயிலே (ங.ங)

வாரிறுகு மூலியாளா மம்மைகா தலனுடைய
 மாண்டிகள் வாழுவென்று கூவாய் குயிலே
 நேருடன் புவிமீதில் நன்னீதி நாதனருள்
 நீடுழி வாழுவென்று கூவாய் குயிலே. (ங.ங)

கதிரைமலைப் பள்ளு

கக

மழை பெய்ய வரங் கேட்டல்

வேதியர்கள் குலவணிகர் வேளாளர் மரபி லுள்ளார்
பாதிமதிச் சடையோனெம் பரமனருள் தென்கதிரை
நீதிபெறும் வேலவரை நேசமுடன் போற்றிசெய்து
ஒதுமலர்ப் பதம்பணிந் துவந்துமழை கேட்டனரே.

மழை பெய்ய வரங் கொடுத்தல்

என்றமொழி தனைக்கேட்டு யெழில்வருணன் தனை
[யழைத்து
வென்றியுடன் மழைபெய்ய வேனுமென விளம்பினரே
நன்றெனவே மனமகிழ்ஞது நன்முகிலை வரவழைத்து
இன்றமுதல் மழைபொழிகென் ரெழில்வருணன்
[விடைகொடுத்தான். (நகூ)

மழை பெய்தல்

சுரந்தி யுருமுற் ரெழுமுகில் பரவித்
தொனிதரு பரவைத் திரைபொருஞீர்
பரிவொடு பருகித் திசைதிசை பரவிப்
பனிவரை தோறுங் திகழ்வுறவே. (நன)

பரன்தரு குகன்மகிழ் கதிரா புரியிற்
பலமணி விஞ்சங் கடமுறவே
நிரந்தர மதிரு முரசின் முழங்க
நிலமக எஞ்சி நடுங்கினளே. (நஅ)

நிலவெழு விண்மே லெங்கனு மின்னி
நெருங்கிய காலுற நின்றதிர
நலவரை நகரம் பொழில்வன மெங்கனும்
நன்மழை மாரி பொழிந்ததுவே. (நகூ)

கானக மிருக சாதிகள் பறவைகள்
 கட்டுலன் மூடி நடுங்குறவே
 தேனிசை பயில்கதி ராபுரி யெங்கனும்
 செழுமழை மாரி பொழிந்ததுவே. (ச०)

ஆற்றில் வெள்ளம் வருதல்
 கனக மலைக்குவு டொடிய விசைப்பொடு
 கலவி நிலத்திடை சுலவியனீர்
 சினைகொள் மரத்துற நெரிய வகற்றிய
 சிறையுட னிரைபுள்ளும் வெருவுறவே. (சக)

வனமதி ஹறைதரு மதகரி யுலவையில்
 வலிகெட நளிருட னுலைவுறவே
 சினைமணி கனுமிக நிறைவுற வருவெளம்
 திசைத்திசை தோறு நிறைந்ததுவே. (சு)

தறிஞ்சி

பாரப் பதலை யருவி பெருகிப்
 பதறித் கதறிக் கொதித்துரம்
 பாய்ந்து சிலையி லோய்ந்து திகழும்
 பகட்டு மருதம் பொருப்பொடே

சேரப் புரளத் தரளத் திரளைச்
 சிதறித் கதறிச் சிந்துரம்
 தியங்கு புனலில் மயங்கித் தியங்கிச்
 செயங்கெட்ட டொடுங்கி நடுங்கவே,

ஆரத் தருவை யலைத்துக் குலைத்து
 அகிலைப் பறித்து முறித்து நீள்
 ஆம்பி ரத்தொடு காம்பு மிக்குயர்
 தேம்பு னத்திடை மோதியே

கத்திரைமலைப் பள்ளு

கந்

வாரைப் பொருது குயத்தி குறத்தி
வள்ளி கணவன் மலர்ப்பதம்
வழுத்திக் குறிஞ்சி நிலத்தைக் கடந்து
வந்து பாலை யடைந்ததே.

(சந)

பாலை

பாலை நிலத்திற் புகுந்து மிகுந்து
பரவிக் குழுறி யகிலுடன்
படரை மேவி யுருண்டு புரண்டு
பனித்து மிருகம் பதறவே
வேலைக் கிணைய தாகத் திரைகள்
வீசிச் சீறி மோதவே
வெருண்டங் குருண்டு பருந்து புறவு
மிதக்கும் புனலின் வெதிர்ப்பொடே
ஆலக் கவர வயிரை நகர
அழகு மணிகள் திரையொடே
அலையும் பெருகிப் பரவிக் கரையில்
அதிர மீறி யார்க்கவே
சிலத் துடன்மைக் காளி துணைகொள்
செய்ய பதத்தை வழுத்தியே
தேறு நிலங்கடந் தோடிக் கூடிச்
செய்ய முல்லை யடைந்ததே.

(சங)

முல்லை

அடரும் புனலிற் சடரும் சுழிகண்
டண்டர் வெருவி யோடவே
ஆவின் குலங்கள் தியங்கிப் புனலில்
அலைபுட் குடம்போ லலையவே

四

கதிரைமலைப் பள்ளு

படலுங் தடியும் கொடியும் குடிலும்
பாயும் பாதைத் தொகுதியும்
பச்சை மாதவிப் பைந்தான் மலரும்
பலவும் புனலிற் படியவே

திட்டரும் பெருகித் திரைகொண் டெறிந்து
சிறக்கும் கனகஞ் சிதறியே
செறிய மறியும் கொறிய முயலும்
திரையிற் கரையிற் சிதறவே

சுடரும் பஞ்சா யுதன்பொற் பதங்கள்
 தொழுது கலவிச் சுலவியே
 துய்ய மூல்லை யெல்லை கடந்து
 தோன்று மருதம் புகுஞ்ததே.

三〇

முருதம்

மருத வனத்தைத் துளக்கி யுழுக்கி
மணக்கு மிஞ்சி செண்பகம்
மாழை வாழை தாழை வேழும்
வருக்கை பலவும் நெருக்கியே

முருக்கித் திருக்கி யடிகள் பறிய
முறித்துக் குடிவின் மோதியே
முளரித் தடத்தை மடக்கிக் கலக்கி
முதிரும் வெள்ளம் பரந்து போய்ப்

പെരുകു പുക്കുകൊണ്ണ ഉയർത്തേൻ കതിരൈപ്

பெருமான் தனது தொண்டர்மேற்

பெருத்த கருணை வெள்ளம் போலப்

പെരുകി യെങ്കന്നു മനുവിയേ

தருவைங் துடைய குலிச பாக
சாத னன் றனை வழுத்தியே
தாழ்ந்து மிகுங்து மருதங் கடங்து
தழைக்கு நெய்தல் புகுந்ததே.

(சகை)

நெய்தல்

புகுந்து தாழை வனத்தைக் குறுகிப்
பொடித்து மடித்து விருப்புடன்
போதை வீசித் தங்கு மறவிற்
புரியுங் திட்டரைச் சருவியே

பகிர்ந்து மகிழ்ந்து பரந்து நிறைந்து
பாரக் கடவிற் சேரவே
பரவிப் பரவர் வலையுங் கயிறும்
பாயும் பாதைத் தொகுதியும்

மிகுந்த கலமும் மரமும் பாயும்
வீச்சு வலையும் வீசிமேல்
மிதக்கும் புணையும் தாண்டிற் கயிறும்
வேண்டும் பவளாக் கொடிகளும்

முகுந்த னனந்த சயனம் பயிலும்
மூரிக் கடலைத் தாவியே
முடுகீத் திரையிற் கரையிற் படிந்து
முதிரும் வெள்ளம் பாய்ந்ததே.

(சன)

மாக நின்று குலவி வந்துயர்
மலையைக் கடந்து மண்ணின்மேல்
வழுத்திக் குறிஞ்சி பாலை முல்லை
மருதம் நெய்த லிவையெலாம்

ஒகை கொண்டெழு வாரி மண்டி
 உலவி யெங்கனு மோடி யே
 உடைத்துப் புடைத்து நிலத்தைக் கலக்கி
 உலகர்க் குதவும் படியதால். (சா)

ஏக னெம்பெரு மான்ப ரன்தரும்
 ஏந்தல் கதிரைக் கிறைவன்நால்
 எட்டறம் புரி யன்னை பாலன்
 இமையோர் தற்பர மானவன்

வாகன் வள்ளிம னூளன் மகிழ்ந்து
 வாழுங் கதிரை நாட்டிலே
 மாவலி கங்கை யாறது பெருகி
 வருதல் பாரும் பள்ளிரே. (சகு)

வெள்ளத்தில் ஓடும் மீன்வகை
 குண்டத் திருக்கை பறவை தரளம்
 கொடுவா அழுவை கும்பிளா
 குறவை பிறையன் காரை மணலை
 குழு முரல்கடல் மறிமண்ணை
 தொண்டை மடவை நாரை பாரை
 சுறவு வாளை கடல்வரால்
 சுரும்பு நெத்தலி கெத்தலி கத்தலை
 தும்பை யோரா வஞ்சுரன்
 கெண்டை திரளி சள்ளைவெள்ளை
 கீழி காலை பாலைமீன்
 கெளிறு மலங்கு கலங்கு புனலிற்
 கீழுலாவு ரூல் முருல்

மண்டிக் குதித்துக் கடவின் மீன்கனும்
வாவிக் கழியின் மீன்கனும்

மதத்துச் சினத்துக் குதித்துப் பாயும்
வளமை பாரும் பள்ளிரே.

(நூ)

பண்வணத்தவைவன் வரவு

சற்றித் திரித்தபழு கைப்புரிபோல் வாகும் — மிக்க
தொங்கிவயி றும்வளையற் காவினழகும்
வற்றிப்போன வாரணம்போல் மார்பினழகும் - சுட்ட
வட்டப்பானைபோ அள்ளமொட்டங் தலையழகும்
உற்றுப் பார்க்க வச்சமான கூகைமுகமும் - தெத்தல்
ஒலைச்செவி யூசற்பாசிப் பல்லினழகும்
சற்றப்பாலே விட்டுப்போன வொட்டற்காதும்-பெற்ற
தனிப்பண்ணைக் காரனாருங் தோற்றினாரே. (நுக)

பள்ளியர் பண்வணத் தவைவனை வணங்க வருதல்

மேகவர்ணச் சேலையுடுத் துல்காசம் பூண்டு — கையில்
விரலாழி யிட்டிருகைக் கடகம்பூண்டு
ஆகமீதி லாரம்பு ஜெந்தாரம் பூண்டு — விழிக்
கஞ்சனமு மெழுதிநுதற் சிந்தாரமிட்டு
நோகவஞ்சி யிடைகனத்த தனபார மசையக்-காவில்
நாபுரஞ் சிலம்பலம்ப மெல்லநடந்து
பாகலைய சொல் லுடைய வன்ன நடையீர் — எங்கள்
பண்ணைக்கார னரைத்தொழு வாரும்பள்ளிரே.

பண்வணக்கார னரை வணங்குதல்

சுரித்த கழுத்தனாரே கும்பிடுகிறேன் — வட்டச்
சொற்த்தேமற் காதனாரே கும்பிடுகிறேன்

பெருத்த வயிறனுரே கும்பிடுகிறேன் — வாதம்
 பிடித்தபொற் காலனுரே கும்பிடுகிறேன்
 திருத்தமில் லாதவரே கும்பிடுகிறேன் — சற்றே
 திருகல் முதுகனுரே கும்பிடுகிறேன்
 அரித்ததந் தத்தனுரே கும்பிடுகிறேன் — பண்ணை
 ஆண்டவரே யாண்டவரே கும்பிடுகிறேன். (நூ)

முத்தபள்ளி பண்ணைத் தலைவனிடம் முறையிடுதல்

பண்ணைக்கார னரைக்கண்டு மாவலி கங்கை — வயற்
 பள்ளிதானு மூள்ளமுறைப் பாடெல்லாஞ் சொல்வாள்
 பெண்ணைப்புறஞ் சொன்னதென்று கோபக்கொள்ள வேண்டாம் — என்
 பேச்சைச்சுற்றே யுற்றுக்கேளும் பேதைப்பள்ளன் தனது
 கண்ணைப்போலே பகீரதாகங்கைப்பள்ளி தண்ணை-வைத்துக்
 கண்ணித்துய ராக்கியெனக் கைவிட்டா னண்டே
 எண்ணத்திலு மவளல்லா வெண்ணை நினையான்-அவள்
 இட்டமருந் தால்மயங்கி விட்டான்கா னண்டே. (நூ)

இவாயாள் எதிர்மாற்றம் கூறுதல்

ஆண்டவர்க் கல்லாதுபின்னை யாருக் குரைப்பேன்-இவள்
 ஆகடியம் பேசியதை யாருடன் சொல்வேன்
 முண்டசினம் தீரவென்கை தீண்டுவே னண்டே—திரு
 முன்னேயாச்சுப் பின்னேயல்ல வென்னதான் சொல்வாள்
 வாண்டது முண்ட கஞ்சில வளப்பங்கேளு மாண்டே--கொழு
 மண்வெட்டி விற்றுத்தின்ற திவனிவளொடாண்டே
 வேண்டுமென்ற பண்டங்கொண்டு கள் ஞமருந்தி-என்தன்
 மேலேபிழை சாட்டி விட்ட மேன்மையோ ஆண்டே (நூ)

கதிரைமலைப் பள்ளு

ககு

முத்தபள்ளி கூற்று

மேன்மையெந்தன் முன்னின்று பேசாதே போடி—கரு
வேழுமதமும் பின்த்தி லீட்ட ரிசிதானும்
தேனும்வெள்ளைக் குன்றிமணி வேருநாரு மிலையும் கண்ணித்
தென்னைமுன்ன மீன்றதொரு தேங்காடும் சேர்த்தே
கானமீது நிறைகள்ளிப் பாலுடனே வேருங் — கருங்
காக்கணங் கொவ்வை விரையுங் காக்கைநாக்கும்
ஆனபடி யுண்டைகூட்டிப் பள்ளனுக் கிட்டே-பின்னும்
ஆரறிவா ரென்றுசொன்ன தாரடி பள்ளி. (நுசு)

இவையபள்ளி மாற்றம்

ஆரைவெறுப் பேன்விதியை யல்லாதுபின்னை-எங்கள்
ஆண்டைமுன் னென்னைப்பார்த் தில்லாதெல்லாஞ் சொன்னான்
ஊரையுலை முடிகொண்டு மூடலாமோடி — இந்த
ஊருக்கு ஓராருக்கடி யுண்டிந்த வித்தை
தேரைவிழி யுந்திரங்கற் றேவாங்கின்பித்தும் - புற்றிற்
செல்லுங்கச்சப் பல்லிவாலு நெல்லிக் கொழுந்தும்
சாரைநினமும் உருக்கிக்கூட்டி யுலர்த்தி — வீரத்
தலையோட்டில் மையுண்டாக்கிச் சாதித்தா ஓரண்டே (நுன)

முத்தபள்ளி கூற்று

காட்டில் வாழுங் கழுகின் தயிலமும்
கையி ஹாத்தையு மெய்யில் வேர்வும்
கோட்டு நாகத்தின் பூவும் துடரிக்
கொழுந்துங் கூன லழுங்கின் தசையும்
வேட்டை வாளியின் கூடு மடவியில்
வேடன் பாடவிச் சாற்றி வரைத்து
ஊட்டியே பள்ளன் தேட்டமெல் லாம்பறித்
துண்ட கள்ளி யிவள்கானு மாண்டே. (நுஅ)

இவாயபள்ளி மாற்றம்

மேய்யில் நாவிச் செவியினில் மாசடன்

வேங்கைப் பல்லுங்தே வாங்கினிற் பித்தும்
பைய ராவின் தலைதனின் மூளையும்

பன்றி மூள்ளுமொ ரூள்ளியும் கூட்டிக்
கையி னலே யரைத் துண்டைபண் ணிவெங்
கள் ஞஞ்சு சள்ளுடன் பள்ளனுக் கிட்டாள்
பொய்யு மிந்திர மாசால வித்தையும்

பூரை யென்னவும் கற்றூள்கா ஞைஞ்சே. (நக)

முத்தபள்ளி கூற்று

கற்ற வித்தையெல் லாமிந்த ஓரவர்

கண்டு கேட்டு மிருப்பவர் போலே

இற்றை நாள்வரை யிதையொன்றுய் வைத்துநான்

எப்படிச் சொல்லு வேனென் றிருந்தேன்

சுற்றே தண்ணீர் தலைக்குமே லோடினால்

சாணைன் னமுழும் தானென்ன சொல்லும்

உற்ற வேளையிற் சொல்லா திருந்தால்

உறுதி யல்லவென் றரைத்தேன்கா ஞைஞ்சே. (க0)

இவாயபள்ளி மாற்றம்

மண்ணிற் பாதம் வைத் தாலிங் குயிர்பல

மாயு மென்றே உறியி லிருப்பார்

எண்ணிப் பேதமில் லாமற் கொலைகள்

இரவிற் செய்யும் சமணரைப் போல

உண்ண வந்தின்ன வந்கள் ஞுக் குப்பண்டம்

உள்ள பண்ணையில் மாட்டையும் விற்றுத்

திண்ண மாகவென் மேல்வைத்து மாறின

செய்தி தண்ணையுங் கேட்டாரோ வாண்டே.

(கக)

முத்தபள்ளி கூற்று

அக்கரையாற்றி விக்கரை மண்ணும்

அழுத பால னடிப்பட்ட மண்ணும்

திக்கெங்குந்திசை யேழுரில் மண்ணும்

திரட்டியே தெய்வப் பிள்ளையா ராக்கி

அக்கினிக் குள்ளே வைப்பாள் செபிப்பாள்

அழைப்பாள் கானு மவன்வர வாண்டே. (கா)

இவாயாவாப் பண்ணத் தவைவன் உரப்பல்

அருக்குவாள் சற்றே விழிக்குமை யெழுதுவாள்

அழகான கூந்தலை யள்ளி முடிவாள்

செருக்குவாள் சற்றே செல்லங்கொண் டாடுவாள்

தேனுடன் கொஞ்சம் பாலுங் கலப்பாள்

உருக்குவா ஞரில் பள்ளரெல் லோரையும்

உச்சியாம் பொழு தூனுக் கழைப்பாள்

நருக்குவேன் கையில் மண்வெட்டி யாலே

நாட்டுக் காகப் பொறுத்தேன்நான் காணே. (காந)

பள்ளன் முத்தபள்ளியை நேரஞ்சென்றதற்குக் காரணம் கேட்டல்

என்னடி பள்ளி யேகாந்தக் காரினீ

இங்நேரம் மட்டு மென்னடி செய்தாய்? (கா)

ஆறு போந்தங்கே தண்ணீரு மள்ளி

அழுத பிள்ளைக்குப் பாலும் புகட்டி

சேறு போந்த சிறுநெல்லுக் குத்தித்

தீட்டி யாக்கவும் சென்றதோ பள்ளி!

(காந)

கதிரைமலைப் பள்ளு

அவள் ஆண்டைக்குக் கூறுதல்
 காலமே சென்று பாலுங் கறந்து
 கமுகம் பூப்போ லரிசியுங் தீட்டிக்
 கடுகவே வைத்துக் காய்ச்சிய பாற்கஞ்சி
 காலாலே தட்டி யூற்றின ஞன்டே. (காகா)

இப்படிக் கொத்த நாடங்கப் பள்ளனுக்
 கெப்படிக் கஞ்சி காய்ச்சவே ஞன்டே. (கன)

பள்ளவன விளித்தப் பண்ணத்தவலவன் பண்ணச்செயல் வினவல்
 இங்கிலம் புகழ் தென்கதிரைக் கும
 ரேசன் பண்ணை வயல்தனி இள்ள
 செங்நெல்லும் விதை வன்னென்லுக் கோட்டையும்
 செப்ப மான நுகமும்நன் மாடும்
 வன்ன மேழியும் மண்வெட்டி யும்பட
 வாரும் பாரக் கொழுவு மேர்க்காலும்
 இன்ன தென்று கணக்கெனக் குச்சொல்ல
 இங்கேவா மாவிலி கங்கைநற் பள்ளா. (கா)

பள்ளன் அவைகூறல்
 அந்து தின்றதோ ராயிர கோடி
 ஆவினங் தின்ற தாயிபங் கோடி
 சிந்தி யேவெள் ஸலியுங் குருவியும்
 தின்று போனதோ ராயிரங் கோடி
 விந்தை மானும் மரையும் மதஞ்சொரி
 வேழ முந்தின்ற வைத்தஞ்னாறு கோடி
 இந்த நாளள வின்படி யாக
 இருந்த கோட்டையி தொன்றுந்தா ஞன்டே(காகா)

துய்ய தென்கதி ரைப்பதி வேலவர்
 சூரை வெல்லத் தொடங்கிய போது
 அய்ய மாக வெருண்டோடிக் காளை
 அடைந்து போனதொ ராயிரங் காளை
 வைய மீது கஸிப்புல வோர்க்கும்
 மறைவல் லோர்க்குமீ ராயிரங் காளை
 கையி ராறுடை யானையன் துய்யன்முக்
 கண்ண னேறனக் காளையொன் றுண்டாண்டே. (எ०)

வெற்றி சேர்கதி ரைக்கும ரேசர்க்கு
 வேத நூற்படி கோவி ஹுண் டாக்க
 உற்ற போது நிலம்பரி சோதிக்க
 உழுது தேய்ந்த தொராயிர கோடி
 மற்ற தெல்லாம் வயலுமூம் போதினில்
 மாணிக்கம் பட்டுத் தேய்ந்தன போக
 அற்பு தன்னறு மாமுகன் மாதுலன்
 அண்ணன் பாலோர் கலப்பையுண் டாண்டே. (ஏக)

கன்னல் சேர்வயற் றென்கதி ரைப்பதிக்
 கந்தன் கோவிலில் மாமதில் செய்ய
 மின்னுஞ் சண்ணமில் லாமல்வி சாரிக்கும்
 வேளை யில்வங்து காட்சிகொ டுத்தோன்
 சொன்ன தோரிடத் திற்சுதை வெட்டித்
 தொலைந்து போனதொ ராயிரகோடி
 என்னி டத்தினில் வேறெறுன்று மில்லை
 இந்த மண்வெட்டி யொன்றுந்தா னண்டே. (எங்)

உக

கதிரைமலைப் பள்ளு

முத்தபள்ளி மறையீடு

அருமறை நூலன்—எழில் பெறும்
அசுரர்கள் காலன்—எழில் மிகும்
ஆனவை வேலன்—சங்கரி
அருளிய பாலன்

கருமுகி லொருவன்—மனமிக
மகிழ்வறு மருகன்—பன்னிரு
கையுடைமுருகன்—மாவிலி
கங்கைநல் வயலில்

அருவிகள் கொய்யான்—அதுதொழில்
அடுத்ததும் செய்யான்—அல்லும் பகலும்
அடியளை வைவான்—அவனுரை
அடங்கலும் பொய்தான்

ஒருமொழி சொல்லான்—என் நுடை
அருகி லும் கில்லான்—ஒருகுடி
கெடுக்கவும் வல்லான்—அதிக
ஊதாரி காணுண்டே.

(ஏஞ்)

துறமகள் பாகன்—எழில்தரு
கோலமெய் வாகன்—அரனருள்
குரிசில் குமாரன்—வெகுபுகழ்
கொண்ட வுதாரன்

மறைதனக் கரியான்—வடிவுள
மஞ்செஞ்சிற் பிரியான்—மனமிகு
மாவிலிகங்கை—வயல்தனில்
மருவியங் கங்கே

நிறை புனல் தெளியான்—வளர்பண்ணை
நிறைகளை கழியான்—என்னை
நெருப்பெனப் படுவான்—அவள் தண்ணை
விருப்புடன் தொடுவான்

உறைபதி யங்கே—ஆண்டைக்
கொரு பொழுதிங்கே—சொன்னுல்
உருட்டியே யடர்த்தங்—கென்னை
வெருட்டுவா ணண்டே. (எச்)

உம்பரை மீட்டோன்—வேதனை
ஒருமொழி கேட்டோன்—அடியவர்க்
குறுதுயர் தீர்ப்போன்—வன்ன
லூயில்திகழ் மயிலோன்
கம்பஙல் யானை—முகமுள
ஐங்கர முடையோன்—துணையெனக்
களிகொளும் வேலன்— மாவிலி
கங்கைகல் வயலில்

வம்புகள் பண்ணு—வன் அவள் தன்னை
மனத்தினி லெண் ணு—வன்விலை செங்கெல்
வயலையும் பாரான்—என் ணுடை
வளவி ழும் வாரான்

அம்பெனும் விழியாள்—கிளியினும்
அதிவித மொழியாள்—என் ணுடை
ஆருயிர்க் கினியாள்—என் றுங்
கறைகுவ ணண்டே. (எடு)

வாரணக் கொடியோன்—பங்கய
மலரெனும் விழியான்—சூரனை
வன்சிர மரிந்தோன்—வஞ்சகர்
நெஞ்சிடம் பிரிந்தோன்
காரணக் கந்தன்—வரமருள்
கெளரிதன் மைந்தன் — பண்ணிரு
கையுடை முருகன் — மாவிலி
கங்கைகல் வயலில்

ஏர்தனைப் பிடியான் — மனதினில்
 எனக்கறக் கொடியான் — இல்லத்தை
 எட்டியும் பாரான் — வயல்பண்ணை
 பட்டியும் பேரான்

சூர நெட்டுப் — பள்ளன்

துடிப்புடன் நெளிப்பும் — போகத்
 துச்சன னிவனைத் — தொழுவில்
 தொடுத்திடு மாண்டே.

(எகு)

பள்ளன் தொழுவில் மாட்டுண்டு கிடக்க
 முத்தபள்ளி வந்து கண்டு கூறுதல்.

ஆகமு முயிரும் போலே யொன்றும்
 அவளிட மாசை யாகிய போது
 காகமும் வில்லும் போலவே யென்னைக்
 கண்ட கண்ணும் கடலிற் கழுவித்
 தாக மேறிப் பக்ர தாகங்கைத்
 தனிவயற் பள்ளி தன்குடிற் கேகிப்
 போக வென்சலிப் புங்காலிலே தொழுப்
 பூண்டி ரோசொல் புலைப்பள்ள ஞரே.

(எள்)

ஓன்று நான்சொல்ல வொன்பதுஞ் சொல்லி
 உறுக்கி யேவை தூப்பி வெருட்டிக்
 கன்று காலியும் விற்றுக் கள்ளுஞ்சள்ளுங்
 கள்ளப் பள்ளியா ரோடு குடித்து
 என்றும் பண்ணை வயல்தனில் வாராமல்
 எடுத்துப் பேச்சில் வெருட்டி யுருட்டி
 நின்று மின்டுகள் தான் பண்ணுகின்ற
 நெளிப் பெங்கேசொல் புலைப்பள்ள ஞரே. (எஅ)

அவன் அவனா மன்னித்தல் கேட்க வேண்டுதல்.

கன்னி யாக வுனைக்கைப் பிடித்துநான்

கண்ணைப் போலக் கருதி நடந்தேன்
முன்னை வல்வினை யாலே யுனைவிட்டு

மோச மாக வவளிடம் போனேன்

அன்னை பின்மனை யாளென் றவருக்கும்

அவனி யோர்சொல்லு மப்படிப் போலே
என்னை நீருங்க ஓரண்டைக்குச் சொல்லி

இருகை கூப்பி விடுவித்துக் கொள்ளும். (ஏக)

அவள் அவனை மீட்கவேண்டிப் பண்வணத் தலவவனைப் பரவல்.

கான வேடரைக் கண்டு நின்றுங்கே

கனகம் போல மலர்ந்தொரு வேங்கை
தான் தாய்நின்ற தென்கதி ரைப்பதிச்

சண்மு கன்குகன் தன்பண்ணை தன்னில்
போன மாடுங் கலப்பை நுகழும்

பொதுக்கில் லாமலே நாடுபெற்புத் தாறேன்
ஆன செங்கெல் பயிர்செய்து தாறேன்

அடியேற் காக விடும்பள்ள ஞரை. (ஏக)

வேறு

போன்னகர் மேவிய மன்னவனை யென்றனன்டே—பள்ளன்

பொல்லாத கள்ளுக் குடித்த மதியினற் போனேன்
மன்னிய மாவிலி கங்கைநல்யாறு பரவுதே—கட்டு

மறிக்கவும் வேறேரு பேரில்லை யேபண்ணை யாண்டே. (அக)

வேலை முகூர்த்தமும் வேலாண்மை நேரமு மாகுதே—பள்ளன்

வேலை தன்னை யிங்கேயோர் விடுவார்கா ஞான்டே

ஏழையெனக் காகப்பிழை பொறும் பண்ணை யாண்டே—பள்ளன்
இருகாவிற் பூண்ட தொழுக் கழற்றுமெ ஞான்டே. (அக)

தோழவிலிருந்து விடுபட்ட பள்ளன்

விதை முதலிய வளம் கூறல்

சீண்ணக் கொம்பன் வெள்ளோ வாலன் புள்ளிச்சிவப்பன்—காவிற்
சிலம்பன் குடச்செவியன் செங்காலன் கூழை
வன்னத் தேமற்காதன் தோகை வாலன்கறுப்பன்—சற்றே
வளைந்தகொம் பன்மயிலை யனில்முது கண்நல்ல
கன்னத்திற் சுட்டியன்வட் டக்கட்டைக் குளம்பன்—துய்ய
காயாமலர் போனிறத்தன் கருங்கழுத்த னென்றே
செங்நெல்தர ஓஞ்சொரிய மாவிலிகங்கை — வயற்
சேரும் பண்ணை மாட்டின்வகை செப்பினேனுண் டே. (அந.)

கத்தமர கதத்தாலே படவாளும் துய்ய

சோதிவயி ரூரியத்தா லேர்க்கா னுகழும்
நித்தமிலங் கும்புருட ராகமேழியும் மணி

நிலவெறிக் கும்வயிரத் தாலே கொழுவும்
பத்தரைமாற் றுத்தங்கப் பூட்டாங் கயிறும்

பளிங்கினு லேசமைத் திட்டவழு கோலும்
கத்தன்கதி ரைக்கிறைவன் மாவிலிகங்கை — வயற்
கலப்பைக் கணக்கின்வகை கானுமென்றேன் டே.

நெல்லு வகை

பச்சைப்பெரு மாள்கறுப்பன் பாளோமுகரன்—செழும்
பன்றிக்கூரன் வெள்ளோவா லன்பவளச் சம்பா
அச்சடியன் கார்க்குருவை யானை முகரன் — குண்டை
ஆனதொரு பெருநெல் லழுகிய வாணன்

மெச்சிப்பல ரும்விரும்பு மலையழகன்துய்ய — கதிர்
வேற்பெருமான் மாவிலி கங்கை வயலில்
இச்சையுடனே நெல்லின் கணக்குச் சொன்னேன்
இன்னமுள நெல்லின்பேர் சொல்லொன்று தாண்டே.

நெல் விதைக்கும்படி கூறுதல்

அருக்க னென்றால்நல்ல ரேவதி யென்றால்
ஆனமிர்த யோகமென்றாற் பஞ்சமி யென்றால்
பெருத்த முகூர்த்தமுச்சி மிதுனமா மென்றாற்
பேரான கரணமுஞ் சிங்கமா மென்றால்
கருத்துள் நினைப்பவரைக் காப்பவனு மெங்கள்
கந்தவேள் மாவிலி கங்கை வயலில்
திருத்தி வரம்புகட்டிப் பரம்படித்து நல்ல
செங்நெல்லிரை தெளித்திடச் செல்லடா பள்ளா.

வயலுழும்போது பள்ளவனக் காவளமுட்டப் பள்ளன் விழுந்து
மூர்ச்சித்த செய்தி பண்வனத்தவேவர்க் கறிவித்தல்

மாறில் லாத புகழுடை யோனரன்
மைந்தன் மாவிலி கங்கை வயலில்
ஏரும் பூட்டி யினைக்கினை சால்விட்
திணங்க வேநின் றழுகின்ற நேரம்
ஆறு பாயக் கயல்குதிக் கொள்ள
அஞ்சி யேபுள்ளிக் காளை வெருண்டு
சிறியே யெங்கள் பள்ளன்மேற் பாயத்
தியங்கிச் சேற்றில் விழுந்தான்கா னைண்டே.

பள்ளிகள் புலம்பல்

மாலைப்பொழுதிலே — மருதடி வயலில்
மாணிக்கச் சிலம்பனை — வலக்கையிற் பிடித்து

கோலக்குதிரைக் குடலன் — சூரிய கொம்பால்
 குத்தி யெடுத்துக் — கோட்டிலே வைத்து
 ஏலக்குழலாள் — எழுவியுன் புருஷனை
 எருதுபாய்ந்த சேதி — இன் னுமற்றந்திலையோ
 பாயுமெரு தென்றுசொன் — ஞருமிலையையோ
 பாவிப்பண்ணைக் காரனாரும் பள்ள னுக்குமுன்னே
 மாவிலி கங்கை வயலுமையிலே — உனைச்சீற்
 மதக்காளை யுறப்பாயவே
 பாவியேன் செய்த வினையோ — எங்கை
 பள்ளிகண் னூறு பட்டதோ வறியேன்
 சேவின் கழுத்தில் நுகம்முதல் வைத்திட்ட — அந்தச்
 சிரில்லாதபொல்லா முகர்த்தமோ
 ஆவிமயங்கியிங் கேகிடக்கின்றுய்நீ — எழுந்திராய்
 அலங்கார வீரப்பள்ளனே. (அக)

கஞ்சமுகப்பள்ளி யினையாள் கள்ளில் — இட்ட
 கற்ற வித்தை சித்தி பெற்றதோ
 கொஞ்சி யவள்தனைச் சேராமவிருந்த — வெங்
 குறையாலே யையல் கொண்டதோ

.....

வஞ்ச நெஞ்சி செய்திட்ட சூதோ — நீ எழுந்திராய்
 வடிவின் மிகுத்த பள்ளனே. (க௦)

துஷ்ட நிழ்டுரேப் புலைச்சி — அவள் சண்டி
 துரோகி யினை யாளவ என்பால்
 பட்டி மாட்டைக் கொள்ளையாய் விற்று — உனக்கும்
 பரிவினு ஹட்டிய கள்ளில்
 இட்டமருந் தாலுனக்கு வந்தபொல் லாப்போ—ஜயோ
 இரண்டு கண் னும் மேற் சொருகி

மட்டில்லாத மூர்ச்சை பொருந்தி — மெத்த
வருந்துகின்றுயென் பள்ளனே.

(குக)

மார்பின் முலை யரும்பு முனம் — என்னை
மற்றெழுருவர் விரும்பு முன்னம்
தூரி யெழுதற்கரிய — எந்தன்
துய்ய விடை சோருமுன்னம்
சீரியதோர் புயந்தமுவி — என்னைச்
சேர்ந்து மதன்ரதி யெனவே
ஓர் பொழுதும் பிரியாமல் — இருந்தாய்
உகந்தென்னைப் பாராயோ.

(கு2)

பன்னுதமி மே஋ரெவரும் — நின்று
பரவுகதி ரையில் வேலன்
மன்னியமா விலிகங்கை — வயல்
வளமைகளைப் பார்ப்பவரார்
கொன்னுலவு மென்மார்பின் — வாசக்
குரும்பை முலை பார்க்கிலையோ
பன்னியவென் சோகமெலாம் — இங்குப்
பார்ப்பவரார் தீர்ப்பவரார்.

(குந)

பள்ளனெழுந்திருத்தல்
ஆருமறி யாததோ ரடவிதனின் — மத
ஆனைகா ஞததோ ராலங்கன்று
ஆருமறி யாமலே சென்று — அந்த
அரிய மூலிகைதனைக் கண்டு
ஆருமறியாம லேபிடுங்கி வந்து — அதை
அரைத்துக் கரைத்துப்பள்ளன் வாயில்வார்க்க
சோரும யக்கமெல் லாமுடன் தெளிந்தே — அங்குத்
துடித்துப் பழத்துப் பள்ளனெழுந்தனனே.

பண்ணச்சேயல் காணவருமாறு பண்ணன்றிவெவன வேண்டுதல்
 (ஒ) மண்டல மெண்கதிரை வேலர்மகிழ் கின்ற
 மாவிலி கங்கைவயல் தன்னி அழுதே
 எண்டிசை யுந்திருக் கறவரம் பெடுத்தே
 இட்டசிறு கட்டித்தட்டிப் பரம் படித்தே
 தண்டமிழி தென்னவே செந்நெல் முளைத்திடவே
 தழழுதானே யெடுத்துவயல் தன்னில் நடவே
 கண்டிருகண் களிக்கவெங்கள் பணிவிடைக ளெல்லாம்
 காணவர வேணுமிப் போபண்ணை யாண்டே(கஞ)

நாற்று நடுதல்

(தரு)

அண்டர் பணியத் தவமும் பயனும்
 அருளி வினைக ளறுப்பவன்
 அருள் விளங்கிய கரிமு கற்கிளைய
 அறுமுகன் குகன் குருபரன்
 எண்டலம் புகழ் கதிரைக் கிறைவன்
 என்றும் நினைப்பார்க் குரியவன்
 (ஒ) இருட்டு வஞ்சகத் திருடருக் கொளித்
 திருப்பவ னெமைப் புரப்பவன்
 கொண்டல் வண்ணலுக் குரிய மருகன்
 குமர னமர குஞ்சரி
 கொழுநன் மாவிலி கங்கை வயலில்
 கூடி யாடிப் பாடியே
 தண்டை புலப்ப விடைகள் நோவத்
 தரளவடங்கள சையவே
 தாவித் திரிந்து தூவி நாற்றுத்
 தன்னை நடவாரும் பள்ளிரே.

(கசூ)

கதிரைமலைப் பள்ளு

(நா)

மயிலி லேறி வருமு தாரன்
 மார இுக்குங்கல் மைத்துனன்
 வாசக் கதிரை மலையில் வேலன்
 மாவிலி கங்கை வயலிலே
 கயிலி மயிலி சூதயவி
 கருவி திருவி யொருவியும்
 காரி வாரி வீரி சூரி
 கறுப்பி காத்தி கட்டைச்சி
 அயிலை நிகரும் விழிகள் புரள
 அழகு பொன்முடி யசையவே
 அவர வர்க்கொரு பிடிவசுத் துவைத்
 ததிதீவிரத் தூடன் நடுகையில்
 செயலின் மருவிக் கயல்கள் வெருண்டு
 சேற்றிற் குதித்துப் பாயவும்
 சிறைப்புள் எடுத்துத் திரும்பிப் போகும்
 சித்திரம் பாரும் பள்ளிரே.

(நா)

மாலுக் கிளைய வல்லி முலையை
 வருந்தி யருந்தி வளர்ந்தவன்
 மாசி லாத கதிரை வேலன்
 மாவிலி கங்கை வயலிலே
 காலுக் கிசைந்த சிலம்பு புலம்ப
 கனத்த தனங்க ஓசையவே
 கனகப் பணிக ஸிலங்கக்க கிரணக்
 காது வடங்க ஓட்டவே
 பாலுக் கிசைந்த தேனுக் குவமை
 பகரு மிரண்டு பாங்கியர்

பணிந்து குனிந்து நெளிந்து வளைந்து
 பாடி யாடி நடுகையில்
 வேலிக் கருகில் வேழுத் திரளில்
 விளைந்து பரங்க முத்தெலாம்
 வெள்ளை யெகினம் கருவென் றபிர்க்கும்
 விரகு பாரும் பள்ளிரோ. (கு.கு)

மனத்திற் றவமுற் றிருந்த தொண்டரை
 வளர்த்துப் பொருள்கள் கொடுப்பவன்
 வான்றென் கதிரை மலையில் வேலன்
 மாவிலி கங்கை வயலிலே
 கனத்த தனத்தி யனத்தின் நடைச்சி
 கந்தி சந்தி சுந்திசீர்
 கன்னி பொன்னி யன்ன மென்னி
 கமலி யுலகி கமலத்தி
 (கு.கு) அனத்தி னினங்கள் என்னக் கூடி
 அருகிப் பெருகிப் புருவத்தை
 அசைத்து நெளித்து நகைத்துக் களித்து
 ஆடிப் பாடி நடுகையில்
 சினத்து மலங்கு கலங்கு புனலிற்
 சிறுத்த கெண்டைகள் சிதறியே
 தேரை பாய நாரை பறக்கும்
 சித்திரம் பாரும் பள்ளிரோ. (கு.கு)

காரைப் பொருந்துங் குவடு புடைசூழ்
 கதிரைப் பதியிற் கந்தவேள்
 கானக் குறத்தி கணவன் கலக்கக்
 கலங்கு மவணர் குலங்களின்

மார்பைப் பிளங்த மாலின் மருகன்
 மஞ்ஞெஞ்சுப் பரியில் வருகுகன்
 மதுரைக் கவிஞர் புகழும் வேலன்
 மாவிலி கங்கை வயலிலே
 சேரத் திரண்டு நிரைத்துப் பரந்து
 சிரித்துப் புருவம் நெரித்துக்காற்
 சிலம்பு புலம்ப வோடிக் கூடிச்
 செவ்வை யாக நடுகையில்
 தாரைப் பொருந்து மார்பிலே யிரு
 தனத்தி லேகுழைக் கணத்திலே
 தகைப் பிலேசின்னச் சிரிப்பிலே பள்ளன்
 தயங்கி றுனடி பள்ளிரே.

(க௦)

போற்பு மிகுத்திடு நற்றவ முற்றிடு
 புற்றமுனிக் கருள் புரிந்தவன்
 புட்ப மெடுத்திரு பூம்பத மர்ச்சித்துப்
 பூசைசெய் வார்களி லாசையான்
 மற்றவர் முப்புர முற்றெறியச் சினம்
 (க௦) வைத்துந கைத்தவன் மனமகிழ்
 மைந்தன் கதிரை மலையில் வேலன்
 மாவிலி கங்கை வயலிலே
 சற்கரை பொத்திடு சொற்க ஞரத்திடு
 சற்குண மங்கையர் கூடியே
 சற்றுமோர் குற்றமில் நெற்பயி ருற்றிடு
 தன்மைய ராயங்கு நடுகையில்

அற்புதச் சிற்றிடை வெற்பு முலைக்கனத்
 தற்று மற்று மென்னவே
 அக்குழ விற்கரு விற்பொலி வண்டுகள்
 ஆர்ப்பது பாரும் பள்ளிரோ.

(க0க)

கலைக்கு கந்தவர் மிகுக்துக் கற்றவர்
 கருத்து றத்தொழுங் கந்தவேள்
 கருத்து மகிழுங் கந்தன் மாவிலி
 கங்கை திகழுகல் வயலிலே
 சிலைக்குக் கைத்தொயி விழைத்துக் கட்பொத்து
 கைக்கூ டைத் ரித்துத்தாள்
 தெரித்துக் திக்கெங்கும் மதிக்க வெண்டுய்ய
 திங்கட் குடையோன் முடியென்ன
 முலைக்குப் பொற்கச்சிட் டிறுக்கிச் சிற்றிடை
 முறுக்கிப் பட்டுடை திருத்தித்தான்
 முதிர்ச்சி கொண்டு திமிதித் தொம்மென
 முடுக்க கடுக நடுகையில்
 வலைக்குத் தப்பி வயலிற் கிடந்த
 வண்சங் கோடுறு வாளீயை
 வனக்கொக் குக்கொத்தி யெடுத்தொக்கக்கக்கும்
 வளமை பாரும் பள்ளிரோ.

(க02)

நெல் விவாதல்

மருமத் திலங்குங் கடம்ப னுயர்ந்த
 வானவர்க் கரு ஓரானவன்
 வளருங் கதிரை மலையில் வேலன்
 பாவிலி கங்கை வயலிலே

கதிரைமலைப் பள்ளு

நட

ஒருசொற் குரியன் முருகற் கண்பன்
 உயர்கு லத்தவ னுத்தமன்
 உலகம் புகழு மமர் நாதன்
 உதவும் புதல்வ னாவன்
 திருவுக் கிறைவன் சரணம் போற்றிச்
 செய்யுங் தர்ம நாயகன்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தினமும் புவியிற்
 செய்யுங் தருமம் போலவே
 பெருகிப் பயிர்கள் வளர்ந்து கதிர்கள்
 பேத மின்றியுண் டாகியே
 பெருமை யான தொண்டர் மேல்வைத்த
 கருணை போல விணைத்ததே.

(கங)

அருவி வெட்டுதல்

தேனவிழ் பூங்தொடை மார்பன் குகன்
 தென்கதி ரைப்பதிக் கிறைவன்
 வானவர் போற்றிடு முருகன் மகிழ்
 மாவிலி கங்கை வயலில்
 கூனரி வாள்கை யெடுத்தே செந்நெல்
 (கங) கூட்டமிட்டே கொய்யத் தொடுத்தே
 தானருவி விரைந்து வெட்டு மந்தத்
 தன்மை பாரும் பள்ளிரே.

(கங)

தோண்டர்களுக் கருள் கொடுப்போன்—அன்பர்
 தொல்வினை பற்றறக் கெடுப்போன்
 மண்டலம் புகழ் முருகன் — குகன்
 மாவிலி கங்கை வயலிலே

கண்டவர் களெட்டிப் பார்க்கப் — பண்ணைக்
 காரனூர் கண்ணுக்கு மேற்கத்
 திண்டிற மாய்வெட்டித் திரும்பிப் — போகுஞ்
 சித்திரம் பாரும் பள்ளிரே.

(க0ஞ)

கந்தமி குந்ததார் மார்பன் — கறைக்
 கண்டனு கந்தகு மாரன் — வைவேற்
 கையன் — அன்பர் — மெய்யன் — மிகு
 துய்யன் — செய்ய — மெய்யன்
 சிந்தைநி லைந்தவர்க் கன்பன் — உற்றுத்
 தேடாத வர்க்கொரு வம்பன் — செங்கை
 வேலன் — உமை — பாலன் — அசரர்ச்
 செற்றிடு காலன்நல் வயலில்
 இந்தெனு மென்னுதல் மானூர் — மத
 லீலைக்கிசைந்த செங் தேனூர் — கயல்
 விழியார் — குழல் — மொழியார் — கூந்தல்
 நெளியார் — பசங் — கிளியார்
 தெந்தன தெந்தன வென்றே -- வெட்டிச்
 சின்ன நெடுங்குர லொசியச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து கொண்டாடி — வயற்
 செங்நெ வருவிகொய் தாரே.

(க0க)

(க0க)

போவிகுவித்துப் போவிகாணப் பண்ணைத்தவைவனை அழைத்தல்

மன்னுபுகழுத் தென்கதிரை வேலர்மகிழ்கின்ற — துய்ய
 மர்விலிகங் கைவயல் தன்னில்லிலைந்த
 செங்நெலறுத் தேனவைகள் சேரமலை போலச்
 செப்பழுட னயிரம்போர் கட்டிமிதித்தேன்

கத்திரமலைப் பள்ளு

நகூ

கொன்னுவு நாகமெனத் தூற்றிக்குவித்தேன் — அதில்
கோவில்விரைக் கைஞ்ஞா றுகோட் ஸைகட்டிவைத்தேன்
இன்னதள வென்றுகண்டு கண்களிக்க — இப்போ
நீருமங்கெழுந் தருளவேணும் பண்ணையாண்டே. (கங)

(கங) பள்ளன் முத்த பள்ளியைக்குறித்து முறையிடுதல்

முத்தபள்ளி யென்னைமெத்த மோசடிகள் சொன்னாள்-அவள்
மோசம்பண்ணி யேபசிக்கு மோருந் தாராளாம்
வார்த்தை யொன்று சொன்னவுடதென்பதுஞ் சொல்வாள்-எதிர்
வரும்பொழுது நீட்டிய கால்மடக் காமலிருப்பாள்
பார்த்தபொழுது தெல்லாமெனைப் பழுது சொல்வாள்--சின்னப்
பள்ளியைக் கண்டவுடன் துள்ளிவிழுவாள்
கோத்திரத்தி லில்லாத சுணம்படைத்து வந்தாள்—இவள்
குற்ற மெல்லாம் ஆருடன் கூறுவேண்டே. (கங)

முத்தபள்ளி முறையெடு

இல்லத்திலுஞ் சற்றுமிரான் என்னையுந் தேடான்—சொன்ன
ஏவல்சொன்னால் நாவையரி வேண்டியென்பான்
ஒல்லைபொழுது தென்றுமவ வில்லம்பிரியான்—செங்கெல்
உள்ளதெல்லா மவனுக்கே யுண்ணக்கொடுப்பான்
அல்லும்பக லென்றுமில்லை அங்கே யிருப்பான்—அவட்
காசைகொண்ட நாள்முதலென் னேசமறந்தான்
சொல்லிப்பயனில்லைப் பின்னை யென்னதான் சொல்லான—தன்மேற்
குழ்ந்த பிழை யெல்லா மென்மேற்குட்டினுண்ணே. (கங)

பள்ளிகள் ஏருவரையொருவர் ஏசல்

இவையபள்ளி

ஆமோடியி தெல்லாமிவ் ஓராறியா தோடி--சொன்னுல்

அத்தனையும் வெட்டவெளி யாக்குவே னடி

ஓமெடி யுன்னே உரைக்கலா மோடி-வெள்ளோ

உப்புங் கர்ப்புரமு மொக்குமோ போடி.

(கக0)

முத்தபள்ளி

ஓக்குமோ தோகையுடன் வாரணமு மாடிப்-பொல்லா

உவர்நீரில் வேமோ பருப்பிங்கே போடி

வெட்கமில் லாதமுமு நிலிமமு மாறி-பாரில்

வேழங்கன் டாளியுஞ்சி வெருஞுமோ போடி. (ககக)

இவையபள்ளி

வேருட் டாதேபூனை யுடனேயெலி யெதிர்த்தால் தப்பி

மீஞ்சுமோடி மாவலி கங்கையிற் பள்ளி

பொருட் டாகவுனை வைப்பனே போடி

உன்புத்தி யெல்லாமிங்கே சித்தியா தேடி.

(கக2)

முத்தபள்ளி

உரைத்த வுரைசொலி யெனக்குமுன் வர

உனக்குவீ ரேடி

பரத்தை யுனகிரு தனத்தை யுயிரொடு

பறித்திடுவ னேடி.

(ககந)

கத்தைமலைப் பள்ளு

சக

இவையபள்ளி

பறியெடி திருவிலி யற்விலி படுநிலி
பறிதனை நிகர் வயிறி
அறியெடி நாயே யெனதிரு கையின்
வலிமையை யறியா முழுமுடி. (ககச)

முத்தபள்ளி

மாறுரைபேசவு மேசவு மாச்சதோ
மழுமாறிய முழுமுடி
பேறிலாநிலி துரோகி யென்னேடுரை
பேசவுமா மோடி. (ககஞ)

இவையபள்ளி

பேசியுமெ ன்னெதி ராகவுநின்று
பிழைக்கவும் வல்லாயோ
தேசம றிந்திடு மென்னுடை யாண்டவன்
செய்கை யறியாயோ. (ககச)

முத்தபள்ளி

எவ்வுலகு மெவ்வயிரு மெப்பொருளை யும்படைத்த
இறையவனைக் காலில்விலங் கிட்டுவைத் தவன்
நவ்விதரித் தங்கையத்தன் வந்தினிய சொன்னதனால்
நான்முகனை விட்டவனம் மாண்டையல்ல வோடி. (ககன)

இவளையபள்ளி

அன்றமரார் சபைதன்னி லம்புவியைச் சபித்தே

அன்றமுத வென்றுகல்லோ ராண்டிலொருநாள்

இன்றளவு மங்கவனை நோக்காம வேயிருக்க

எதிராய்ச் சபித்தவனெம் மாண்டையல்ல வோடி. (ககஅ)

முத்தபள்ளி

சங்கரி கதவடைத்துத் தாழ்பூட்டத் தாழ்த்திறக்கச்

சங்கரன் தன்னாலும் முடியாத படியால்

அங்கவனு மாங்கவனை யெனினைக்கப் பூட்டுவிட

அப்போ திறந்தவனெம் மாண்டையல்ல வோடி. (ககக)

இவளையபள்ளி

நித்தமும் மிவனையே நினைத்துப்பூசை செய்யாமல்

நிந்தித்த பேர்க்கொன்றுஞ் சித்திப்ப திலையால்

அத்தனை பேருமுன் நினைப்பதுங் தொழுவதும்

அர்ச்சனை புரிவதுமநம் மாண்டைக்கல்ல வோடி. (ககா)

முத்தபள்ளி

என்றும் அவனிதனி விருந்தக்கார முதலான

பண்டமெடுத் துண்டவனுன் ஞன்டையல்ல வோடி

இவளையபள்ளி

அன்றலவி யேவலையில் மீனுகவே கிடந்து

அகப்பட்டுக் கொண்டவனுன் ஞன்டையல்ல வோடி. (ககக)

கத்திரைமலைப் பள்ளு

சங்.

முத்தபள்ளி

அவனியறி யக்தக்கன் வேள்விதனிற் றின்னப்போய்
அகப்பட்டுக் கொண்டவனுன் ஞன்டையல்ல வோடி

இவையபள்ளி

தவனமென வேசோல்லித் தேனுங் தினைமாவும்
சாதித்துத் தின்றவனுன் ஞன்டையல்ல வோடி. (கஉ.2)

முத்தபள்ளி

ஆங்கவனுக் கொருபெண்வே ரெங்குங் கிடையாமல்
அசரர்பெண் கொண்டவனுன் ஞன்டையல்ல வோடி

இவையபள்ளி

வேங்கைமர மாகிநின் று மின்னிடைக் குறமகளை
விரும்பி யினைத்தவனுன் ஞன்டையல்ல வோடி. (கஉ.ங.)

முத்தபள்ளி

அம்புயத்தி ஞல்மலையை யன்றெடுத்த ராவனன் றன்
அங்கையாற்குட் ஞண்டவனுன் ஞன்டையல்ல வோடி

இவையபள்ளி

அம்புவியிற் ரேவமின்ற ரானசொர்க்க மின்றிமிக
ஆரல்முலை யுண்டதுமுன் ஞன்டையல்ல வோடி. (கஉ.ச.)

முத்தபள்ளி

அல்லவெடி நானும்நீயும் சொன்னதெல்லா மிருக்கட்டும்
ஆண்டையை யிமுக்கச் சொன்ன தாரடிபள்ளி.

சுக

கதிரைமலைப் பள்ளு

இவையபள்ளி

வல்லமையாய் நீடுரைத்தால் நானுமதற் கானபடி
மாறுரையா தேயிருக்க மதிப்பாயோடி கள்ளி. (குடு)

முத்தபள்ளி

மதியாதிரு கண்ணால் மருட்டியே காசவாங்கி
வயிறு வளர்ப்பதுவும் நாங்களோ பள்ளி

இவையபள்ளி

கோதியுற்ற பிட்டுத்தின்று கொண்டகண வன்வயிற்றைக்
குறைத்துத் தூரத்தினதும் நாங்களோபள்ளி. (குசு)

முத்தபள்ளி

பல்லெல்லாஞ் சரையின் விதைபோலவே யுதிரப்
பாதத்தி னாலுதைப்பேன் பார்த்திரு பள்ளி

இவையபள்ளி

வல்லமையால் மாயவஞ்சப் புள்ளின்வாய் கிழித்தது போல்
வார்த்தைசொன்னவாய் பிளப்பேன் பார்த்திரு பள்ளி(குள)

() பண்வணக்காரன் சண்டையை விலக்குதல்

பாரறிய வுங்களாண்டை இருவோருமோர் பிதாவின் பிள்ளை
பண்பிதென்ன வென்றுறுக்கிப் பண்ணைக்கார னாரும்
போராயெழுந்த சண்டை தண்ணையும் விலக்கிப்
பொலியளவு கண்டுமிகப் புத்தியுஞ் சொல்லி. (குஅ)

புத்தமிர்த மன்னவிரு பேரையுகட் பாக்கிப்
போற்றி புகழ் தென்கதிரைப் புங்கவர் பிராணெங்
கத்தனைமை யாள்முருகன் கந்தவேள்ளுளைக்
கைதொழுது வாழிவாழி யென்றுவாழ்த்தினனே. (கஉக)

வாழ்த்து

(இது நாலுக்குரியதன்று)

(1) அருணவிக சிதகமல மலரைக்கர் தருவதனம்
ஆறுமனு தினமும் வாழி
அமர்தொழு கனகசபை நடனமிடு பரமசிவன்
அருணமுருகர் சரணம் வாழி
(2) கருணமழை பொழிபணிரு நயனமதி ஞானவேலை
கவி னுலவு தோள்கள் வாழி
(3) கனகிரியை யிருப்பவு படவருவு நெடியவயில்
கரதலத் தினிது வாழி

வருணமர கதவழிகு திகழுவரு மவணெனனும்
மயிலினெடு சேவல் வாழி
வனசர்த மிறையுதவு குறமினெடு கடவுள்மயில்
எனுமிவர்கள் தினமும் வாழி

தருணமிது வெனவமரர் பணிகதிரை யமர்கந்தர்

• தமதடியர் நிதமும் வாழி

சகசங்கிரு மலபரம சகிர்த பரிபூரண

சடாசஷஷம் வாழி வாழி.

(கஞா)

சகு

கதிரைமலைப் பள்ளு

இடைச் செருகல்கள், பாடபேதங்கள்

I. குழிமுனை எட்டுப்பிரதியிலும் மூல்லைத்தீவு அச்சுப் பிரசரத்திலும் மேலதிகமாக நாடகமேடையில் நடிப்போர் உபயோகிப்பதற்காகப் பின் எழுந்தனவாகக் காணப்பட்ட செய்யுட்கள் :—

முன்புபோலேனை அன்புவைத் தாள்வாய்
மூள்ளியவளை முத்த நயிந்தை (1)

முழுகிவந்து பகவானைக் கும்பிட்டு
முத்தநாதனை முன்தண்டம் பண்ணி
களாரிதண்ணை வலமாகவே வந்து
காத்தருள் செந்தூர்க்காதலி யம்மை (2)

செந்தூர்க் காதலியம்மைசீர் பாதத்தைத்
திக்கெங்கும் பணிச் தாடுவோமே (3)

ஆடினாலும் இடையே அசையும்
அசைந்தாலுங் கண்ணிலிமையோ அசையா
பாடினாலும் மிடறே தொனிக்கும்
பறைந்தாலும் பல்லுக்காவி தெரியும்

...

...

தேடினாலும் தியாகம் விளங்கும்
தியாககுரிய நாடெங்கள் நாடே. (4)

கதிரைமலைப் பள்ளு

கால

II. புதுக்குடியிருப்பு ஏட்டி ற்சண்ட மேலதிகச் செய்யுட்கள்
[நாட்டு வளங் கூறல்].

செஞ்சொற்கினி வஞ்சிப் பைங்கொடி தன்னிலூம்
சின்ன நூலிடை தொய்யவரு மின்னர்
பஞ்சின் மெல்லடியார் மொழிக் கஞ்சம்
பகீரதா கங்கைநா டெங்கள் நாடே.

வயலில் வெள்ளம் பெருதல்

[“வெள்ளத்திலோடும் மீன்வகை” என்பதற்கு அடுக்
கக் காணப்பட்டது.]

காவிசை பயில்தென் கதிரைக் கிறைவன்—கந்தன்

கஞ்சனை அன்றுகாற் றளையிட்டோன்

சேவில் ஏறும் சிவனருள் மைந்தன்—செவ்வேள்

தெய்வயானை மனமகிழ் மெய்யன்

நாவில் மறைசேர் திருவருள் வழுத்தும்—வள்ளி

நாச்சி யருள்போல் நன்மழை பெய்தே

—வெள்ளம்

மாவிலி கங்கையின் வளர் புகழ் போலே

வயலிற் பெருகும் வளமை பாரும் பள்ளிரே.

III. புதுக்குடியிருப்பு ஏட்டிற் கண்ட பாடபேதங்கள் :—
செய்யுள் ககு

காய்ச்சித் தோய்த்த வெண்டயிருண்ட
கடனுக்காகவே கைமரக் காலால்

அருவி வேட்டுதல்.

(“கந்தமிழுந்த தார்மார்பன்” என்று தொடங்கும்
கஞ்சாம் செய்யுள்.)

மனதுக் கிசைந்திடு தேனூர்
வந்திதமாகப் பதம் நோக
இலைபாக்குத் தரவொண் ணதோ
தெந்தன தெந்தன வென்றே வெட்டும்
சின்ன நெடுங் குரலோசை
செய்கையைப் பாரும் கையைத் தாரும்
நொவ்வைத் தீரும் பள்ளிரே.

விலை பூமி போன்றிலை நீண்ட
போன்றிலை பூமி போன்றிலை வீணா

போன்றிலை பூமி போன்றிலை நீண்ட

கதிர்காம கோத்திரச் சிறப்பு

புராண இதிகாச சரித்திர ஐதிக ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்.

1. கதிர்காமமும் புராண இதிகாசங்களும்

கதிர்காமம் என்பது கார்த்திகேய கிராமம் என்பதன் சிதைவு எனக் காலஞ்சென்ற ஸர். பொன்னம் பலம் அருணசலம் அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். “கம” “காம” என்பவை அநேக குறிச்சிகளின் பெயராகக் காணப் படுகின்றன. அவை கிராமமென்னும் சொல்லின் சிதைவு என்பதே மொழிநூல் வல்லுநர் முடிபு. ஆனால் “கதிர்” என்பது “கார்த்தி கேய்” என்பதன் சிதைவு ஆகாது. “கதிர்” என்பதைச் சிதையாத சொருபமாகக் கொண்டு “ஒளி” என்ற நேரான பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகும். வடமொழி ஸ்காந்த புராணத்தின் ஓர் பாகமாக எண்ணப்படும் தக்ஷிணைகலாய மான்மியத்தில் கதிர்காமகிரிக்கு “ஜோதிஷ் காமகிரி” என்னும் பெயர் காணப் படுதலும் ஒளி என்னும் கருத்தே பொருத்தமான தென் பதைக் காட்டும். நக்கிரீர் அருணகிரிநாதர் முதலிய அனுபுதித் தொண்டர்களும் முருகவேன் அடியார்க்கு ஒளியாய்க் காட்சிதரும் அருட்சிறப்பை விசேஷித்துக் கூறுவர். ஆகவே பண்டைக் காலங் தொட்டு முருகன் குன்றுய விளங்கும் கதிர்காமகிரி ஜோதிஷ்காமகிரி என்னும் பேரால் பண்டை நூல்களில் கூறப்பட்டது. இதனாலே தான்

புறச்சமயத்தவரும் இக்குன்றில் முருகன் ஒளிப் பிழம்பாய் விளங்கும் காட்சியைத் தத்தம் சமயக் கடவுளர் மேல் ஏற்றிக் கூறுவர். புத்த தேவர் போதினானம் அடைந்தபின் இலங்கைக்கு வந்து தியானத்திலிருந்த பத்து இடங்களில் கதிர்காமமும் ஒன்று எனச் சிங்களரது புத்த சமய நூல்கள் கூறும். இஸ்லாம் மதத்தினர் தங்கள் “நபி” காண்டற்கு இனிய பச்சை ஒளியாய்க் கதிர்காமத்திற் காட்சி கொடுப்பதாகிய ஓர் அனுபவத்தைச் சொல்லி அங்கு வணங்குவர்.

இத்தகைய மகிமை பெற்ற கதிர்காம சேஷத்திரம் தற்கால அரசியல் பிரிவின்படி வதுளை நகரைத் தலைப்பட்டினமாகக் கொண்ட யூவா (உப) மாகாணத்திலுள்ளது. பண்டைக் காலத்தில் “உபநுவரை” அல்லது உபராசதானி எனப்பட்ட பிரதேசமே தற்காலத்தில் யூவாமாகாணம் என வழங்கும். அரசன் இருக்கும் இடக்கை இராசதானி என்பதும் இளவரசன் அல்லது யுவராஜா இருக்கும் இடத்தை யுவராசதானி என்பதும் பண்டை வழக்கு. தக்ஷினைகலாசம் எனப்படும் திரிகோணகிரி (திரிகோணமலை) குளக் கோட்டு மகாராசன் காலத்தில் இலங்கை மன்னர் இராசதானியாகவும் விசேஷமான சிவஸ்தலமாகவும் விளங்கியது போலக் கதிர்காமகிரியும் உபயன்னர் உறைவிடமாயும் சிவகுமாராகிய முருகவேளின் சிறந்த ஸ்தலமாகவும் விளங்கிற்று. அசோகன்மகள் சங்கமித்திரை புத்ததேவர் பரி சிர்வாணம் அடைந்த போதினிருட்ச (வெள்ளரசு)க் கொம்பர் கொண்டு இலங்கைக் கரையை அடைந்த காலத்தில் அவளை எதிர்கொள்ளச் சென்றவர்களில் இலங்கை அரசன் முதலாவதாகவும் கதிர்காமத்து வதிந்த அரசு குமரரும் பரதகுமரரும் அடுத்த படியினராகவும் மகாவம்ச நாலிற் கூறப்படுகின்றனர். இன்னும் வெள்ளரசின் கிளை

களில் ஒன்று கதிர்காமத்திலும் நாட்டப்பட்டதென அங்குலம் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றுல் யூவா மரகாணம் அக்காலத்தில் அரசினாங் குமரர் உறைவிடமாயும், அதிலுள்ள கதிர்காமகிரி திவ்ய சேஷத்திரமாயும் உபராஜதானியாயும் இருந்ததென்பது விளங்கும்.

இது எவ்வாறு முருகக் கடவுள் சேஷத்திரமாயிற்று என்பது இகன் அருகாமையில் மேற்கே யுள்ள சப்பிரகாமமாகாணத்தின் பெயர் ஆராய்ச்சியால் விளங்கும். சப்பிரகாமம் என்பது “சபர் கிராமம்” என்பதன் திரிபாகும். சபர் அல்லது சவர் என்பார் வேடசாதி வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு கிளையினர்.

* * * மணிமலைச் சாரல்

அடக்கருஞ் சீறார் அரணக உறையுளர்

* * *

காட்டுயிர் காணுர் கைப்பயில் குறியொடு

வேட்டன செய்யும் வேட்டுவினைக் கருந்தொழிற்

கவர்களை வாழ்க்கைச் சவரீ புளிஞர்

என உதயணன் கதை-உஞ்சைக் காண்டம்-55. சவர் புளிஞர் வளைந்தது வரி 44-64ல் சொல்லியவாற்றுல் சபரது இயல்பும் அவர்கள் மலைச்சாரலில் அரண்களை உறைவிடமாகக் கொண்டு ஆறலைத்தும் சூறைகொண்டும் உயிர்வாழும் வேட்டுவ சாதிக் கிளையினர் என்பதும் அறியலாகும். கதிர்காமம் தற்காலமாகாணப் பிரிவின்படி யூவா மரகாணத்தைச் சேர்ந்ததாய் இருந்தபோதிலும் மலைக்கொடர்கள் அடர்ந்திருக்கும் பான்மையில் சப்பிரகாமத்தைச் சேர்ந்த மலை நாட்டுப் பிரதேசம் எனலாம்.

கந்த புராணத்தில் வள்ளியம்மை திருமணப் புடலத் தில், “வெள்ளியங்கிரியின் ஓர்சார் விளங்கிய கந்தவேற்பு”

என்பது முதலாகக் கூறப்பட்டவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு தொண்டை நாட்டு வள்ளிமலையில் வள்ளிநாயகியார் பிறந்து வளர்ந்ததாக இந்திய ஜூதிகங்கள் கூறுதல்போல இலங்கையிலும் கதிர்காம கிரியில் வள்ளி நாச்சியார் பிறந்து வளர்ந்ததாக ஜூதிகம் உண்டு. வள்ளி நாச்சியார் தினைப்புனங் காத்த இடம் இது, வேலர் வேங்கை மரமாய் நின்ற இடம் இது எனப் பல இடங்களைச் சுற்றி ஜூதிகங்கள் வளர்ந்துள்ளன. சபரகாமம் வேடர் சாதிப் பெயரொன்றால் பண்டு தொட்டு வழங்கி வருவதும் இந்த ஜூதிகத்துக்கு ஆதாரம் அளிக்கின்றது. சவரர் புளிஞர் என்று உதயணன் காதையிற் சொல்லப்பட்ட வேட்டுவே சாதியார் தண்டகாரணிய மலைச்சாரல் களில் வாழுங் குழுவினராவர். இவர்கள் இப்பெயர் (Sabaras and Pulindas—Hill tribes) உடையவர்களாயே தற்காலத்திலும் வாழ்கின்றனர்.

இவற்றில், வடக்கே விந்தியகிரி முதல் தெற்கே மடகஸ்கர் தீவு வரை ஒரே கரையாயிருந்த இளமுரியா (Lemuria) எனக் கூறப்படும் ஒங்கிரும் பாப்பில் பூர்வீகக் குடிகளாயிருந்தவர்கள் இவ்வேட சாதியினர் எனலாம். இவர்களுக்கும் மாயையில் வல்ல அசர இராட்சதக் குழுவினருக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் முடிவுபோகவில்லை. கந்தபுராணத்தில் அசர மன்னனுன் சூரபத்மனது இராஜதானியாகச் சொல்லப்படும் மகேந்திரபுரி இலங்கைக்குத் தெற்கே உள்ளதென்பர். அசர கிளைகள் அழிந்தொழிந்த பின்னர் இராட்சதக் குழுவினர்க்கரசனுன இராவனேசனது இலங்காபுரி நகரும், இலங்கையின் பெரும் பாகமும் கடல் கொள்ளப்பட்டன என்பர். கந்தபுராண வரலாறும், இராமாயண வரலாறும் சரித்திர உண்மைகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டவை என்பதற்கு ஜயமில்லை.

இடப் பெயர் ஐதிகங்களிலும் இவற்றிற்கச் சான்று இல்லாமற்போகவும் இல்லை. சப்பிரகாமத்தில் ஊற்றெறுத்து மேலீக் கடவில் விழும் காலு கங்கைபாற்றின் தென்கரையில் கடலோரமாக இருக்கும் கழுத்துறை என்னும் நகரம் “வேளர்பூரம்” என்னும் பெயரால் பூராதன காலத்தில் வழங்கப்பட்டு வந்தது. ஆற்றுக்கு வடக்கரையில் உள்ள பிரதேசம் “தேசேஸ்திர கழுத்துறை” என்னும் பெயரால் வழங்கியது. “தேசேஸ்திர” என்பது தேவ சத்துருக்கள். அதாவது, ஆற்றின் தென்கரையில் வசிப்பவர்களது குலதெட்டவும் ஆகிய கதிரைவேலருக்குப் பகையுள்ளவர்கள் வசிக்குமிடம் என்பதாம். அசோக சக்கரவர்த்தி காலத்தில் இலங்கையில் காலுகங்கையின் வடக்கரை வரையும் புக்கசமயம் பரவிய காலத்திலும் அவ்வாற்றின் தென்கரையிலுள்ளோர் புக்தசமயத்தைத் தழுவாது, நாஸ்திகராய்ப் புக்தசமயத்தை அனுசரித்தவர்களைத் தேவசத்துருக்கள் என்று குறிப்பிட்ட படியால் காலுகங்கையின் வடக்கரைப் பிரதேசத்துக்கு “தேசேஸ்திர” என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

இது சிற்க. கதிர்காம கிரியில் கோயில் உற்பத்தியான காலம் முதலியவற்றை விழுரமாகக் கூறும் நூல் ஒன்றுள்ளது. அது வடமொழிச் சுலோகத்தில் யாக்கப்பட்ட ‘தக்கிணைகலாய மான்மியம்’ என்னும் நூல் ஆகும். அது வடமொழி ஸ்காந்த பூரணத்தின் ஓர் பாகமாகவும், சூதபூரணி கரால் நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்கு எடுத்தோதப்பட்ட தாகவும் இயற்றப்பட்டிருந்த போதிலும் ஸ்காந்த பூரண காலத்தினதாக அல்லது ஸ்காந்த பூரணத்தின் பாகமாக ஆராய்ச்சியாளர் அதனை மதிப்பதில்லை. அது எவ்வாறுயினும் அதன் மொழிபெயர்ப்பாக வதிரி வித்துவான்-திரு. சி. நாகலீங்கம் பிள்ளை அவர்கள் கி. பி. 1928-ம் வருடத்தில்

வெளியிட்ட பிசுரத்தில் காணப்படுவதன் சாரத்தை ஈண்டுக் குறிப்பிடுகிறேன்:-

“முருகக் கடவுள் கிரவுஞ்ச கிரியையும், தாருகளையும் வேற் படையை எனி விளையாட்டாகப் பின்து சங்காரஞ்செய்த மின்னர்த் தேவகிரிக்குச் சென்று பின்னர்த் திருச்சேய் ஞார் முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றையும் தரி சனம் செய்துகொண்டு திருச்செந்தூரை அடைந்தார். பின் அசரர் தேவருக்கு இடுக்கண் விளைத்தலும் சூரபன்மனும் அவன் சம்பியர்களும் விரும்பிய வரங்கள் பெற்று அரசியல் செலுத்துவதும் பிறவுமாகிய விருத்தாந்தங்க எல்லாம் வியாழ பகவான் விரிவாகச் சொல்ல அறிந்துகொண்டு, வீர வாகுதேவர் முதலிய வீரர்களும் பூத சைனிய வெள்ளமும் புடைசூழப் புறப்பட்டுக் கதிர்காம கிரியை அடைந்தார்.”

“கதிர்காமத்தில் தேவசிற்பியால் அமைக்கப் பட்ட ஏமகூட ஆலயத்தில் சுப்பிரமணியப் பெருமான் வீற்றிருந்தாரா, அவருடன் வந்த சைனியங்களுக்கும் பாசறை வீடு அமைக்கப் பட்டது. அப்பாடி வீட்டிலிருந்தே வீரவாகுதேவர் மகேந்திரபுரிக்குச் சூரபன்மனிடம் தூதுசென்று மீண்டார். பின் நடந்த தேவ அசர யுத்தம் முடியும் வரை கதிர்காமமே தேவசேனைப்பதியாகிய குமரப் பெருமானுக்கும் அவரது படைத் தலைவர்கட்கும் பூத சைனியங்களுக்கும் பாடி வீடாய் விளங்கியது. சூரசங்காரம் முடிந்தபின் முருகவேள் மீண்டும் கதிர்காமத்துக்கு எழுந்தருளி தேவ சிற்பியாகிய விசுவகர்மாவை நோக்கி, “இங்கே நாம் வசித்தற் பொருட்டுச் சிறந்த நகரத்தையும் அழகிய கோயிலையும் அமைப்பாயாக” எனக் கட்டலையிட்டருளினார்.”

“விசுவகர்மாவும் அவ்வாணையைச் சிரமேற்கொண்டு அதிவிசித்திர அலங்காரம் பொருந்திய மாடமாளிகைகள்

கூட்கோபுரங்கள் மண்டபங்கள் வாய்ந்ததும், மாடங்கள் தோறும் அழகிய கொடிகள் அசைந்தாடவும், இந்தின தோரணங்கள் தொங்கவும், நிலவுப் பயன் கொள்ளும் சாளரங்கள் சிறப்புற விளங்கும் பல வீதிகளை உடையதும், குளிர்ந்த சோலைகள் தடாகங்கள் அமையப் பெற்றது மான ஒரு நகரத்தைச் சிற்பநால் விதிப்படி இயற்றி அங்குளின் நடுவில் சகல சித்தியையும் அருளவல்லதும், கோடி குரியப் பிரகாசம் உள்ளதும் நவரத்தினங்களாலே குயிற்றப் பட்டதும் மங்களாம் வாய்ந்ததுமாகிய சிந்தாமணி என்னும் ஆலயத்தை அமைத்து இந்திர நீலத்தினால் ஒரு சிங்காதனமும் ஆக்கினுன். இவ்வாறு கதிர்காம மலையில் தேவ கம்மியனால் அமைக்கப்பட்ட நகர் ஆலயம் முதலிய வற்றின் சிறப்புகளைச் சூதபுராணிகர் நைமிசாரணையத்து முனிபுங்கவர்களுக்குப் பின் வருமாறு எடுத்து ஒதியதாகத் தகவினை கைலாய மான்மியம் கூறும்:—”

மலைச் சிறப்பு

“பிள்ளையார் மலை, வீரவாகுமலை, தெய்வ யானையம்மை மலை, வள்ளியம்மை மலை முதலிய பல மலைகளின் நடுவிலே சோமன் குரியன் அக்கினி என்னும் முச்சடர்களின் சோதி பேற்று உலதுக் கேல்லாம் பேரோளியாய் விளங்குவது கதிர்காமமலை என்று அறிக.

தென் திசையில் அகத்தியர் வாழும் ‘பொதிய மலை போல ஆக்கினி திக்கில் ‘ஜோதிஷ் காமகிரி’ பிரகாசிக்கும். சமுத்திர நடுவில் இருந்த சுப்பிரமணையப் பெருமான் விண்ண வர் இன்னலை வீட்டுதற்கு ஆதாரமான பாசறை வீடாய் விளங்கினமை காரணமாகத் தேவர்க்கு மிக்க பயன்களை

அனித்தலால் கதிர்காமகிரி மந்தர பலையை நிகர்க்கும். அசரர் நழைவதற்கு அரியதாயும், தேவர் வாழ்தற்குரியதாயும் பொன் போன்றிலங்குவதாயும் இருத்தலால் மேரு மலையை நிகர்க்கும்.”

ஆலயச் சிறப்பு

“கதிர்காம மலைச்சிகர நடுவில், கோடி சூரியப்பிரகாசம் பொருந்தி விளங்குஞ் சிந்தாமணி ஆலயத்தில், நவரத்தின மயமான சிம்மாசனத்திலே வள்ளிநாயகி தெய்வநாயகி சமேதராய் அநேக கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு கதிர்காம கிரீசர் எழுந்தருளி யிருக்கிறார். அம்மலைபோல மேன்மை யுள்ள மலை உலகத்தில் வேறெந்கும் இல்லை. அம்மலை சுப்பிரமணியக் கடவுள் வடிவமாய் மங்கலமாய் விளங்கா விற்கும்.”

நகரச் சிறப்பு

“கதிர்காம நகரம் முக்கோண வடிவான வீதியை உடையது. அந்நகரத்தின் நடுவிலே பவளத் தூண்கள் நிறுத்திப் பொன்னால் இயற்றி இரத்தினங்கள் இழைத்த திவ்வியமான சோதி மண்டபம் ஒன்று இருக்கிறது. அம் மண்டபத்தின் நடுவில், இந்திராலே மணியினாற் செய்த சிம்மாசனத்தில் தெய்வயானை யம்மையார் வள்ளி நாச்சியார் என்னும் இருசத்திமாரோடும் ஞானசத்தி வடிவாகிய வேற் படையைக் கையில் தாங்கியவராய்க் கிருபாசமுத்திரமாகிய கதிர்காம நாதர் விளங்குகிறார். அச்சோதி மண்டபத்தின் எதிரிலே எல்லா இலக்கணமும் வாய்ந்த வள்ளிநாச்சி மண்டபம் இருக்கிறது. அதனருகிலே மேன்மை பொருந்திய சமாதி யோகமண்டபம் இருக்கிறது. விநாயகருக்கும் பரமசிவனுக்கும் உரியவேறு மண்டபங்களும் அங்குள்ளன. வீரவாகு

முதலான வீரர்களுக்குரிய மண்டபங்களும் இருக்கின்றன. கந்தர் ஆலயத்திற்குத் தென்திசையிலே அந்தணர்களுக்குரிய இருக்கைகள் உள்ளன. மேற்குத் திசையிலே சைவர்களுக்கு உரிய சித்திர மண்டபங்கள் இருக்கின்றன. வடத்திசையிலே திருக்கல்யாண மண்டபம் ஒன்று உள்ளது. கோவிற்பணி செய்யும் அந்தணருக்கும் உருத்திர கணிகையருக்கும் எனைய வருணத்தாருக்கும் உரிய இருக்கைகளும் அங்குள்ளன. அடியார்களால் வீதிகள் தோறும் அமைக்கப்பட்ட பல மண்டபங்களும் உள்ளன.”

மேலே சருக்கமாகக் குறிப்பிடப்பட்ட தக்ளை கை லாய மான்மிய வரலாற்றில் கதிர்காமகிரி முச்சடிரின் சோதி பெற்று உலகுக்கெல்லாம் பேரொளியாய் விளங்குவதென வும், ஜோதிஷ் காமகிரி என்னும் பேருடைய தெனவும், குறிய பின்னும் சிந்தாமணி ஆலயத்துக்கும் கதிரையப்பருக்கும் அநேக கோடி சூரியப் பிரகாசமுடையை கூறப்படுதலாலும், நகரத்தில் கதிரையப்பர் வீற்றிருக்கும் மண்டபம் சோதி மண்டபம் எனப் படுதலாலும் கதிர்காமம் என்னும் பதத்தில் ‘கதிர்’ என்பதற்கு “ஒளி” என்பதே உண்மைப் பொருள் என்பது அறியலாகும். கதிர்காம புராணத்தைச் செய்யுள் நடையில் இயற்றியவர்,

“திங்களு மங்கித் தேவும் தினகர ணேடு மூன்று துங்கநற் சுடர்கள் வீசும் சோதியைத் தன்பாற் கொண்டு போங்குபே ரோளியை வீசிப் பாரினிற் சோதி யாகி எங்கனும் புகழ்ந்து போற்ற விலகுறும் கதிரை மோங்கல்” என ஒரு செய்யுளால் இவற்றை விளக்கினார்.

மலையின் மேல் உள்ளனவாகக் கூறப்படும் கோயில் கள் இன்னும் மேல் விவரப்படியே பெயர் உள்ளனவாக

இருந்து பூசிக்கப்பட்டு வருதலும் நகரத்தில் உள்ளனவாகச் சொல்லப்படும் சோதி மண்டபம் (சுவாமி சங்கிதி), அதற்கு எதிரில் வள்ளி நாச்சியார் சங்கிதி, சுவாமி சங்கிதிக்கு வடக்கே கல்யாண மண்டபம் (தெய்வமானை அம்மன் சங்கிதி), மற்றும் சொல்லப்பட்ட மண்டபங்கள் (மடங்கள்) யாவும் அதே நிலையங்களில் பூசித்துப் போற்றப்பட்டு வருதல் கதிர்காம யாத்திரை செய்தவர்களுக்கு நன்கு புலப்படும்.

தக்ஞினைகளாச மான்மியப்படி கதிர்காம சேஷத்திற்கும் தேவ அசர யுத்தத்தில் தேவ சைனியங்களுக்கும் முருக வேளுக்கும் பாசறை வீடாய் இருந்தவாறும், சூரசங்காரத்தின் பின் அங்குக் கோவிலும் நகரியும் அமைக்கப்பட்ட வாறும் மேலே காட்டப்பட்டன. இனி, கதிர்காமத்தில் கோயிலும் நகரும் அமைக்கப்பட்ட பின்னர் நடந்ததாக ஷீ நாலிற் சொல்லப்பட்டனவும் கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்படாதனவாய சில சில சம்பவங்களையுங் குறிப்பிட்டு அப்பாற் செல்வாம்.

கோயிலும், நகரமும் அமைந்த பின்னர், கந்தவேள், மால், அயன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடும், வீரவாது முதலிய வீரர்களோடும், பூதர்களோடும் நகரத்தினுள்ளே புகுந்து வீதிகள் தோறும் உலாப்போந்து அவ்வீதிகளின் அழகைக் கண்டு மகிழ்ந்து சிந்தாமணி ஆலயத்தினது கோபுர வாயிலைக் கடந்து உள்ளே சென்று மண்டபங்களையும், வீதி களையும் கண்ணுற்று, அக்கோயிலின் நடுவில் அமைந்துள்ள இந்திரநிலை சிம்மாசனத்தின்மேல் ஏறி வீற்றிருந்து, பெருங்கருணையோடு ஆனந்தமான திருக்கோலங் காட்டி, தேவர்க்கும், முனிவர்க்கும், பூதர்க்கும் அற்புத தரிசனம் கொடுத்தருளினார். அப்பொழுது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்

அவரைத் துதித்து வணங்கி “எம்பெருமானே! தேவரீரா இங்கே பூசித்து வழிபட இம்மலையின் மேலே ஒரு சிறந்த தீர்த்தத்தை உண்டாக்கித்தால் வேண்டும்” என வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவரும் வீரவாகுவை அழைத்து, “எல்லா உலகங்களும் உய்யும்பொருட்டு இம்மலையின் மேலே புனித மாகிய தீர்த்தமொன்றை உண்டாக்குவாய்” என ஆஞ்ஞா பித்தார். வீரவாகு அவ்வாணையைச் சிரமேற்கொண்டு தன் கரத்திலிருந்த கதையினால் மோதினார். அவ்வாறு மோதிய இடத்து ஒன்பது குண்டங்கள் உண்டாயின. அக்குண்டங்களினின்றும் கங்கை பிரவாகித்து எழு, அவை ஒன்பது புண்ணிய தீர்த்தங்களாயின. தேவர் முனிவர்கள் அத்தீர்த்த நிரைச் சிரகில் புரோட்சித்துப் புனிதராகி முருகவேளுக்கு மஞ்சனமாட்டிப் பொன்னுடை புனைந்து சோடச உபசார ஆராதனை செய்து வழிபட்டுச் சாஷ்டாங்கநமஸ்காரம் செய்து எழுந்துநின்று சிரமேற் குவித்த கையராய்க் கண்களில் ஆனந்தவருவி பொழிய அசரரால் வந்த இடுக்கண் கலைந்த வாற்றைக் குறித்துப் பலபடச் சொல்லித் துதிப்பாராயினர். முருகவேளும் அகமகிழ்ந்து “நீங்கள் விரும்பிய வரத்தைக் கேண்மின்” என, அவர்களும் “எம்பெருமானே! யாவரும் தரிசித்து வணங்குமாறு இந்த மலையின் மேல் தேவரீர் எப் பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்து எல்லாவுயிர்கட்கும் சர்வ சம்பத்துக்களையும் ஈந்தருளால் வேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

ககிரை நாயகரும் பரிவுற்று, “நீங்கள் விரும்பிய வண்ணமே வரமளித்தோம். இந்த மலையை விட்டு நீங்காது என்றும் ஆனந்தமாக இங்கு எழுந்தருளி இருப்போம். எவர் இந்தக் கங்காதீர்த்தில் ஸ்நானங்கு செய்து நம்மைப் பூசித்து வணங்குகிறார்களோ அவர்களுக்கு இம்மையில் வேண்டிய

போகங்கள் எல்லாவற்றையும் அளித்து மறுமையிலே நித்தி யானந்த வாழ்வாகிய முத்தியையும் நல்குவோம்” எனத் திரு வாய் மலர்ந்தருளினார்.

இவ்வாருகத் தேவர் முனிவர்களால் பூசிக்கப்பட்டு, கதிர்காமத்தில் சில காலம் கழிந்த பின்னர், இந்திரன், தன் ஜெயம், தேவர்களையும் வாழ்வித்ததற்குக் கைம்மாருக தனது மகளை முருகவேனுக்கு மணம்செய்யக் கருதியதனால், முருகவேள் சேனைகள் புடைசூழ்ந்து சேவிக்கக் கதிர்கா மத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் திருச்செந்துரை அடைந்து அங்கு கிண்றும் புறப்பட்டுத் திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்து அங்குத் தெய்வயானை அம்மையாரைத் திருமணஞ்ச செய்தருளினார். பின் அங்கு நின்றும் வெளிப்போந்து செருத்தணி வெற்பில் சிலபகல் தங்கி நாரதமுனிவர் சூழ்ச்சியால் வள்ளி மலையை அடைந்து சில திருவிளையாடல்கள் புரிந்து வேடர் கள் வேண்டுகோளின்படி வள்ளிநாயகியைத் திருமணஞ்ச செய்து கந்தமலையில் சில காலம் கழித்தார்.

கந்த மலையில் எழுந்தருளி யிருந்த சண்முகக் கடவுள் தெய்வயானை யம்மையார் வள்ளிநாயகியார் என்றும் தேவி யர் இருவருக்கும் கதிர் காமத்தின் பெருமையை எடுத்தோதி அத்தலம் தமக்கு உவந்ததாதலையும் எடுத்தோதினார். அம் மையர் இருவரும் “சவாமி! யாங்களும் அத்தலத்தைக் கண்டு அங்கு வசிக்க விரும்புகிறோம்; ஆதலால் தேவரீர் எங்களோடு அங்கு எழுந்தருள இசைதல் வேண்டும்” என்றனர்.

சப்பிரமணியக் கடவுள் “அதுவே எமக்கும் விருப்ப மாகும்” என்று மகிழ்ந்து அத்தேவிமார் இருவரோடும் தேவர், பூதர், ஹீர் முதலானவர்களோடும் புறப்பட்டு வழிக் கொண்டு தேவகிரியை அடைந்து, பின் பல தலங்களையும்

கடந்து சமுத்திர தீர்த்தை யடைந்து மரக்கலத்தில் பிரயாணஞ் செய்ய விருப்பமுடையவராய் ஒரு விளையாட்டாக விசுவகன்மனை நோக்கி, “நாம் அனைவரும் ஏறி இக்கடலைக் கடந்து செல்வதற்கு ஏற்ற ஒரு மரக்கலத்தை இயற்றக் கடவாய்” என்றனர். விசுவ கண்மனும் அக்கணமே மனத் தாற் சங்கற்பித்து மிகப் பெரியதும் அழுகுடையதுமான மரக்கலமொன்றை இயற்றினான். சுப்பிரமணியக் கடவுள் பிரகாசம் பொருந்திய திருமுக முடையவராய் மகிழ்வற்று யாவ ரோடும் அம்மரக்கலத்தில் ஏறிச் சமுத்திரத்தைக் கடந்து சிங்கள தேசத்தை அடைபவராய் அச்சிங்கள் தேசமாகிய இலங்கையின் வடபாகத்தில் இருக்கும் கடற்கரையை அடைந்து அதில் இறங்கினார். காங்கேயன் இறங்கிய காரணத்தால் அத்துறை எல்லா உலகங்களிலும் எப்பொழுதும்* காங்கேயன் துறை என்று சொல்லப்பட்டுவருகிறது.

காங்கேயப் பெருமான் விசுவகன்மனை நோக்கி “இங்கே நாம் தங்குவதற்கு இயைந்த ஓர் ஆலயத்தை இயற்றுக” என்று கூறுதலும் விசுவகன்மனும் அப்படியே ஓர் † ஆலயத்தை இயற்றினான். சுப்பிரமணியக் கடவுள் எழுந்தருதலும் தேவர்கள் அவரை அங்கே பூசித்து வழி பட்டனர்.

* யாத்பொணத்தில் பிற்காலத்தெழுந்த சரித்திர நூல் ளாகிய கைலாயமாலை, வையாபாடல், வைபவமாலை முதலிய நூல்களில் மாவிட்டபுரம் கோவிற்கடவைக் கந்தசவாமி கோவிலைக் கீரிமலையில் தீர்த்தமாடிக் குதிரைமுகம் நீங்கப் பெற்ற மாருதப் புரவீகவல்லி கட்டுவித்தபோது மூல விக்கிரகம் கொண்டு வந்து இறக்கியதனால் இவ்விடம் இப்பெயர் பெற்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

† இவ்வாலயம் கதிரை ஆண்டவர்கோயில் என வழங்குகிறது.

பின்பு, கந்தக்கடவுள் அங்கிருந்து மரக்கல மேறிக் * கந்த வனத்தை அடைந்து அங்கே விசுவகன்மாவினால் ஆக்கப் பட்ட அழிய கோவிலில் எழுந்தருளியிருந்து தேவர்கள் பூசிக்க ஏற்று அருள்புரிந்து ஞானசக்தியாய வேற் படை தரித்த பெருமான் அவ்விடத்தை விட்டு மரக்கலமேறிச் சென்று, மகிழை வாய்ந்த தகவினை கைலாசத்திலுள்ள, கந்த மலை, சமனுசலம், ஊண்டகீ வடகாந்தாரம், சம்மோதகிரி (உகந்த மலை) இவை முதலான பருவத தேசூத்திரங்களை அடைந்து அவைகளில் இறங்கியிருந்து அங்கங்கே உலகம் உய்யும்படி சில சில காலம் வைகித் தேவர்களால் ஷமிபடப் பெற்றுப் பரிவாரங்களுடன் கூடினவராய்க் கதிர்காம கிரியை அடைந்து அங்குள்ள சிந்தாமணி ஆலயத்தில், உலகம் உய்யும்படி, வள்ளி, தெய்வயானை என்னும் இருவரோடும், தேவர் முனிவர் ஹீரர் முதலிய எல்லாரும் போற்றிசைப்ப எந்தநாளும் எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர்.

கந்தப்பெருமான் ஏறிச்சென்ற மரக்கலம் உகந்த மலைக் கணித்தாய ஓரிடத்தில் நிறுத்தப்பட்டு இப்பொழுதும் சிலைவடிவமாய்க் காணப்படுகின்றது. இவை தகவினை கைலாச மான்மியத்தில் கதிர்காம சேஷத்திரத்தைக் குறித் துக் கூறிய வைபவங்களாகும்.

மாணிக்க கங்கை தீர்த்தம்.

கதிர்காம சேஷத்திரத்திற்குத் தீர்த்தமாய் உள்ளது மாணிக்க கங்கை. இந்நகு நமுனகுல கந்த மலையில் உற்பத்தியாகிக் கதிர்காமத்திற்குத் தெற்குப் புறமாக ஊவா மாகா

* இது கந்தவனக் கடவுவை என வழங்கும் ஆலயம்.

ணத்தூடாகவும் பின் தென்மாகாணத் தூடாகவும் 55.மைல் தூரம் கிழக்கு நோக்கிச் சென்று இந்து சமுத்திரத்தில் சங்கமமாகிறது. இந்த நதியைக் குறித்து, தகவினை கைலாசமான்மியத்தில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது:

“கதிர்காம நகரத்தருகில் புண்ணிய நதியாகிய மாணிக்க கங்கை பாய்ந்து கொண்டிருக்கும். அந்து கிழக்குக் கடலை நோக்கிச் செல்லா நிற்கும். தெளிந்த நீருள்ளதாயும் மன மகிழ்ச்சி அளிப்பதாயும் இருக்கும். மிகவேகமின்றி மெல் வெனச் செல்லும் இயல்பினது. பாண்டிநாடு, சேரநாடு, மாளவதேசம், சோழநாடு, கொங்கணதேசம், குடகு, பப்பரம், தெலுங்கு, வங்கம், கலிங்கம் என்னும் தேசங்களிலும் வேறு தேசங்களிலுமிருந்து நான்மறை வேதியர் முதலாயி ஞேர் தங்கள் மனைவியரோடு வந்து கதிர்காம தலத்தில் வசித்து இப்புண்ணிய நதியில் நியமமாய் முழுக் நித்திய கண்மம் முடித்துக் காமேசன் என்னும் பெயரூள்ள கந்தப் பெருமானை வணங்கித் துதித்துப் பல விரதங்களை அனுஷ்டித்து இஷ்ட சித்திகளை இப்போதும் பெற்று வருகின்றனர். சண்முகக் கடவுளின் மகிழ்ச்சினால் இந்த மாணிக்க கங்கையில் மூழ்கி, தலவாசமும் மூர்த்தி தரிசனமும் செய்தவர்கள் விரும்பிய பேறுகளெல்லாம் பெற்று ஆனந்தமாய் வாழ்க்கு கொண்டிருப்பர்”.

வடநாட்டு மறையவர் இங்கு வாசமாய் இருந்து வந்தமையும் “கல்யாண மண்டபம்” என ஷட் நாலிற் கூறப்பட்ட சிருங்கேரி சங்கராச்சாரியார் மடம் இங்கு அமைக்கப்பட்ட காலமும் பிறவும் பின்னர் விளக்கப்படும்.

இப்படியாக மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னும் மூன்று விசேடமும் ஒருங்கு அமையப்பெற்ற கதிர்காம சேஷத்திரத்தில் கதிரையப்பர் அருளினாலே பாவவழிகளில் நின்றும்

நீங்கி நன்னெறிப் பட்டார் பலருடைய சரித்திரங்கள் அஞ்சு நூலிற் சொல்லப் பட்டுள்ளன. அவைகளை இங்கெடுத்து விளக்கின் மிகவிரியுமாதலின் கதிர்காமத்தைப்பற்றிய புராண இதிகாச ஆராய்ச்சி இவ்வளவில் முடிகிறது.

2. கதிர்காம கேஷத்திரமும் சரித்திர நால்களும்

[இப்பாகம் சிறபான்மை சேர். போன்னம்பலம் அருண சலம் அவர்களது “கதிர்காம தெய்யோ அல்லது முருக வணக்கம்” என்ற வியாசக் குறிப்பைத் தழுவி எழுதப்பட்டது]

(1) கதிர்காமத்து வெள்ளரசு

சிங்களவரின் சரித்திரநாலாகிய மகாவம்சத்தில், இற்றைக்கு இருபத்துநான்கு நாற்றுண்டுகட்கு முன், அசோக சக்கரவர்த்தியின் மகள் சங்கமித்தை புத்தகயா விலூள் வெள்ளரசுடன் வந்த காலத்தில், அவளையும் வெள்ளரசையும் இராசதானியில் வரவேற்பதற்குச் சென்ற வர்களில், அரசனுக்கு அடுத்த படியினராகக் கதிர்காமத்துப் பிரபுக்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். இப்பிரபுக்களுக்குக் காயா வெள்ளரசில் ஒரு கொம்பர் கிடைத்ததாகவும், அதனை அவர்கள் கொணர்ந்து கதிர்காம ஆலயத்தில் நாட்டியதாகவும் அந்தால் கூறும். அவ்வெள்ளரசின் அடியாகத் தோன்றியதெனக் கருதப்படும் அரசொன்று கோயில் பிராகாரத்தில் இன்றும் உள்ளது.

(2) தூடாகமினி அரசன்

இந்த அரசடிக்குச் சிறிது தூரத்தில் மகாநாகன் என்ற அரசனால் கி. மு. 300-ம் ஆண்டு அளவில் அமைக்கப்பட்ட புத்தவிகாரம் ஒன்றுள்ளது. இது கிரிவிகாரை என்ற நாமத்தால் வழங்கியது. மகாநாகன் என்பவன் புத்தசமயத்தை ஆதரித்து அச்சமயத்திற் பிரவேசித்த முதற்சிங்கள் அரசனுகிய தேவநண்பி தீசனின் சகோதர னவைன். மகாநாகன் காலத்தில் அவன் இராச்சியத்தைத் தமிழர் கவர்ந்து கொண்டமையாலே மகாநாகன் அநுராசபுரத்திலிருந்து தூரத்தப்பட்டு, இலங்கையின் தென்

கீழ்ப்பாகத்தை யடைந்து அரசு தொடங்கியமையாலே, இப்பாகம் உவமாகாணம் அல்லது உபஅரசர் இருப்பிடம் எனப்பெயர் பெற்றமை முன்னாரோ விளக்கப்பட்டது.

மகாநாகனுக்குப் பின் ஐந்தாந்தலை முறையினானை தூட்ட கெமினி காலம் வரையும் மகாநாகன் சந்ததியார் உவமாகாணத்திலேயே தங்கிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. தூட்டகெமினி என்னும் இளவரசன் இளமைப் பிராயத் திற்றுனே தமிழரை வென்று இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்தான். “கந்த உபாதை” (கந்தன் உற்பத்தி) என்னும் சிங்களதூலில், தூட்டகெமினி தான் தமிழரைத் தோற்கடித்து இராச்சியம் பெற்றால், கதிரையப்பருக்குச் செய்யும் கோயிற் றிருப்பணியும் பிற நேர்கடன்களும் நேர்ந்தவாறும், இலங்கையில் அரசுபுரிந்த தமிழரசருள் பராக்கிரமம் முதலியவற்றூற் சிறந்த ஏலேலா என்னும் மன்னைக் கதிர்காமத்தையன் உதவியாற்கொன்று, தூட்டகெமினி அரசிலமர்ந்தவாறும், அவன் கதிர்காமக் கோயிற் றிருப்பணிசெய்து, அக்கோயிலில் நித்திய நைமித்திகங்கள் நடந்துவர நிதியும் நிலமும் கதிர்காமக் கோயிலுக்கு மானியங்கொடுத்ததும் ஆகிய வரலாறு களைல்லாம் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவனுக்குப் பின்வந்த சிங்கள அரசர்களும் கதிர்காமக் கடவுளில் பத்தி பூண்டொழுகுபவராய் இருந்தனர். கதிர்காம தேவாலயம் அரசர் பரிபாலனத்தின் கீழ் இருந்து வந்தது.

சிங்களரிற் பொதுஜனங்களுடைய சமயம் புத்தசமய மாயிருந்தும், அரசர்களும் விவாக சம்பந்தமாகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த இராசமா தேவியரும் அனுசரித்து வந்தது பெரும்பாலும் சைவசமயமாதலினுலே, அரசசன் மானம்பெற்ற புத்தகோயில்களிலும் புத்த தந்தம்

முதலீய தாது வணக்கத்துடன் பிள்ளையார், கந்தசவாமி, விஷ்ணு, பத்தினிக்கடவுள் ஆதிய தெய்வங்களின் வணக்கமும் நடந்து வந்தது. விழாக்காலங்களில் புத்த தந்தத்துடன் பிள்ளையாரும், வேல், பத்தினி காற்சிலம்பு, விஷ்ணுவின் சக்கரம் முதலீயன பிராகாரத்திற் பவனி வருதலும் அநுசரணையில் வந்துவிட்டன.

இவ்வாறுகத் துட்டகெமினி காலம் முதல் ஐந்தாம் மகிஞ்தன் காலம் வரை (கி. மு. 161 முதல் கி. பி. 1025 வரை) சுமார் 1200 வருஷங்களாகச் சிங்கள அரசரால் கதிர்காம கேஷத்திரம் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தது.

(3) மானவர்ம் அரசன்

தென் இந்தியாவில் தஞ்சாவூரை இராஜதானியாகக் கொண்டு தமிழகம் முழுவதையும், இன்னும் சென்னை இராஜதானி முழுவதையும், பம்பாய் வங்காள இராஜதானிகளிலும் மத்திய மாகாணத்திலும் சிற்சில பாகங்களையும் தன்னுள்ளக்கி விளங்கிய பிற்றைச் சோழமன்னர் சாம்ராச்சியத்தில் இலங்கையும் ஒரு பகுதியாய்ச் சிறிது காலம் இருந்தமை சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் யாவர்க்கும் ஒத்த முடிபாகும்.

முதலாம் இராஜராஜன், அவன் மகன் இராஜேந்திர சோழன் இவர்கள் மெய்க்கீரத்திகளில், அக்காலச் சிங்கள மன்னாகிய ஐந்தாம் மகிஞ்தனும் அவன் தேவியர் இரு வரும் சோழர் கையிற் சிறைப்பட்டவாறும், சோழரது பிரதிநிதிகளால் இலங்கை அரசியல் நடத்தப்பட்ட வாறும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சிங்கள சரித்திர நூல்களில் இவ்விஷயங்கள் தெளிவாகக் கூறப்படா விட்டாலும், மகாவம்சம் முதலீய நூல்களில் சோழ

சாசனங்களிற் கூறப்பட்டவற்றின் உண்மையைக் காட்டும் குறிப்புகள் இல்லாமற் போகவுமில்லை.

சோழரால் வலியிழந்து மறுபடியும் உவ மாகாணப் பிரதேசத்தில் மகிஞ்தன் சந்ததியார் நெருக்கிடையான நிலைமையில் வாழுநாளில், அவர்கள் மறுபடியும் தமிழரை வென்று இராச்சியத்தைப் பெறுமாறு கதிர்காமவேலர் திருவருள் பாலித்த அற்புதமான கதையொன்று மகா வம்சம் 57-ம் அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிறைப்பட்ட சிங்கள அரசன் மரபில் வந்த மான வர்மன் என்பவன் கல்வி கேள்விகளில் துறை போகியவ ஞகிப் பதிசாஸ்திரங்களிலும் மாந்திரீக தாந்திரீக முறை களிலும் வல்லுநனுய் இருந்தான். இவன் கதிர்காமத்தை உறைவிடமாகக் கொண்டு சுப்பிரமணிய உபாசனை செய்துவந்தான்.

ஒருநாள் இவன் குமாரதந்திர முறைப்படி சட்கோண இயந்திரம் ஸ்தாபித்து மந்திர ஜபத்தால் சுப்பிரமணியப் பெருமானை நேரில் தரிசித்து வேண்டிய வரப் பிரசாதங்களை அடைய எண்ணிக் கதிர்காம கேஷத்திரத் திற்குத் தெற்குப் பக்கத்திற் சென்று கடலுடன் சங்கமமாகும் மாணிக்க கங்கைநதிக் கரையும் கடலோரமும் ஆகிய கோகனகத்தில் இடச்சத்திசெய்து, இயந்திரம் ஸ்தாபித்து, மடைபரவி, கதிர்காம கேஷத்திரம் இருக்குஞ்திக்கை நோக்கியிருந்து தன் செபமாலையைக் கையில் எடுத்துச் சடாக்கிர மந்திரத்தை 1008 உருச்செபித்து முடித்த அளவில் கதிர்காம வேலவர் மஞ்ஞஞுப் பரிமேல் இவர்க்குவந்து மானவன்ம் இளவரசனுக்குக் காட்சி கொடுத்தனர்.

அவனும் வேலவருக்குச் சோடச உபசாரங்கள் செய்து ஸ்தோத்திரித்துப் பின்னர் மழுரதேவருக்கும்

சோடச உபசாரம் செய்கையில் மழுரதேவருக்குத் தாக நிவேதனத்துக்கு மடையில் வைத்திருந்த இளநீர் முகி மூத்திறந்து பார்த்தபோது கிழேயிருந்த ஒரு சிறு பொத்தலால் இளநீர் முழுவதும் ஒரு முகி வெறிதாய் இருக்கக்கண்டு திகைத்தான். மழுரமும் அவன்முன் கலா பம் விரித்தாடித் தாகந்தனியாதிருக்கும் நிலைமையைக் காட்டிற்று. இவரசனும் சிறிது நேரம் யோசித்து, பாவனுசித்தி முறைகளைப் பயிலக் கற்றவனுதலால், திடை ரெனத் தன் கண்களில் ஒன்றை இளநீராகப் பாவனை செய்து, கண்ணிற் கருமணியை இளநீர் வெட்டுவாயாக்கி, கருமணியிலுள்ள நிரை மழுரதேவருக்குத் தாகசாந்திக்கு இளநீராகக் கொடுத்து, மஞ்ஞையின் தாகத்தைத் தீர்த்து, உபசரணைகளையும் தோத்திர நமஸ்காரங்களையும் பூர்த்தி செய்தான்.

குமாரக்கடவுளும் அரசினாங் குமரன் தன் கண்களி லொன்றை நிவேதனஞ் செய்த திறனை வியந்து, அவன் சந்ததியினர் சோழ மன்னரால் அடைந்த இன்னல்கள் நிங்கி, மீட்டும் இராச்சியத்தைப் பெறல் வேண்டும் என்று அவன் கேட்ட வண்ணமே வரங்கொடுத்து மறைந்துள்ளார்.

இவன் சுற்ற மித்திரரும் மற்றும் பிரபுக்களும் சேனைத்தலைவரும் கண்ணேன்றை இவன் இழந்து விட்ட தற்காகப் பிரலாபித்தபின் அரசியலை ஏற்று நடத்தும் படி பலமுறை வேண்டியும் அவன் உடன்படவில்லை. ஒருகண் இழந்து ஊனடைந்த தனக்கு அரசியலை வகிக்கும் தகுதியில்லையென மறுத்துத் தன்தம்பியையே அரசனுக்கும்படி அவன் வேண்டிக்கொண்டான். அப்படியே தம்பியே அரசு வகித்தான்.

இவனும் சோழ மன்னரது சேனைகளால் உபத்திரவப்

பட்டு, கதிர்காமத்திற் சிலகாலம் தங்கியதும் சோழ சைனியங்கள் இங்கும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றமையும் பிறவும் மகாவம்சநூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன. கண்ணெப் பலிகொடுத்த இளவரசனுக்கு வரமளித்தபடியே சுப்பிரமணியப் பெருமானருளால், சோழராற் சிறைப் பட்ட மகிந்தனுக்குப்பின் நாலாங் தலைமுறையினான் முதல் விஜயபாகு காலத்திற் சோழரின் உபத்திரவங்கள் நீங்கப்பெற்று இலங்கை சிறிதுசிறிதாகச் சுவாதின் மடையத் தொடங்கி, ஏழாங் தலைமுறை அரசனான பெரிய பராக்கிரமவாகு காலத்தில் முற்றுய்ச் சுவாதினமடைந்து தன்னரச நாடாகி விட்டது.

(4) முதல் இராஜசிங்க அரசன்

பெரிய பராக்கிரமவாகு அரசவீற்றிருந்த காலம் 12-ம் நூற்றுண்டின் பிற்பாகம் (கி. பி. 1164—1197) ஆகும். இக்காலத்துக்குப் பின் கதிர்காம கேஷத்திரத்தின் சரித்திரத்தோடு தொடர்புள்ள சிங்கள் அரசன் முதலாம் இராசசிங்கன். இவன் கி. பி. 1581-ல் தனது தந்தையைக் கொலைசெய்து இராசசியத்துக்கு வந்தவனத்தொலே, பிதாகத்தி அவனைச் சதாகாலம் பிழித்து வருத்தி யது. இதற்காக அவன் பச்சாத்தாபப் பட்டு, புத்த பிக்குகளை யடைந்து உங்கள் சமயநால்களிலே இப்பிதாகத்திக்கு நிவிர்த்தி மார்க்கம் உள்தாவென்று உசாவியபோது அவர்கள், “பேதைமை செய்கை உணர்வே அருவரு, வாயில் ஊறே நுகர்வே வேட்கை, பற்றே பவ்மே தோற்றம் வினைப்பயன்” ஆகிய பன்னிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று சங்கிலிக்கோவை போல் தொடர்பாய் இருப்பதும் மண்டலமாய்ச் சுற்றிவருதலுமாகிய தம் பெளத்த மதக்கொள்கையை எடுத்து விளக்கி, “கர்மங்

கள் அனுபவித்தேயாக வேண்டும். அவற்றிற்கு நிவிர்த்தி மார்க்கமே கிடையாது” எனப் பிடிவாதமாய்க் கூறு தலினாலே, அரசன் மனஞ் சலித்தவனுகச் சைவமதக் குருமாரையடைந்து நிவிர்த்தி மார்க்கம் கேட்டபோது பாவநிவிர்த்தி மார்க்கங்கள் எங்கள் சமயத்திற் பூரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கி, ஒரு வார்த்தை சொல்லி வாழ்விக்கும் சற்குருநாதனைத் தேடியடைந்து தீட்சைபெற்றுப் பாவநிவிர்த்தி அடையும் முறை எங்கள் மார்க்கத்திற் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது” என்று தங்கள் சமயக் கொள்கையை விளக்குவாராயினர். புத்தசமயத்தினர் கொள்கையைக் கேட்டபொழுது தடியினால் அடிக்கப்பட்ட சர்ப்பம்போற் சீற்றமெய்திய அரசன் மின் சைவர் கூற்றைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அமிர்தம் பருகினவைனப் போலக் குஸிர்ச்சியடைந்து அவர்கள் மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்க உடன்பட்டு அவர்களிடம் பெற்ற விபூதியையனிந்து அன்றமுதல் புத்தசமயகுருமாரையும் அவர்கள் விகாரங்கள் ஆலயங்களை அலட்சியஞ் செய்யவும் சிவாலயத் திருப்பணி செய்யவும் சிவதொண்டாற்றவும் தொடங்கினாலேன்று சிங்களரின் சரித்திர நூலர்கிய மகாவம்சம் கூறும். [அத்தியாயம் 93 கலோகம் 7-16]

இவனே தற்காலத்திலுள்ள கதிர்காம கேத்திரமுலத்திருப்பணியைத் தொடங்கினாலேன்பது ஐதிகத்தாலும் சரித்திரத்தாலும் வெளியாகிறது. கதிரைமலைப் பள்ளு 16 ம் நூற்றுண்டின் அந்தத்தில் இயற்றப்பட்ட தென்பது முகவுரையிற் காட்டப்பட்டது. ஷி நூலின் செய்யுள் 71-ல் “வெற்றிசேர் கதிரைக் குமரேசர்க்கு வேதநூற்படி கோயிலுண்டாக்க—உற்றபோது நிலம் பரி

“சோதிக்க” என்ற தொடர் இவன் காலத்தில் தற்காலத்து அள்ள கோயிற் கட்டிடத் திருப்பணிகள் தொடங்கின மையைக் குறிப்பதாகும். அடுத்த செய்யுளில் “கன்னல் சேர்வயற்றென்கதிரைப் பதிக் கந்தன் கோயிலில் மாம தில் செய்ய, மின்னுஞ் சுண்ண மில்லாமல் விசாரிக்கும் வேளைக்கு வந்து காட்சி கொடுத்தோன் சொன்ன தோரிடத்திற் சுதை வெட்டி” என்றது கோயில் மதில் கட்டுதற்குச் சண்னும்பு எங்கிருந்து கொண்டுவரலாம் என்னும் ஆழந்த யோசனையுடன் மன்னன் சயனித்த காலை அவன் சொப்பனத்திற் ரேண்றிக் கதிரைமலைக்கு அணித்தான் ஓரிடத்திற் சண்னம் நிலப்பாறையிலிருப்ப தாகவும் அதனை வெட்டிச் சண்னும்பாக உபயோகிக்கும் படியும் முருகப்பிரான் அவனுக்குக் கற்பித்த ஓர் அற்புத சுதையைக் குறிப்பதாகும். இக்காலத்திற்குனே தெய்வ யானை அம்மன் சந்திதியில் கலியாண ஓமமண்டபமும் சுற்றுப் பிரகாரத்திலுள்ள வேறு சில கோயில்களும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டன எனத் தெரியவருகிறது.

(5) முத்துவிங்க சுவாமியும் தெய்வநாயகி அம்மன் சந்திதி மடமும்

இவ்வரசன் புத்த சமயத்தில் வெறுப்படைந்து சைவ வைஷ்ணவ மதத்தினரையும் அவர்கள் கோயில் களையும் ஆதரித்து வருவதை யறிந்து கிருங்கேரி முரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் மடத்திலிருந்து தசநாமிகள் வகுப்பினராய ஒரு பிராமண சந்தியாகி இவ்வரசன் காலத்தில் கதிர்காம கேஷத்திரத்தை அடைந்தார். தசநாமிகளாவார் கிரி, புரி, பாரதி, சரஸ்வதி வன, ஆரண்ய, பர்வத, ஆச்சரம, தீர்த்த, பாரதி தீர்த்த என்னும் பத்து உட்பிரிவுகளை அடக்கிய வைஷ்ணவ வகுப்பினராவர்.

இவ்வகுப்பினரில் முதலாம் இராஜசிங்க மன்னன் காலத் திற் கதிர்காம கேஷத்திரத்தை யடைந்து அரசனுடைய அனுமதிப்படி கோயிற்றிருப்பணி தொடங்கியவர் கல்யாணகிரியாவர். இவர் தற்காலத்தில் முத்துவிங்கசவாமி என்னும் பேரூடன் சமாதியடைந்து கோயில்கொண்டிருக்கும் கலியாண நாதன் அல்லது கலியாணகிரி என்னும் வைஷ்ணவ பிராமண குலத்தினர். இவர் பெயர் “கிரி” கொண்டு முடிதலால் இவர் மேற்குறித்த தசநாமி கள் உட்பிரிவிற் கிரி வகுப்பினைச் சேர்ந்தவராவர். இவர் கதிர்காமத்தையடைந்து கோயிற்றிருப்பணி தொடங்கிய வரலாறு மிக அற்புதமானது.

இந்திய நாட்டை விட்டு முருகவேள் கதிர்காம கிரியை அடைந்து இங்கேயே விருப்போடு வீற்றிருத்தலைச் சகியாராய் முருகவேளை மீட்டும் வடநாட்டுக்குக் கொண்டு செல்லும் நோக்கத்துடன் இவர் இங்கு வந்த தாக ஐதிகம் கூறும். முருகவேளை நேரிற்கண்டு தனது கோரிக்கையைக் கூறும் நோக்கமாகப் பன்னிரண்டு வருஷம் அல்லும் பகலும் அவர் நாமத்தை இடை விடாமல் உச்சரித்துக் கதிர்காமகேஷத்திரத்திற் கொடுங்கப்படுகிறார். அவர் தபச தொடங்கிய சில நாட்களில் வேடுவேச் சிறுவனும் சிறுமியுமாக ஆங்கு இருவர் தோற்றி அவருக்குக் குற்றேவல் புரிந்து அவருடன் உறைந்து வருவாராயினர். பன்னீராண்டும் பூர்த்தியானவுடன் தான் விரும்பியவாறு தனக்குத் தரிசனம் கிடைக்க வில்லையே என்று மனச்சோர்வடைந்த மாத்திரத்தில் இப்பண்ணிரண்டு வருடமும் இல்லாக்களைப்பும் நித்திரையும் அவரை யடைந்தன.

அவர் உறங்கிய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அருகில் நின்ற வேட்டுவேச் சிறுவன் இவரைத் தட்டி விழிக்கச்

செய்தான். விழி த்தெழுந்த கலியாணகிரியும் “பன் னிரண்டு வருஷம் இல்லாது இன்றுவஞ்ச நித்திரையை என் பங்கப்படுத்தினும்”? என்று சீற்றங்கொள்ள வேட்டுவச் சிறுவனும் இன்னும் அவர் கோபத்தை அதிகரிக்கச் செய்யும் சில பரிகாச வார்த்தைகளைக் கூறிக்கொண்டு ஒட ஆரம்பித்தான். வேட்டுவச் சிறுமியும் சிறுவன் பின் ஒடத் தொடங்கி இருவரும் தன்னை விட்டு ஒடிப்போவதைக்கண்ட கலியாணகிரியும் அவர்களைப் பிடிக்கும் நோக்கமாக அவர்கள் பின் வேகமாகச் சென்றார். முன்னர்ச் சென்ற வேட்டுவச் சிறுவனும் சிறுமியும் மாணிக்ககங்கை ஆற்றிடைக் குறை ஒன்றை யடைந்து அங்கு மணங்கமழ் தெய்வத்தினாலங்காட்டி முருகனும் வள்ளியுமாகக் கலியாணகிரிக்குக் காட்சி கொடுத்தனர். கலியாணகிரியும் அடியற்ற மரம் போற் கீழே விழுந்து பன்முறை அவர்களைப் பணிந்து தனது கோரிக்கையைக் கூறினார். கூறலும் வள்ளி நாச்சியார் தனது மாங்கல்யத்தைத் தொட்டு முருக வேளைத் தன்னை விட்டுப் பிரித்துக்கொண்டு போக எண்ணிய நினைவு கலியாணகிரிக்குத் தகாது என்று கூறித் தனக்கு மாங்கலியப் பிச்சை தரல்வேண்டும் எனக் கலியாணகிரியை வேண்டிக்கொள்ள, கலியாணகிரியும் இதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாதவராய்க் கதிர்காமத்திலிருந்தே அவர்களைச் சேவை செய்யவும் தெய்வயாணையம்மையாரையும் இங்கு அழைத்து இவர்களுடன் வீற்றிருக்கச் செய்யவும் மனம் ஒருப்பட்டனர். கலியாணகிரிக்கு ஆற்றிடைக் குறையிற் காட்சிகொடுத்த முருக வேளும் வள்ளிநாச்சியாரும் அந்தர்த்தரனமாயினர்.

அதன்பின் கலியாணகிரி தெய்வயாணையம்மன் சந்திதியையும் அங்கமைத்து விழாக்காலத்தில் பவனி

வரும்போது யானைமேல் ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும் பெட்டியிலுள்ள இயந்திரத்தையும் அமைத்து முருக வேஞுக்கும் தேவியர் இருவருக்கும் வேறு வேறு சந்திதி கரும் அமைத்துக் கோயிற்றிருப்பணிகளை முதலாம் இராஜசிங்கன் காலத்தில் தொடங்கி இரண்டாம் இராஜசிங்கன் காலத்தில் (கி. பி. 1627—79) முடித்தாரென ஐதிகம் கூறும். தெய்வயானையம்மன் சந்திதியில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கும் கலியாண மடமும் ஒமகுண்டமண்டபமும் கலியாணகிரியின் பேரால் இன்றும் வழங்கி வருகின்றன. இவர் அம்மடத்திற்றுனே இருந்து கேஷத்திர சேவை செய்து தனது யோக சாதனைகளால் நீடிய ஆயுஞ்சையை வராய் இருக்கப் பெற்று அந்த கேஷத்திரத்திற்றுனே சமாதியடைந்தார். சமாதியடைந்த காலத்தில் ஒர் முத்துமயமான இலிங்க வடிவாய் இவர் தேகம் தோற்றினமையின் இந்த கேஷத்திரத்தின் சுற்றுப்பிராகாரத்தில் முத்துவிங்கசவாமி ஆலயம் எனத் தமக்கு ஒரு ஆலயம் அமைக்கப் பெற்று அடியார்களால் வழிபாடு பெறுவாராயினர். தக்ஷிணைகலாச மான்மியம் கலியாண மண்டபத்தைப் பற்றிக் கூறுதலால், இந்நால் இம்மண்டபம் அமைக்கப் பெற்ற பின் உண்டாய தென்பது தேற்றம். கவியாணநாதர் அல்லது முத்து லிங்க சவாமிக்குப் பின் அவருடைய இடத்துக்கு கலியாணமட அதிபதியாகவந்தவர் ஜயசிங்ககிரி எனப்படுவர். இவரே கி. பி. 1814-ல் கண்டியரசருட் கடைசிபாய் ஆண்ட ஸ்ரீ விக்கிரமராஜ சிங்கன் ஆங்கிலரால் பிடிக்கப் பட்டு இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட பின் சர். ரூபேட் பிரேளன்றிக் (Sir. Robert Brownrigg) என்னும் தேசாதிபதி கதிர்காமம் வந்தபொழுது அவரை வரவேற்றவர். இவருடைய சரித்திரத்தையும் இவருக்குப்பின்

மடாதிபதிகளாக வந்தவர்களின் வரலாறுகளையுங் கூறு முன் இரண்டாம் இராஜசிங்கன் காலத்திலும் அவனுக்குப் பின் இருந்த கண்டியரசர் காலத்திலும் கதிர்காம கேஷத் திரத்துடன் தொடர்புடையனவாக சரித்திர ஆராய்ச்சி யால் அறியப்படும் இரண்டொரு விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டு அப்பாற் செல்வாம்.

கதிரைமலீப்பள்ளு முதலாம் இராஜசிங்கன் காலத்தினது என்பதற்கு, கேஷத்திரத் திருப்பணி தொடங்கிய காலத்தில் பூமியை உழுது ஸ்தல சுத்திக் கிரியை செய்த வரலாறும் கோயில் மதிற்றிருப்பணிக்கு வேண்டிய சுதைக்குச் சொப்பனத்தில் அரசனுக்குக் காட்சி கொடுத்து நிலப்பாறையிற் சண்ணமிருக்கும் இடங்காட்டிய திருவிளையாடலும் மேலே குறிப்பிட்டாம். இன்னெரு செய்யுளில் முத்துவின்க சவாமியாகிச் சமாதி யடைந்த கலியாணகிரியே இந்நாலுக்கு ஆதரவளித்த தாதா (Patron) என்பதற்குரிய குறிப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

செய்யுள் 103-ல் “ஒரு சொற் கிரியின் முருகற் கன்பன் உயர்குலத்தவன் உத்தமன், உலகம் புகழும் அமரர்நாதன் உதவும் புதல்வனுனவன்” என்ற தொடர் முத்துவின்கசவாமி அல்லது கலியாணகிரியையே குறிப்ப தாகத் தெரிகிறது. ஒரு சொற் “கிரி”யின் என்பது எனக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதி ஒன்றில் காணப்படும் பாடம். ஆதவினாலே இதைச் சரியான பாடம் என்று கொண்டு பொருள் கூறுங்கால், மேலே காட்டப்பட்ட கிரி, புரி முதலிய தசநாமிகள் வர்க்கத்தவர்களின் உட்பிரிவில் ஒன்றுகிய “கிரி” வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் “உயர் குலத்தவன்” என்றதால் பிராமண வருணத்தவர் என்பதும், “அமரநாதன் உதவும் புதல்

வன்” என்றமையால், இந்துால் செய்த காலத்தில் உள்ளோர்க்கு எளிதிற் புலப்படும்படி கலியாண நாதரின் பிதாவின் பெயராகிய அமரநாதன் பெயரைக் கூறி அவர் மகன் எனக் குறிக்கப்பட்டார் என்பதும் விளங்கும். இனி ஷீ செய்யுளில் “திருவக்கிறைவன் சரணம்போற்றி செய்யுங் தர்ம நாயகன்” என்ற தொடரில் சிருங்கேரி சங்கராசாரிய சுவாமிகளின் சிஷ்யராகிய தசநாம வைத் தோல் மதத்தினர் என்பதும் கதிர்காமம் தெய்வநாயகியம்மையின் சந்திதானத்திலே கலியாண ஓமகுண்ட மடத்தைத் தாபித்து, அதற்குத் தர்மநாயகங்கக் கிரி கலியாணநாதர் நியமனம்பெற்றமையும் குறிக்கப்பட்டன. “சிந்தை மகிழ்ந்து தினமும் புவியிற் செய்யுங் தருமம் போல” என்றமையால், ஷீ மடத்தின் தர்மகர்த்தராக இருந்து கொண்டே சிங்கள அரசனின் கேள்விப்படி இவர் கதிர்காம கேஷத்திரத் திருப்பணியை முற்றுவித்த வரலாறு குறிப்பாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

மேற்குறித்த கதிரைமலைப் பள்ளுச் செய்யுள்ஆராய்ச்சியாலும், இந்துவில் கதிர்காம கேஷத்திரத் திருப்பணி மதில் கட்டுதலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கும் செய்யுட்களாலும், இந்துால் முகவுரையிற் கூறியபடி 16-ம் நூற்றுண்டின் அந்தத்தில் இயற்றப்பட்டதென்பதும், முத்துவிங்க சுவாமிகள் ஆதரவில் இந்துால் இயற்றப்பட்டது என்பதும் வெளியாகின்றன. நாடகமாய இந்துால் பிரபளியம் பெற்று நடிக்கப்பட்டதனாலே, முதலாம் இராசசிங்க ஞக்குப்பின் பட்டத்துக்குவந்த தியாகசூரியன் அல்லது முதல் விமலகர்ம சூரியன் காலத்தில் சகோ-ம் பக்கத்திற் காட்டியபடி, “தேழினாலுங் தியாகம் விளங்குங் தியாக சூரியநாடேங்கள் நாடே” என்ற செய்யுள் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டது என்பதும் வெளிப்பட்டது.

திருப்புகழ் வேந்து எனச் சொல்லப்படும் அருண
கிரி நாதரும் முத்துவிங்கசவாமி காலத்தவர் என்றே
கூறுதற்கு இடமுண்டு. அருணகிரிநாதர் கதிர்காம
கேஷத்திர தரிசனஞ் செய்து கதிரையப்பர் மீது சில
பதிகங்கள் பாடினார்.

இனி, இரண்டாம் இராசகிங்கன் காலத்து இலங்கை
யிற் சிறைப்பட்டிருந்த “ரூபேட் நோக்ஸ” (Robert
Knox) என்பவன் இயற்றிய “இலங்கைத் தீவின்
சரித்திர வைபவத் தொடர்புகள்” (Historical Rela-
tions of Ceylon) என்னும் நூலிற் கதிர்காம கேஷத்
திரத்தைப்பற்றிய சில குறிப்புகள் உள்ளன. அவர்
கூறுவது:—

“இலங்கைத் தீவின் கிழக்குக்கரை, தெற்கே செல்லச்
செல்லக் கப்பல்களிற்போய் இறங்குதற்கு மோசடியான
தும் தரையால் வருதற்குச் செங்குத்தான் மலைச்சார்வு
கள் உடையதுமாய் இருக்கின்றது. இந்தப் பிரதேசம்
மனுষை சுஞ்சாரத்துக்கும் சுகசிவியத்துக்கும் உரிய இட
மன்று. இது இவ்வாறு இருத்தற்கு நியாயம் இங்குள்ள
கதிர்காமம் என்ற இடத்திற் கோயில் கொண்டிருக்கும்
தெய்வத்தின் ஆணையென்று பாமரசனங்கள் கூறுவர்.
உப்பளத்தில் உப்புத்திரட்ட இவ்வழியாய்ச் செல்வோர்
யாவரும் இத்தெய்வத்துக்குக் கடன்செலுத்த வேண்டு
மாம். இராசத் துரோகிகளாய்ப் பறங்கியருக்கோ அன்றி
ஒல்லாந்தருக்கோ தங்கள் சொந்த அரசனுக்கு விரோத
மாய்த் துணைசெய்யும் சிங்களவர் கதிர்காம சவாமி விஷ
யத்தில் மிகச் சாவதானமாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள்.
படையெடுத்துச் செல்வதற்குக் கதிர்காமத்துக்குப்
போகும் வழியைத்தானும் காட்டும்படி கேட்டால், அது
முடியாது என்று மறுத்துவிடுகிறார்கள்.”

கண்டிநகர்ப் பிராகார விழாவில் (Perahera) ஒருங்கு வெளிவீதி வரும் தெய்வங்கள், அனுத்து நுவரை தெய்யோவிஷ்ணுவும், கதிர்காம தெய்யோவும், பத்தினி தெய்யோ (கண்ணகி யம்மன்) வுமே எனச் சொல்லப் படுகிறது.

(6) பாலசுந்தரி கதை

கண்டியில் அரசாண்ட கடைசியரசனுகிய ஸ்ரீ விக்கிரமராஜ சிங்கன் காலத்தில், முத்துலிங்க சவாமியின் கிஷ்யராகிய ஜயசிங்ககிரி என்பவர் கல்யாண மண்டபத்தில் வதிந்து கொண்டு கதிர்காம கேஷத்திர பரிபாலனஞ்ச செய்து கொண்டிருந்தார். இவர் காலத்தில் இந்திய நாட்டு அரசன் ஒருவன் புத்திரசந்தானம் வேண்டிக் கதிர்காமகேஷத்திர தரிசனஞ்செய்து, தனக்கு முதலிற் பிறக்கும் பிள்ளையைக் கதிர்காமகேஷத்திரத்தில் தொண்டு புரிய விடுவதாக நேர்கடன் செய்து சென்றான். சிறிது காலத்தில் இவனுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. ஆனால் இவன் தனது நேர்கடனை முற்றிய மறந்து அக்குழந்தைக்கு அதன் அழகு காரணமாகப் பாலசுந்தரி என்ற பெயருமிட்டு அருமைபாராட்டி வளர்த்துவரும் நாளிற் கதிர்காம வேவலவர் கனவிற் ரேன்றி “உன் நேர்கடனை மறந்தனயோ?” என, அதனை நினைவுக்காச செய்ததனால் அவனும் அக்குழந்தையை இளமைப் பிராயத்திற்குனே கதிர்காமத்திற் கொண்டு வந்து அவனுக்கு உணவு உடைக்குப் போதிய உண்டியலும் குற்றேவல் செய்யத் தோழியரும் ஏற்படுத்தி பாலசுந்தரியைச் கதிர்காம வேவலருக்குத் தொண்டாற்றும்படி விடுத்துச் சென்றனன்.

இப்படியே பாலசுந்தரி தொண்டாற்றி வரும்நாளில் கண்டியரசன் ஸ்ரீ விக்கிரம ராஜசிங்கன் கதிர்காம தரிசனத்துக்கு வந்த இடத்தில் இவளைக்கண்டு காழுற்று அரண்மனைக்குத் திரும்பிய வடனே அவளைத் தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டுவரும்படி பரிவாரங்களை அனுப்பினான். இவள் அதற்குச் சிறிதும் இடங்கொடாது மறுத்துத் தூதுவரை அஸ்தியம்பண்ணி அனுப்பினிட்டுக் கதிர்காமத்திற்குனே தொண்டாற்றி இருந்து, கல்யாணமடத்திற்கு மூன்றாவது பட்டத்துக்கு வந்த மங்களாகி சுவாமி காலத்திலும் நரை மூதாட்டியாக வாழ்ந்திருந்து கி. பி. 1876-ல் குமாரக்கடவுள்து திருவடிகளை அடைந்தாள் என்றும், இவளை அடாத்தாகக் கதிரையப்பர் தொண்டால் விலக்கிப் பெண்டாள் எண்ணிய அரசன் இப்பழிகாரணமாக ஆங்கில அரசராற் சிறைப்படுத்தப் பட்டானென்று கலியாண மடத்தில் இவள் ஜிதிகங்கூறுவார்.

(7) ஜயசிங்ககிரி சுவாமி

கண்டி அரசனைச் சிறைப்படுத்திக் கண்டிக் கலகத்தையும் அடக்கிய பின்னர், இலங்கைத் தேசாதிபதியும் தளகர்த்தருமான பிறேளன்றிக் (General Robert Brownrigg) கதிர்காமத்துக்கு வந்தபொழுது அவரை வரவேற்றவர் முத்துவிங்க சுவாமிக்குப்பின் கலியாண மட அதிபதியாயிருந்த ஜயசிங்ககிரி சுவாமிகள். தேசாதிபதியுடன் வந்த பட்டாள வைத்திய முதல்வர் டேவில் பண்டிதர். (Dr. Daviz F. P. S) அக்கால இலங்கை நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பிடும் (Accounts of Ceylon) நூலிற் கலியாண மண்டபத்தைப் பற்றியும் ஜயசிங்ககிரி சுவாமிகளைக் குறித்தும் சொல்லப் படுபவை படிப்போர்

மனதைக் கவருந் தகையனவாதலால் அவற்றை ஆங்
கிலத்திற் காண்கிறபடி குறிப்பிட்டு அவற்றின் மொழி
பெயர்ப்பையும் கீழே தருவாம்:—

“The Kalyana Madam is greatly respected and certainly is the chief curiosity at Kataragama; it is a large seat made of clay raised on a platform with high sides and back like an easy-chair without legs; it is covered with leopard's skins and contains several instruments used in the performance of temple rites; a large fire was burning by the side of it. The room in the middle of which it is erected, is the abode of the resident Brahmin. Kalyana Madam, the Brahmin said, belonged to *Kalyana Natha*, the first priest of the temple, who on account of his great piety passed immediately to heaven without experiencing death and left the seat as a sacred inheritance to his successors in the priestly office, who may use it instead of a dying bed; and it is his fervent hope that like him he may have the happiness of occupying it at once and of breathing his last in it. He said this with an air of solemnity and enthusiasm that seemed to mark sincerity, and combined with his peculiar appearance was not a little impressive. He was a tall spare figure of a man whom a painter would choose out of a thousand for his vocation. His beard was long and white; but his large dark eyes which animated a thin regular visage were

still full of fire and he stood erect and firm without any of the feebleness of old age."

"கல்யாணமடம் மிக மதிக்கப்படுவதும் நிச்சயமாகவே கதிர்காமத்துக்குச் செல்வோர் முக்கியமாகத் தரிசிக்கவேண்டிய அதிசயமுமாகும். அது உயர்ந்தபக்கங்களையும் பின்புறத்தையும் முடையதாய்க் கால்கள் இல்லாத சாய்வுநாற்காலிபோல ஒரு மேடைமீது கனி மண்ணால் அமைக்கப் பட்டுள்ள ஒரு ஆசனமாகும்; அது புலித்தோல்களால் மூடப்பட்டுள்ளது; கோயிற் கிரி யைக்கு உபயோகமாகும் பல உபகரணங்கள் அதில் வைக்கப்பட்டிருந்தன; அதன் அருகில் அக்கினி கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. இது ஒரு மண்டபத்தின் மத்தியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இம் மண்டபம் கோயிற் பரிபாலகரான பிராமணருக்கு வாசஸ்தானமாக இருக்கிறது. அந்தப் பிராமணர், கலியாணமடமானது கலியாணநாதருக்குரியது என்றும், அக்கலியரணநாதர் தம் அத்தியந்த பக்திகாரணமாக மரணத்தை அனுபவிக்காமலே முத்தியடைந்தபோது அவ்வாசனத்தைத் தமக்குப் பின் தொண்டாற்ற வரும் சிஷ்ய பரம்பரைக்குப் பரிசுத்தமானதொரு ஆசாரியார்ச்சிதமாக விட்டுச்சென்றன ரென்றும், அவருக்குப் பின் அவரது ஸ்தானத்தை வகிப்பவர் அவரைப்போலவே அந்திய காலத்தில் அவ்வாசனத்தின் மீது கிடந்தே உலக வாழ்வை ஒருவேண்டி அவ்வாசனம் அமைக்கப் பட்டதென்றும் கூறினார். இதனைக் கூறியவர், தாழும் அவரைப் போலவே அவ்வாசனத்தின் மீதே உயிர் துறக்கும் பெரும்பேறு சமீப காலத்திலேயே தமக்குக் கிட்ட வேண்டுமென்று ஆவலுடன் நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றார். இதை ஆழந்த உறுதியுடனும் பக்தி மிகுதி

யுடனும் அவர் கூறியது அவர் வார்த்தைகள் வெறும் பேச்சல்ல என்பதைக் காட்டியது. அவரது தோற்ற மும் உறுதி தொனிக்கும் வார்த்தைகளும் மனதில் நன்கு பதியும் தகையனவாயிருந்தன. ஒவியத்துறை போகிய ஒருவன் தன் தொழிலுக்கு உகந்தவரென ஆயிரத்தில் ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கும்படியான உயர்ந்த மெல்லிய உருவமுடையவராக அவர் காணப்பட்டார். அவரது தாடி நீண்டு வளர்ந்து வெண்ணிறம் வாய்ந்திருந்தது; ஆனால் மெலிந்து உருவலக்ஷணம் அமைந்த அவரது வதனத்துக்குக் களைகொடுத்த அவரது கரியபெரிய கண்கள் இன்னும் ஒளி நிறைந்திருந்தன. அவர் விருத்தாப்பியத்தின் பலவீனம் சிறிதுமின்றிக் கூனுது உறுதியாக நிமிர்ந்த தேகழுமுடையவராயிருந்தார்.”

மேற்காட்டிய டேவிஸ் பண்டிதர் குறிப்புகளால் கல்யாண மண்டபம் ஸ்தாபனமாய காலந்தொட்டு அங்குள்ள ஓமகுண்டத்தில் அக்கினி இடையறவின்றி வளர்ந்து வந்ததென்பதும் முத்துவிங்க சுவாமியாகிய கல்யாணகிரி முருகனருளாற் பெற்ற வீடுபேறு முகவரையில் விளக்கப்பட்ட “கந்தழி”ப் பேறு என்பதும் விளங்கக் கிடக்கின்றன.

(8) பால்குடி பாவா சுவாமிகள் சரித்திரம்

மேற்குறித்த ஜயசிங்ககிரி சுவாமி தெய்வயானை அம்மன் சந்திதிக் கலையாண மண்டப அதிபதியாய் இருந்த காலத்தில், (கி. பி. 1820-25 வரையில்) இம்மடத்திலே தன் காலத்தைக் கழிக்கக் கருதியவராய்ப் பிரயாகை (தற்கால Allahabad) யிலிருந்து கேசோபுரி என்னும் பெயர்பூண்ட ஓர் வாலிபர் கதிர்காம கேஷத்திரத்தை அடைந்தனர். சிறிது காலம் கூட மடத்திலிருந்து யோக

சாதனைக்குரிய மார்க்கங்களைக் கற்றுக்கொண்டு காட்டிற் சென்று உண்டு யொழித்து, கதிரையப்பர் கிருபாகடா கூதம் பெறுதற்கு 50 வருஷ காலமாகத் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஜயசிங்ககிரி சுவாமிக்குப் பின் கலியாண ஓமசுண்ட மடத்துக்கு அதிபதியாக இருந்தவர் மங்களகிரி சுவாமி. மங்களகிரி சுவாமி காலத்தில் கேசோபுரி சுவாமி மீட்டும் கதிர்காமத்துக்கு வந்து மங்களகிரி சுவாமி சமாதி யடைய, மடாதிபத்தியத்தில் ஒடு கேசோபுரி சுவாமி அமர்ந்த வரலாறு வெகு அதிசயமானது. சுமார் கி. பி. 1870 வரையில் சுரராஜபுரிசுவாமி என்பவர் கதிர்காமத்தை அடைந்தனர். இவர் முதலில் காஷ்மீர் மகாராஜாவின் துரகப்படைக்கு அதிபராயிருந்தார். இளமையில் ஈசரபக்தியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் ஈடுபட்டுச் சமுசார வாழ்க்கைக்கு உடன்படாது துறவறம் பூண்டனர். மன்னரைச் சார்ந்து வாழும் பெருங்குடி மரபினராதலாலே இவரை இல்லற வாழ்க்கையில் புகுத்த மீட்டும் மீட்டும் அரசன் மூலமாக நெருக்கிடை நேர்ந்த தாகத் தீர்த்த ஸ்தல யாத்திரிகராக வெளிப்பட்டார் சுரராஜர். அவர் இராமேசவரத்தைத் தரிசித்து அங்கு வதியும் நாளில் சிவனெனிபாதத்துக்குப் போகும் படி இவருக்கு அருள்வசமான ஒரு உத்தரவு உண்டானது காரணமாக, அவர் இலங்கைக்குவந்து சிவனெனி பாதத்தை அடைந்தார். அங்கு உறையும் நாளில் கதிர்காமநாதர் அவருக்குக் கனவில் தோன்றி, “நீ இம்மலைச் சாரலில் அன்னகாரமின்றி நெடுங்காலமாகத் தபசபுரிந்து கொண்டிருக்கும் தொண்டனைத் தேடிக்கண்டு அவனைக் கொண்டுவந்து கதிர்காமத்தில் சேர்த்து, அன்னகாரம் ஊட்டி வருவாயாக; அதனால் உனக்கும் அவ-

அுக்கும் பெரும் நன்மை உண்டாகும்” என்று அருளிச் செய்தமையினுலே சுரராஜரும் சம்ஹேளிச் சாரலில் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த கேசோபுரி சுவாமியை அடைந்தார். சுரராஜர் தனக்குக் கனவிற் கிடைத்த உத்தரவைக் கேசோபுரிக்கு விண்ணப்பித்து நின்றவள வில், கேசோபுரியும் அருளின் வண்ணத்தையும் பணியை யும் வியந்து நைந்துருகி இருவருமாகக் கதிர்காமத்தை அடைந்தார்கள்.

கில நாளாகக் கேசோபுரி, முருகன் ஆஜையைக் கடவாது அன்னம் புசித்து வந்தார். 50 வருஷம் அன்ன விசாரத்தை ஒழித்துத் தவம் புரிந்தவரானபடியால் அன்னம் சாப்பிடுதல் அவர் தேகனிலைக்கு ஒவ்வாததா யிருந்தது. அன்னகாரத்தை முற்றிலும் நிறுத்திப் பசம் பாலைமாத்திரம் தம் உணவாகக் கொண்டமையினுலே இவர் மடத்திலுள்ளோராலும் பிறராலும் “பால்குடி வாப்பா” என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டார்.

மங்களாகிரி சுவாமி சமாதியடைந்ததும் கேசோபுரி சுவாமியாகிய பால்குடி வாப்பாவே ஷீ மடத்துக்கு அதி பதியாகிச் சுரராஜபுரி சுவாமியுடன் கதிர்காமகேஷத்திரத் தொண்டுகளை நடத்திவந்து 1898-ல் சமாதி அடைந்தார். அந்தியகாலத்தில், ஷீ மடமும், மடத்தைச் சேர்ந்த கோயில்களும், ஆஸ்திகளும், சதாகாலமும் நன்கு பரா மரிக்கப்படத் தக்கதாகவும், நித்திய நைமித்திய கிரியை கணும் மட கைங்கரியங்களும் முட்டின்றி நடத்திவரத் தக்கதாகவும், மடாதிபதியின் கடமைகளும், இப்பட்டத் திற்கு வருதற்குரிய சிஷ்ய பரம்பரை யோக்கியதையும், ஒழுங்குகளும், ஷீ மடத்தில் நடந்துவந்த வரண் முறையும் பிறவும் சாதனத்தில் வரையறுத்து வைத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் கொழும்பில்வந்திருந்து,

அக்காலத்தில் பதிவுக் கந்தோர் முதல்வர் (Registrar-General)ஆக இருந்த கௌரவ—சேர்—பொன்னம்பலம் அருணைசலம் அவர்களின் உதவியால் பிரசித்த நொத் தாரில் J. கதிர்காமர் முன்னிலையில், 1898-ம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 9-ங் தேதி 2317-ம் இலக்கத்தில் தர்ம சாதன உறுதியொன்றை நிறைவேற்றி வைத்தார். இத் தர்ம சாதன உறுதியே இன்னும் ஷி மட தர்மத்துக்கு மூல சாதனமாகக் கைக்கொள்ளப்படுகிறது.

இந்த உறுதி நிறைவேறிய சிறிது நாட்களின்பின் பால்குடி வாப்பா சவாமி அவர்கள் கொழும்பிலிருந்தே அடக்கம் எய்தினர். அங்கிருந்து அவருடைய தேகம் கதிர்காமத்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு அங்குக் கோயில் பிராகாரத்தில் சமாதியில் வைக்கப்பட்டுப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. பால்குடிவாப்பா, பிராகார தெய்வங்களுள் ஒன்றுகப் பூசிக்கப்பட்டு வருகிறார். பால்குடி பாவா சமாதியடைந்த சில மாதங்களுக்குள் அவருடன் மட கைங்கரியங்களை நடத்திவந்த சுரராஜபுரி சவாமிகளும் தேகம் விட்டதாகச் சொல்லப் படுகிறது.

இதுவரை கூறப்பட்ட கல்யாணமட வரலாறும், அதில் மடாதிபதிகளாக இருந்த நால்வர் சரித்திரமும் பால்குடி பாவா வாங்கி கேட்டதாக சேர். பொன்னம் பலம் அருணைசலம் அவர்கள் “முருகன் வணக்கம்” என்னும் அரிய கட்டுரையில் எழுதிய வரலாற்றைத் தழுவியே எழுதப்பட்டுள்ளன. கல்யாண மண்டபத்தைத் தாயித்த முத்துவிங்க சவாமி இரண்டாம் இராசசிங்கன் காலத்தவர் என்பது சேர். பொன். அருணைசலம் அவர்களது அபிப்பிராயம். இவர்தம் சரித்திரத்தால் நான் மேற்காட்டியபடி, கதிரைமலைப்பள்ளி லும் மகாவும்சம் என்னும் சிங்கள சரித்திர நூலிலும் சில காணப்படும்

குறிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இரண்டாம் இராஜ சிங்கன் காலத்துக்கு 40 வருஷங்களுக்கு முன் அரசனுக் கிருந்த முதலாம் இராஜசிங்கன் காலமே முத்துவிங்க சுவாமி காலமும் மடல்தாபன காலமுமாமென முடிவு கொண்டேன். இது ஒன்றேயன்றி வேறொரு மாற்றமு மில்லை. சேர். அருணசலம் அவர்கள் கூறியபடியே இப்பகுதி எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மேற்குறித்த “முருகன் வணக்கம்” என்னும் அரிய கட்டுரையில் இவ்வரலாற்றைக் குறிக்கும் பாகத்தைப் பார்வையிடும்படி எனக்கு உதவியவரும், சேர். பொன் னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களது மருகரும், அவரைப் போல் வாழையடி வாழையாக இலங்கை அமைச்சியற் சபையில் எங்கள் பிரதிநிதியாக விளங்குபவருமாகிய திருவாளர் சு. நடேச பிள்ளையவர்களுக்கு எனது நன்றிக் கடப்பாட்டைக் கூறிவிடுவது அவசியம்.

எனது கால வரையறைப்படி, இந்த நாலு மடசந்தானிகளுக்கு இடைப்பட்ட காலம் (1598-1898), 300 வருஷமாகிறது. சாராசரி ஒவ்வொருவருக்கும் 75 ஆண்டு ஆகிறது. இது மனுஷ ஆயுள் வாழ்க்கை இயற்கைக்கு ஒத்தமுடிபல்லவென ஆட்சேபம் நிகழ்தல்கூடும். அதற்குச் சமாதானம் பால்குடிபாவா அவர்களிலேயே திருஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வாலிபனுக 1823 வரையில் இலங்கைக்கு வந்தார் என்றும் 50 வருஷம் வரை மலைச்சாரலில் தவஞ்செய்து பின்னர்க் கதிர்காமத்தில் மடாதிபதியாய் 25 வருஷம் இருந்தார் என்றும் சமாதி அடையும்போது இவருக்கு வயது 96 என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மடல்தாபனம் செய்த முத்துவிங்க சுவாமிகள் இவரிலும் காயசித்தி யோகப்பயிற்சி களில் மேம்பட்டவராதலாலே அவரும் அவருக்குப் பின்

வந்த ஜயசிங்ககிரியும் பால்குடிபாவா சுவாமிகளிலும் பார்க்க நீடித்த ஆயுளுடையவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பது நம்பத்தக்கதே. ஆகவே 300 வருஷத்துக்கு நால்வரே மடசந்தானிகளாகக் கதிர்காமத்திலிருந்தார்களென்பது அசம்பாவிதமன்று எனத்துணிக.

(9) கதிர்காம கேஷத்திர விவகாரங்கள்

பால்குடி பாவா சுவாமி சமாதியடைந்த சில தினங்களுக்குள்ளாக அவருடன் மடபரிபாலகராக இருந்த சுரராஜபுரி சுவாமிகளும் சமாதி யடைந்தனர். இதற்குப் பின் ஷட் தெய்வயானை அம்மன் சந்நிதி மடத்துக்குத் தர்மகர்த்தாக்களாய் இருந்தவர்களைக் குறித்து வெவ்வேறுக எடுத்துக் கூறுவது அனுவசியம். மேலே காட்டியபடி, 1898-ல் பால்குடி பாவா சுவாமிகளால் நிறைவேற்றப்பட்ட தர்மசாதன உறுதியிற் செய்த ஒழுங்கின்படி, மடதர்மமும் மடத்தைச் சேர்ந்த கோயில்களின் நித்திய நைமித்திகங்களும் 1922-ம் ஆண்டு வரையும் நடைபெற்று வந்தன.

குருசிஷ்ய பரம்பரையில் பகவான் தத்தாத்திரேய சுவாமி சம்பிரதாயம் அனுஷ்டிப்பவர்களாயும் தசநாமி வர்க்கத்தில் ஒன்றைச் சேர்ந்தவர்களாயும் பிரமசரியம் அனுஷ்டிக்கும் துறவிகளே மடாதிபதிகளாதற்கு யோக்கியதை உடையவர்களென்று ஷட் தருமசாதனத்தில் பிரமாணம் விதிக்கப்பட்டது. சிஷ்ய வர்க்கத்தாருள் கலகமுண்டாகி சமாதானமாக ஒருவர் தர்மகர்த்தாவாக நியமனமாதல் சாலாதாயின் கதிர்காமத்தில் வழிபாடாற்றும் தொண்டரில் இருவர் டிஸ்திறிக் கோட்டுக்கு மனுச்செய்து அங்நியமனத்தை முற்று வித்தலும் ஷட் தர்மசாதனத்தில் விதிக்கப்பட்ட முறை

யாகும். 1922-ல் இம்முறையைக் கையாட நேர்ந்தது. கோட்டின் அனுமதிப்படி, சுகிர்தபுரிசவாமி மடத்துக் கும் அதைச் சேர்ந்த ஆலயங்களுக்கும் தர்மகர்த்தாவாக நியமிக்கப் பட்டார்.

இவர் 1933-ம் ஆண்டு மகர சங்கிராந்தியன்று தேக வியோகமாயினர். மறுபடியும் தர்மகர்த்தா நியமன விஷயமாக வாக்குவாதங்கள் தொடங்கின. சுகிர்தபுரி சவாமியின் தொண்டில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீமதி நந்தவதி என்னும் பெண்மணி, காலங்சென்ற சுகிர்தபுரியின் சிஷ்யவர்க்கத்தவருள் சிரேஷ்டமுடைமை பற்றித் தனக்கே மடாதிபதியாக ஏற்படும் உரிமை வலிமை உடையதென வாதாட, அதனை அதனை அதனை நின்ற தொண்டர்கள் சிலரே. பெண்கள் சந்நியாசினிகளாயி னும் கன்னியாவிரதம் அனுட்டித்துவரி னும் கல்யாண ஓமகுண்ட மட தர்மபரிபாலனத்துக்குப் பால்குடிபாவா சவாமிகள் ஏற்படுத்திய பிரமாணப்படி யோக்கியதை உடையவரல்லரெனச் சாதித்து நின்ற தொண்டர்பலர்.

இவ்வாரூபக் கலகப்பட்டுத் தர்மசாதன உறுதி ஒழுங்கிலுள்ள ஆதரவைக் கொண்டு கதிர்காம கேஷத் திரவணக்கம் உடையரான இருவர் 1933-ம் ஏறு மாசி மாதத்தில் வதுளை டிஸ்திரிக் கோட்டில், 5719-ம் இலக்க வழக்கில் ஸ்ரீமதி நந்தவதி அம்மாளையே ஷீ மட தர்ம பரிபாலினியாக நியமனங்செய்து தரல் வேண்டும் என்று மனுச்செய்தார்கள். இப்படியே நியமனங்செய் வதற்குத் தடை சொல்பவர்கள் ஓர் குறித்த நாளில் கோட்டில் வெளிப்பட்டு நியாயம் காட்டல் வேண்டும் என்ற கோட்டு உத்தரவு பிரசித்தப் படுத்தப்பட்ட அளவிலே, எதிர்க்கட்சியாளரில் அறுவர் வெளிப்பட்டு ஸ்ரீமதி நந்தவதி பகவான் தத்தாத்திரேய சவாமி சிஷ்ய பரம்

பரையினள்ல ளன்றும், புரகிரி முதலிய தசநாமி கோத் திரங்களில் தோன்றியவள்ல ளன்றும் பெண்ணையிருப் பதனும் நல்லொழுக்கத்திற் குறைந்தவளாதலாலும் மடதர்மபரிபாலனத்துக்குத் தர்மசாதனத்தில் விதிக்கப் பட்ட யோக்கியதையும் ஆசாரமும் இல்லாதவள் என் றும் தத்தாத்திரேய சவாமி குருபரம்பரையினரும், தசநாமி வர்க்கங்களில் ஒன்றுன கிரிவர்க்கத்தினரான ஹரித் துவாரபுரி சவாமியும் ஆகிய இவர்கள் இருவரும் அல்லது இருவரில் ஒருவர் மடதர்மபரிபாலனத்துக்கு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் மறுமனுக் கொடுத்துப் பிரார்த்தித்தார்கள். இவ்வழக்கில் 1934-ம் ஆண்டு ஆனிமீ 27-ம் திகதியன்று இருதிறத்தவர்கள் தம்முள் மனமொத்து இணங்கி இணக்கத் தீர்வையொன்று எழுதுவித்தார்கள்.

இத்தீர்வைப்படி கணேசகிரி சவாமி கல்யாண ஒமகுண்டமடத்துக்கும் அதைச் சேர்ந்த ஆலயங்கள் சொத்துக்களுக்கும் தர்மபரிபாலன கர்த்தராக நியமனம் பெற்றார். ஸ்ரீமதி நந்தவதி முன்போல மடத்திலிருந்து தொண்டாற்றவும், தர்மபரிபாலகரிடம் தமது ஜீவனே பாயத்துக்காக மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபா 25 வீதம் பெற்று வரவும் தீர்க்கப்பட்டது. இந்த இணக்கத் தீர்வையில் இன்னும் ஒரு விசேஷமான ஒழுங்கு அமைக்கப்பட்டது.

மடந்தோன்றிய நாள் தொடக்கம், மடத்துக்கு அதைச் சேர்ந்த கோயில்கள் ஆஸ்திகளால் வரும் ஊதியங்கள் வருமானங்களைத் தர்மமடபரிபாலகர் தமது சுயேச்சைப்படி செலவு செய்யத் தக்கதாக இருந்தன. ஷ தீர்வையில் மேற்குறித்த மடம் கோயில்களின் வரவு செலவுக் கணக்குகளை மடாதிபதியுடன் சேர்ந்து பரி

சீலனை செய்ய அறவர் கூடிய ஒருசபை (Board of Management) நியமிக்கப்பட்டது. ஆனால் மடத்திலும் அதைச் சேர்ந்த கோயில்களிலும் நடந்துவரும் நித்திய நைவித்திகங்கள் பூசைகள் உற்சவங்களாகிய இவற்றில் ஆற்றப்படும் கிரியைகளிலும் வழிபாடாற்றும் ஒழுங்கு களிலும் இச்சபையாருக்கு அதிகாரமில்லை. மடம்கோயில் களின் ஆஸ்திகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய்களைப் பேரூக்கி, 1934-ம் ஆட்மீ 10-ம் திகதி தொடக்கம் அடுத்தவரும் ஐந்து வருடங்கள்க்கு மடல்தாபனச் செலவு களுக்கு வருமானத்தில் அரைவாசியை விட்டு, மற்ற அரைவாசியை மடதர்ம உண்டியலில் சேர்க்க வேண்டியது. 5 வருஷத்தின் பின் உண்டியலிற் சேரும் பணத்தின் வீதத்தை அதிகரிக்கப் பரிசீலனை சபையாருக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் மடாதிபதிக்கு மடல்தாபனச் செலவுக்காக விடப்படும் வருமான பாகம் கோட்டின் அனுமதியின்றி 100-க்கு 25 விகிதத்துக்குக் கீழ்க்குறைக்கப்படுதல் கூடாது. இந்த ஒழுங்குகளின்படியே கீழ் மடமும் ஆலயங்களும் இப்போது நடந்து வருகின்றன. பரிபாலனை சபையாராய் அமர்ந்துள்ளவர்களின் பெயர் முதலிய விவரங்கள் இந்துவிள் ஈற்றில் அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கும் வதுளை மாகாண மன்றத் தீர்வையிற் காணலாகும்.

இவ்வளவில் கதிர்காம கேஷத்திர சரித்திர ஆராய்ச்சி முடிகிறது.

(10) மூலவ்தான பரிபாலனம்

தற்காலத்திலிருக்கும் மூலவ்தானத் திருப்பணி முதலாம் இராஜசிங்கன் காலத்தில் நிறைவேறிய விவரம் மேலே காட்டப்பட்டது. முக்கோண வீதியும் சட-

கோண இயந்திரமுமே கதிர்காமத்தில் விசேடமாகச் சொல்லப்படுவன். சட்கோண இயந்திரம், மூலஸ்தானத்தை மறைத்து இடப்பட்டிருக்கும் திரைக்குட்பட்ட பாகத்திலே இருப்பது. சட்கோண இயந்திரப் பெட்டி யைத் திரையிட்டுக்கொணர்ந்து யானைமேலேற்றி முக்கோண வீதியை வலம்வருதலே கதிர்காமத்தில் நடத்தப்படும் விழாக்காட்சி.

சிவபிரானாரது முக்கண்களாகிய சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்னும் முச்சடிருமே வீதியின் முக்கோணங்களாகும். முருகப்பிரான் தமது தந்தையாரது நெற்றிக் கண்ணினின்று ஆறு பொறிகளாய்த் தோன்றிக் கார்த்திகை அறுமீன்செவிலியர் உலகின்ற அன்னைகைக்கொடுப்ப ஆறு பொறிகளும் ஒன்றுகி ஒரு சோதிப்பிழும்பாய்த் தோற்றிய அவசரத்தை விளக்குவது மூலஸ்தானத்தில்விளங்கும் சட்கோணஇயந்திரம். கதிர்காமம், ஜோதிஷ்காமம் என்னும் இச்கேஷத்திரப் பெயர்களும் சோதிப்பிழும்பாய் விளங்கும் முருகக்கடவுளின் அருடுருவத் தோற்றத்தைக் குறிப்பன என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது.

ஆதலினாலே, மூலஸ்தானத்தில் எக்காலத்திலாவது சிலாவிக்கிரகம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த உண்மையை அறியாது இரண்டாம் இராஜசிங்கன் காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்து 12 வருஷம் இருந்த இறபேட் நோக்ஸ (Robert Knox) என்பவர் “சிங்கள ஜாதியார் கதிர்காமத் தெய்வத்தின் உருவத்தைச் சித்திரத்தில் எழுதிக்காட்டவும் அஞ்சவர். தங்கள் அரசர்களுக்கு விரோதமாய் மேல்நாட்டவரோடு கூடிச் சதியாலோசனை செய்தும் அவ்வரசர்களது கோட்டை கொத்தளச் சூழ்சிகளைச் சொல்லிக் கொடுத்தும் இராஜத்துரோகம்

செய்யச் சற்றும் பின்வாங்காத இவர்கள் கதிர்காம கேஷத்திரத்துக்குப் போகும் மார்க்கத்தையாவது காட்ட வேண்டுமென்று எவ்வளவு தண்டித்துக் கேட்டபோதி ஒம் கைச்சமிக்ஞையாலாவது காட்டமாட்டார்கள்” என்கிறார்.

அப்படியே ஆங்கிலேயர் கண்டியரசனைச் சிறைப் படுத்திக் கண்டிக் கலகத்தையும் அடக்கியபின் கதிர்காமத்துக்கு வந்த டேவிஸ் பண்டிதரும் (Dr. Davis) “மூலவிக்கிரகம் விலையுயர்ந்த தானபடியால் காட்டிலே எங்கோ கொண்டுபோய் ஓளித்துவிட்டார்” என்று தனது தினசரி சம்பவக்குறிப்பில் காட்டியுள்ளார். ஆனால் உண்மையில் இக்கற்றுகள், நொக்ஸ் காலத்திலாவது டேவிஸ் காலத்திலாவது மூலவிக்கிரகம் இருந்த தில்லை என்பதையே நிச்சயப்படுத்தும்.

இனி, முருகவேளை அழைத்துச் செல்லவந்த முத்து விங்க சுவாமியை வள்ளிநாச்சியார் மாங்கலியப் பிச்சை கேட்டதும், முத்துவிங்கசுவாமி அதற்கிசைந்து தெய்வ யானை அம்மன் சந்திதியும் கல்யாண ஓமகுண்டமும் எடுப்பித்து மூலஸ்தானத்தில் சட்கோண இயந்திரமும் ஸ்தாபித்து விழாச்சிறப்பு நடத்தியதும், கச்சியப்ப சிவாசாரியர் கூறியபடி, “பல்லுயிர்க்கருளைப் பூத்துப் பவநெறி காய்த்திட்டனபர் எல்லவர் தமக்கும் முத்தி இருங்கனியுதவு” மாறு, “கல்லகங் குடைந்த செவ்வேற் கந்தனை” ச் சட்கோண இயந்திரத்தில் “தரு” வாக மூலஸ்தானத்தில் நிறுத்தி, “வல்லியர்கிரியை ஞானவல்லியின் கிளையாய்ச்சுழு” இருமருங்கும் முக்கோண வீதியின் உட்பிராகாரத் தில் நாட்டியவாறும்.

பரிவார தேவர்களாகக் கதிர்காமத்தில் ஸ்தாபனமா யிருக்கும் கோயில்களின் விவரங்கள் 1898-ம் ஆண்டு

தர்ம சாதனத்திலும் 1933-ம் ஆண்டு வழக்கிலும் காட்டியபடி, கீழே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சாதனப்படி, மூலஸ்தானமும் மடபரிபாலனத்துக்கு அமைந்ததொன்றுக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் தற்காலத்தில் அது மடபரிபாலனத்துக்குச் சேர்ந்ததாயிருக்கவில்லை.

முதலாம் இராஜசிங்கன் காலம் தொட்டுக் கண்டிராச்சியமிருந்தவரையில் மடபரிபாலனத்தில் கோயில்களைல்லாம் அடங்கியிருந்தன. முத்துவிங்கசவாமி மடஸ்தாபனமும் மூலஸ்தான சட்கோண ஸ்தாபனமும் ஒருங்கு செய்ததனாலே அவரும் அவருக்குப் பின் மட அதிபதியாயிருந்த ஜயசிங்ககிரி சுவாமியும் ஆதிமூல முட்பட கதிர்காமத்திலிருந்த எல்லாக் கோயில்களையும் பராமரித்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. ஏனெனில் கண்டிராசன் பிடிபட்ட பின்பு ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாக நடந்த கலகத்தில் கப்புரூஜா (சிங்களப்பூசாரி) களும் கலந்து கொண்டார்கள். அது மாத்திரமல்ல; கதிர்காம கேஷத்திரத்திலுள்ள கோயில்களின் பூசை உரிமையையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். 1815-ல் ஆங்கில தேசாதிபதி கதிர்காமம் வந்தபொழுது கப்புரூஜாகள் கோயிற் பூசைகளால் விலக்கப்பட்டு, ஜயசிங்ககிரி சுவாமிகளுக்கே கோயிற் பராபத்தியம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. வள்ளி நாச்சியார் சந்திதி யாராதனை ஒன்றுமட்டுமே கப்புரூஜா களுக்கு விடப்பட்டது. ஆனால் நாளைடவில் தாங்கள் வள்ளிநாச்சியாரின் சந்ததியாரென்று உரிமை பாராட்டும் கப்புரூஜாமார் “‘அக்கானு’கோயில் பூசை செய்யும் எங்களுக்கு ‘அத்தார்’ கோயிலில் பூசை செய்ய உரிமை இல்லையா?” என்று சொல்லிக்கொண்டு மூலஸ்தான ஆராதனையிலும் பங்குப்பற்றி ஈற்றில் முற்றுக மூலஸ்தான ஆராதனை உரிமையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். சிங்

கள் நாடானதாலே புத்தசமயக் கோயில்களுக்குரிய சட்டமே இவ் விந்துசமயக் கோயிலுக்கும் உரியதென்று கருதப்பட்டு வாசனிலைமை தேவநிலைமை என்னும் உத்தி யோகங்கள் வகிப்பவர் பொறுப்பில் கதிர்காம மூலஸ் தான் பரிபாலனம் நடந்து வருகிறது. கண்டி அரசர் கள் பிரதானிகளால் தேவமானியமாக இக்கோயிலுக்கு விடப்பட்ட தோட்டங்கள் வயல்நிலங்கள் தருமச் சொத்துக்களைல்லாம்; ஆங்காங்கு வல்லைக் காணியாள ரால் அபகரிக்கப்பட்டனவும் பிறருக்கு விற்கப்பட்டனவு மாயின. அன்றியும் வருடந்தோறும் ஆடி மாசத்தில் பூர்ணிமையோடு முடியும் பத்துநாள் உற்சவத்திலும் கார்த்திகை மாசத்தில் திருக்கார்த்திகையன்றும் மகர சங்கிராந்தி, சித்திரைச் சங்கிராந்தி முதலீய விசேஷ தினங்களிலும் மூலஸ்தானத்துக்குச் செலுத்தப்படும் காணிக்கையின் மொத்தத் தொகை குறைந்தபட்சம் 15,000 ரூபா என்று கணக்கிடலாம். இந்தத் தொகைக்கு வரவு செலவுத்திட்டம் எதுவும் கிடையாது. கேட்பார் விசாரிப்பார் இல்லாது, கப்புருளைமாரும் வாசனிலைமை யும் தமது எண்ணப்படி செலவு செய்வதற்கு இடமா யிருக்கிறது. மூலஸ்தானமும் சுற்றுப் பிராகாரத்தில் இருக்கும் ஏனைய கோயில்களைப்போல் சைவ ஸ்தானமா யிருக்கவும் புத்தமத ஸ்தானம்போல் கதிர்காம மூலஸ் தானத்தை நடத்தி வருதற்கு நியாயமில்லை.

காயாபுரியிலுள்ள புத்த கோயிலைப் புத்தசமயத்த வர் காயாபுரிக் கோயில் முகாமையாளர் கையிலிருந்து எடுத்துத் தங்கள் பொறுப்பில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அபேட்சித்து எவ்வளவாக முயலுகிறார் களோ அவ்வளவு அபேட்சை சிரத்தையுடன் சைவசமயி களும் முருகன் தொண்டர்களும், கதிர்காம மூலஸ்தான

ஆலய பரிபாலனத்தை இந்து மதத்தினர் பொறுப்பில் ஆக்கிக்கொள்ள முயலவேண்டியது. அது அதுகூலமாகும் வரையில் வருடங்தோறும் மூலஆலயத்துக்கு வணக்கத் திற்காகவரும் அன்பர்கள் தொண்டர்கள் செலுத்தும் காணிக்கைகள் திரவியப் பொருட்கள் முதலியன அவமே போகாதபடி, தெய்வயானை அம்மன் மடத்துக்கும் அதைச் சேர்ந்த ஆலயங்களுக்கும் கிடைக்கும் வருவாய் விஷயமாக மேற்காட்டிய வதுளைக் கோட்டு இணக்கத் தீர்வையில் செய்யப்பட்டது போல வருமானத்தில் நூற்றுக்கு 50 வீதத்துக்குக் குறையாத ஒரு பாகத்தைத் தரும உண்டியலிற் சேர்த்துக் கோயிற்றிருப்பனிமுதலிய செலவுக்கு உபயோகமாகும்படியான ஒழுங்கு ஏற்படத் தக்கதாக முயலல் வேண்டும். இம்முயற்சி சைவ சமய விருத்தி ஸ்தாபனங்கட்கே உரியது. யாழ்ப்பாணத்துச் சைவபரிபாலன சபையாரும் இந்தியாவிலுள்ள இந்துமகாஜன சபையாருமே இவ்விஷயத்தில் முன்னின்று முயற்சி செய்யத் தக்கவர்கள். இந்நன்முயற்சி பலிக்கும்படி கதிரைவேல் முருகர் கருணையைக் கோரி அப்பெருமானது பாதகமலங்களில் சாஷ்டாங்கதன்டஞ் சமர்ப்பித்து இதனை முடிக்கின்றேன். சுபமஸ்து.

கதிர்காம கேஷத்திரத்திலுள்ள கோயில்கள்

1. கதிர்காம கேஷத்திரத்திலுள்ளவை,
1. கந்தசாமி மூலஸ்தானம்.
2. தெய்வயானை அம்மன் கோயில்.
3. ஓமகுண்ட கல்யாண மண்டபம்.
4. சிவன் கோயில்.
5. வயிரவர் கோயில்.

6. இலக்குமணப் பெருமாள் கோயில்
7. ஜயநார் கோயில்
8. பத்தினியம்மன் கோயில்

(2) தேய்வயானை அம்மன் சந்திதிக்குள் அடங்கியவை:

9. மாணிக்கப் பிள்ளையார் அல்லது கணேசர் கோயில்
10. முத்துவிங்க சுவாமி கோயில்
11. வள்ளியம்மன் கோயில்
12. பால்குடிபாவா சமாதி கோயில்

(3) கதிர்காம நகரிலுள்ளன:

13. மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோயில்
14. கதிரைமலைக் கந்தசுவாமி கோயில்
15. விஷ்ணு கோயில்

(4) கதிரைமலையிலுள்ளன:

16. மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோயில்
17. விஷ்ணு கோயில்
18. முத்துவிங்க சுவாமி கோயில்
19. பத்தினியம்மன் கோயில்
20. அனுமார் கோயில்
21. வள்ளியம்மன் கோயில்

(5) சேல்லக் கதிர்காமத்திலுள்ளன:

22. காதர் சமாதி

[இது கதிர்காம கேஷத்திரப் பிராகாரத்தில் வள்ளியம்மன் சந்திதிக்கு அருகாமையிலுள்ளது. மூஸ்லிம் பக்கிரி ஒருவர் முத்துவிங்க சுவாமியின் தொண்டரா யிருந்து இங்கு அடங்கினர் என்ப.]

23. வெள்ளரசுக் கோயில்

[சங்கமித்தை புத்த காயாவிலிருந்து கொணர்ந்து அனுராசபுரத்தில் நாட்டிய வெள்ளரசின் கொம்பில் ஒன்று கதிர்காமத்திலும் நாட்டப்பட்டதென்று முன் னர்க் காட்டினால். தற்காலத்தில் வெள்ளரசுக் கோயில் வணக்கம் செய்யுமிடத்திலுள்ள மரத்தை அக்காலத்த தென்பர். ஆகவே, இலங்கையிலுள்ள எல்லா மதத் தினர்க்கும் கதிர்காம கேஷத்திரம் வணக்கத்துக்குரிய தாயிற்று.]

இவற்றில் விசேடம்பெற்ற கோயில்களைப்பற்றிக் கதிர்காமத்தில் வணக்கஞ் செய்பவர்கள் தாள இராக சகிதமாய்ப் பாடும் கீர்த்தனமொன்று மாவிட்டபுரம் போலிச விதானையாகத் தொழில்செய்துவரும் சுப்பிரமணிய தொண்டர், திரு. பூ. இராசநாயகம் பின்னை அவர்கள் வாய்க்கேட்டபடி, கீழே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது:—

காணக் காணக் கண்கள் குளிருமே—கதிரேசன் திருநகர்
காணக் காணக் கண்கள் குளிருமே.

(1) மாணிக்கப் பிள்ளையார் மேவுறு கோயிலை
வானள வோங்கிய வெள்ளிய வில்வத்தை
எனுறும் வெள்ளை யரசின் பொலிவினை
இன் பொடுகானவர் தங்கிய சாலையை (காணக்)

(2) வெண்ணென யருந்திய கண்ணன்தன் கோயிலை
வீரத்ரி சூலங்கொள் காரிதன் கோயிலை
அண்ணல் பரனுமை நண்ணீடு கோயிலை
அங்கதன் பாங்க ரடியவர் சாலையை. (காணக்)

- (3) தெய்வத யானை யிருந்தருள் செய்திடும்
 சிறுறு *** கேருறு மண்டபம்
 எய்தரு முத்துவிங் கேசர்தன் மண்டபம்
 ஏவுறு கானவர் மாமக ளாலயம் (காணக்)
- (4) அண்டரோ டிந்திர ரெண்டிசைக் காவலா
 கண்டு நிதம்துதி கொண்டு வணங்கிடுங்
 தொண்ட ரேத்தொலி யெங்கும் முழுங்கிடும்
 சோதிசுப் பிரமணிய ராலய மதனையே (காணக்)
- (5) பத்தர் நிதந்தரி சித்தருள் பெற்றிடும்
 அத்தன் கதிரை மலையி னுயர்ச்சியை
 உத்தமமாகிய வோங்கும் புனத்துனை
 உண்மைசேர் செல்லக் கதிர்காமங் தன்னையே
 காணக் காணக் கண்கள் குளிருமே—கதிரேசன் திருங்கர்
 காணக் காணக் கண்கள் குளிருமே.

இவை முதலிய தோத்திரப் பாக்களைப் பாராயனைம்
 பண்ணி முருகன் அருள்வழிப்பட்டுக் கதிரையப்பறை
 மெய்யன்போடுவணங்கிக் கந்தழிப் பேற்றைந்து உய்வோ
 மாக.

ஆற்றிரு தடங்தோன் வாழ்க அறமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
 கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம வாழ்க செவ்வேள்
 எறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் னணங்கு வாழ்க
 மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீ ரடியா ரெல்லாம்.

கதிர்காம கேஷத்திர ஆராயிச்சி ழற்றுப்பேற்றது
 வேலுமயிலுக்குனை

APPENDIX I-(a)

Extract from the Hindu Organ dated 23-1-1933.

A VALUABLE LITERARY FIND

“KATHIRAMALAI PALLU”

BY. V. COOMARASWAMY B. A. PROCTOR

Some introductory stanzas are found in the manuscript which indicate that this particular manuscript is from Vanni as I said earlier.

“முன்பு போலெனை யன்புவைவத்தாள்வாய்—
முள்ளியவளை முத்த நயின்தை”,
முழுகிவங்கு பகவானைக் கும்பிட்டு
ஞத்த நாதனை முன்தண்டம் பண்ணி,
களரிதன்னை வலமாகவே வங்கு
காத்தருள் சேந்தூர்க் காதலி யம்மை”,
“செந்தூர்க் காதலி யம்மை சீர்பாதத்தைத்
திக்கெங்கும் பணிந்தாடிடுவோமே.”

The reference to Moothanainar Temple of Mulliavalai and Senthurkkathaliyamman Temple both in the Vanni Districts may at first blush seem to indicate a Vanni origin to the poem. But the style and metre of the above verses are so different from those of the poem that I have hesitation in arriving at the safe conclusion that those were subsequent interpolations, incorporated in the course of an adaptation of the poem to the stage.

On Interpolation

The next stanza running,

ஆடினாலும் மிடையே யசையும்
 அமுதாலுங் கண்ணிலிமையே யசையா
 பாடினாலு மிடறே தொனிக்கும்
 பறைந்தாலும் பல்லுக் காவிதெரியும்
 தேடினாலும் தியாகம் விளங்கும்
 தியாக சூரிய நாடெங்கள் நாடே

also seems to be an interpolation, but deserves careful consideration. This stanza, perhaps, was interpolated in order to introduce the patron of the Pallu Nadagam, who was probably a Vannia Prince by the name of *Thiaga Sooriya Vannianar*. If this conjecture of mine is correct, the date of the Pallu Nadagam, may be tentatively put down to the beginning of the Portuguese rule in Ceylon, when the Vanni Principalities which formed a chain of buffer states between the Yalpanam Kingdom of the North and the Sinhalese Kingdom of the South, alternating in their allegiance to the North or South according to the paramountcy and efficiency of control of the one or the other became independent of foreign control, which was confined to the maritime provinces, a position which the Vanni Districts maintained almost to the beginning of the British rule. As Tamils, the Vannia Princes naturally fostered Tamil and patronised Tamil poets.

The Patron

The Pallu poem itself must be at least a few decades earlier than the Nadagam. We are on firm grounds, I believe, in looking for the patron of

the poem in the following stanza, which to all intents and purposes, appears to be a genuine part of the text of the poem :—

மருமத்திலங்குங் கடம்ப னுயர்ந்த வானவர்க் கருளானவன்
மாசிலாத கதிரை வேலன் மாவிலிகங்கை வயவிலே
ஒருசொற் கிரியில் முருகற் கன்ப னுயர் குலத்தவனுத்தமன்
உலகம் புகழு மரார் நாக னுதவும் புதல்வனுனவன்
திருவுக்கிறைவன் பதத்தைப் போற்றி செய்யுங் தன்மை நாயகன்
சிந்தைமகிழ்ந்து தினமும் புவியிற் செய்யுங் தன்மை போலவே
பெருகும் புவியிற் பயிர்கள் வளர்ந்து பேதமின்றி யுண்டாகவே
பெருமையான தொண்டர்மேல் வைத்த கருணை போல விளைந்ததே.

Historical Potentialities

The person here described is said to be of a high family (உயர்குலத்தவன்) and of good manners (உத்தமன்). His father's name is given as Amara Naga (அமராநாகன்) possibly, miswritten for Amara Nathan (அமரநாதன்). Similarly, the son's name is given in the manuscript as தன்மை நாயகன், probably misspelt for தர்மநாயகன் (தன்மநாயகன்). The full name of the patron, of whom I have nothing more to say at present, would be Amara Nathan Dharmarnayaga. These stanzas are given publicity beforehand to elicit criticism and information on these matters before the poem could be published. Those of my readers who have closely followed my review of the Paralai poem in this journal would remember how the history of the Naiks of Madura and Tanjore and their connections with the last Kandyan Kings came in to aid in solving the mystery of the

person mentioned as விசயரகுநாயகன் in Paralai Pallu. Who knows what historical potentialities lie concealed in the womb of the words அமர(ர்) நாகன் புதல் வன் தன்(மை)மநாயகன் possibly Amara Naga Dhamma Naga of the Naga tribe found in the Kathiramalai Pallu?

Merits of the Poem

Turning now to the merits of the Poem, I must confess that Kathiramalai Pallu is lacking in the classical finish and literary polish of Paralai Pallu or even of the Kanagarayan Pallu. But, whoever may be the author or patron and whatever the time of its composition or its defects of style and lack of literary merits, there is no gainsaying the fact that Kathiramalai Pallu has been more popular than any of its classical successors. By its popularity, it has survived intact (I quote the last and valedictory stanza below:—) defying the ravages of time and is in the lips of the Harijan even in the present day.

“ பண்ணைக்காரனாரும்
பெண்ணைவெலழுந்த சண்டை தன்னையும் விலக்கிப்
பொலியளவு கண்டுமிகப் புத்தியுஞ் சொல்லிப்
புத்தமிர்தமன்ன இருபேரையு நண்பாக்கிப்
போற்றிபுகழ் தேள்கத்திரைப் புங்கவர்ம்பிரானெங்க
கத்த னெமையாள் முருகன் கந்தவே ஸருளைக்
கைதொழுது வாழிவாழி யென்று வாழ்த்தினனே ”

Its Two-fold Aspect

A Pallu poem has a twofold aspect as a literary composition. One lies in its being a classical product as one of the ninety-six varieties of Tamil poetry

known as Prabhandams conforming to a standard both in metre and matter prescribed in prosody on that behalf. The other is the dramatic aspect of the Pallu. Now it is wonderful to observe that Kathiramalai Pallu had both these aspects developed in Ceylon. In its classical side, it has been the parental stock of two or three other Pallu poems, e. g. the Gnana Pallu of the Catholics and the Paralai and Kanagarayan Pallus of the Hindus for the edification of the learned few, and on its dramatic side it had developed, as shown earlier in this contribution, into a *Nadagam* and later on into a *Vilasam* with alterations and additions suited to the stage of either in their days, for the delectation of the unlearned masses, especially of the Harijans.

Universal Popularity

The author himself strikes the true keynote of this universal popularity in the அவையடக்கம் stanza of Kathiramalai Pallu. *Avai-adakkam* is the apologetic part of a literary work wherein an author apologises for blemishes and defects in his work and exhorts the public to accept his work in good part and not in a cavilling spirit.

The *Avai-adakkam* stanza of Kathiramalai Pallu runs thus :

குக்கனுரியானாலும் கேதமுடியை வைத்தாலே
மிக்கவர்க் களாலாம் விரும்புவார்—அக்கதைபோல்
தென்கதிரைவேலர் திருநாமம் பாடுதற்கு
என்கதையை யின்கா விசைந்து.

"No one despises even a dog's skin, when the crown of a monarch has been placed on it. Similarly, my verses though defective, would be acceptable to the great, because they sing of the glory of Kathirgama God."

In other words, the sacred name of the Divine Hero of his poem is enough to cover a multitude of blemishes in the poem. This accounts for the popularity and survival of Kathiramalai Pallu.

The Intrinsic Value of the Poem

The "Younger and Kindlier God" Muruga with 6 faces and 12 hands, each face with its corresponding hands being assigned distinctly correlated functions in the Cosmic Evolution, is perhaps the grandest conception of Divine Manifestation in the Saivite Pantheon. He is found closely associated with the Tamil land and Tamil poetry from the very beginning, and a whole range of literature in praise of Him can be traced from the Sangam Age downwards. He is a favourite Deity of caste-Hindus and Harijans alike, of the learned as well as of the untutored, and in the far-famed temple of Kathirgama, caste—Hindus, Harijans, Buddhists and even Muslims, all commingle in a worship of Devotion and Love, not of Agamic rites. This universality of worship at Kathirgama is what has given an intrinsic value and permanency to this Tamil poem having the universally popular Deity of Kathiramalai as its hero.

An Appeal

I have so far narrated the story of my labours to bring to light a lost treasure, and my success in securing one palm leaf manuscript of Kathiraimalai Pallu. But the poem could not be properly published with this one manuscript alone any more than one swallow could be depended upon to usher in a summer. I shall therefore conclude with an appeal to such of the readers of this journal, as are interested in the publication of the semi-religious agricultural poem, to try and procure for me other manuscripts of this work, which I feel sure, may be traced in some parts of the Mullaithivu, Batticaloa and Trincomalle Districts.

APPENDIX I (b)

Extract from the Hindu Organ dated 13-2-33.

THE "KATHIRAIMALAI PALLU"

(BY REV. S. GNANAPRAKASAR O.M.I.)

Through the kindness of the Editor of the *Hindu Organ*, I have had the privilege of seeing the two articles on the Kathiraimalai Pallu by my learned friend, Mr. V. Coomaraswamy B.A. appearing in two recent issues of the same journal. The scholarly notes of the writer on this ancient pastoral poem are thought-provoking and I am anxiously looking forward to the day when the work will be given to the public in a critical edition, which I am glad to learn, Mr. Coomaraswamy is about to prepare.

It may not be exactly detracting from the credit due to Mr. Coomaraswamy in having made "a valuable literary find" to mention that the Kathiraimalai Pallu has already appeared in print under the name of "Kathiraiyappar Pallu", if perhaps in a less perfect form than Mr. Coomaraswamy will be able to give us. Here is the title page of the edition, I speak of :

—
கணபதி துணை

கதிரையப்பர் பள்ளு என்று வழங்கும் உழத்திப்பாட்டு. இது கதிர்காமத்திலே எழுந்தருளி இருக்கும் சுப்பிரமணிய சவாமி மேலது. மூல்லைத்தீவு ரேகு, என்றிக் கிழார்க்குத். கைலாச பின்னொயால் பரிசோதித்து யாழ்ப்பாணம் வச்சிரயங்கிராலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பிரபவஞ் கார்த்திகைமூ

The booklet consists of 43 pages, demi quarto, and has the apologetic verse and the concluding lines quoted by Mr. Coomaraswamy with some variants. This printed edition seems to give a better reading of the first line of the apologetic stanza as follows :

ஓக்கவுதும்பரத்தி ரெண்மணியை வைத்தாலும்
மிக்கவர்கள் யாரும் விரும்புவார்.....

On the other hand, several sections which represent the conventional themes of the *ulattip paddu* seem to be missing and others full of lacunae in the printed edition. Those who have seen the great care with which Mr. Coomaraswamy has edited the "Kanagarayan Pallu" will have no doubt

that he will produce an excellent edition of the Pallu under notice, provided he succeeds in securing a number of copies of it for collation.

I think, it was I who made mention of the existence of Kathiraimalai Pallu for the first time in one of the meetings of the Oriental Studies' Society, of which Mr. Coomaraswamy was for some time Vice-President. I then stated that this must have been the exemplar from which the Gnana Pallu of 1643 or thereabouts was imitated. In doing so, I was under the impression that popular strophes, which have outlived the Gnana Pallu among Catholics to the present day, were part of the Kathiraimalai Pallu. Such are for instance :

பள்ளத்தி பள்ளன் எங்கேழி போட்டான்
 பள்ளம் பார்த்துப் பயிர்செய்யப் போட்டான்

 உப்பிலாக்கஞ்சி காய்ச்சச் சொன்னேஞ்சீ
 ஊரெல்லாங் கொண்டு வாத்தச் சொன்னேஞ்சீ.

But the printed edition of the Kathiraimalai Pallu does not contain verses of a similar import. Does Mr. Coomaraswamy's MS. contain them ? If these and similar popular strophes are not part of the Kathiraimalai Pallu, we have to look for another Pallu which antedated the Catholic pastoral poem. And the age of Kathiraimalai Pallu has to be determined from other data.

With all deference to Mr. Coomaraswamy's ripe scholarship, I have my doubts as regards the place from where this Pallu was composed. The

fact that the Mahaveli Ganga is introduced in the flood scenes does not seem to clinch in favour of Katragam. For, the Paralai and Kanagarayan Pallus too introduce the same river—Jaffna has no river to speak of—without for that being composed outside Jaffna. River scene is part of *Ulattip paddu* and the most natural thing for a poet in Jaffna would be to speak of the river best known in the North owing to its mouths being in the Tamil country. Likewise, the employment of the characters *Pakiratha Kankaip Palli* and *Mavali Kankaip Palli* in the poem does not necessarily postulate an Indian author. In the Gnana Pallu we have the Palla from Jerusalem and the Palli from Rome, although the author of the poem is certainly a Jaffna man. I say these things because it appears to me that, after all, Kathirimalai might refer to our own ancient royal site in Chunnakam railway station and the market is still called Kathiraimalai. The northern portion of this slight elevation is still known as Koddaikkadu and it is on the Southern end of it that Dr. P. E. Pieris unearthed the remains of an ancient Vihara, some years ago. I am inclined to hold that the Kathiraimalai, referred to in the Yalppana Vaipava Malai as the seat of ancient royalty, is to be identified with this site. If so, was there a Subrahmanya temple at Kathiraimalai before the Portuguese times? If there was one, and if our Pallu was composed before the Portuguese conquest of Jaffna, could it not have been in praise of a Deity worshipped in Jaffna

itself? Of course, I am only throwing out a suggestion here and nothing more. If this view be ever proved, the expression *Then-Kathirai* found in the Pallu will have to be interpreted as we do *Then-Ilankai* when it refers to the Tamil-speaking portion of Ceylon.

APPENDIX II DECREE

IN THE DISTRICT COURT OF BADULLA

In the matter of the appointment of a Trustee to the Theivanai Amman Kovil and other Temples, Shrines, Matams and other properties in the Trust Deed No. 2317 and belonging to the said Temples.

1. Saravanamuttu Saba Ratnam of Colombo presently of Badulla,
2. Ambalavanar Thilliambalam of Badulla,

Petitioners.

No. 5719.

And

1. R. T. M. Sivasamy,
2. P. L. R. M. K. M. Kadiresan Chettiar,
3. R. M. S. N. S. M. Chinniah Seruvai,
4. A. Perambalam,
5. S. M. Canniah, and,
6. P. Gnanapandithen of Badulla,

Opponents.

This action coming on for final disposal before R. M. Gybben Monypenny Esquire, Additional District Judge of Badulla on the 27th day of June 1934 in the presence of Mr. Adv. K. Balasingham, instructed by Mr. K. P. Nadarajah, Proctor on the part of the Petitioners, and of Messrs. Advocates N. K. Chokay and A. Thalaivasingham instructed by Messrs. Potger and Keyt, Proctors on the part of the Opponents, and the parties having filed a paper of settlement, it is ordered and decreed that Swami Ganesh Giri be and he is hereby appointed Trustee of the temples, shrines and the properties referred to in Deed No. 2317 dated 9th March 1898 and attested by John Caderaman, Notary Public, and of all other lands, properties, effects and things whatsoever belonging or otherwise appertaining to any of the said temples or properties.

2. And it is further ordered that a *Board of Management consisting of six others* be associated with the said Ganesh Giri.

3. And it is further ordered that all the expenses of the temples, shrines and madams or dharmashalas and other property belonging or appertaining thereto and in connection with the performance of the ceremonies, poojas and other customary religious rites or observances or of the holding of the customary religious processions, as hitherto made, done, observed or performed by the previous Trustees, shall be a first charge on the

income, profits of and upon the said temples, shrines madams and dharmashalas and upon the lands properties, effects and things whatsoever belonging or appertaining thereto.

4. And it is further ordered that the *said Board shall have no voice or power* in respect of the performance of poojas, ceremonies or other customary religious rites or observances or in respect of the processions or of the holding of the festivals as done or performed hitherto by the previous trustees whether during any festivals or at any other times or occasions whatsoever.

5. And it is further ordered that *a percentage of the total nett rents, collections or other income* whatsoever from the temples, shrines, madams, dharmashalas, lands, properties, premises, effects or things whatsoever shall be expended at the discretion of the Trustees for the time being free of the control of the said Board. For *the first five years from 1st July 1934*, the percentage so under the unfettered control of the Trustee shall be *fifty per centum*. Thereafter, the percentage shall be refixed by the Board for the next five years, and so on from time to time, according to the amount of the total nett income and other circumstances existing at the time of revision, provided that the Board shall at no time fix the above percentage *at less than 25%* without the sanction of the District Court of Badulla upon the application of the Board of the majority of the members thereof.

6. And it is further ordered that in the event of any vacancy occurring amongst the Members of the Board of Management (other than any vacancy of the office of the trustee for the time being) such vacancy shall be filled by the District Court of Badulla.

7. And it is further ordered that all the remaining income of the temples, shrines, madams, dharmasalas, lands, properties and premises, effects and things whatsoever *shall be invested by the Board in the name of the Trustee.*

8. And it is further ordered that the first six Members of the Board shall be:—

- (a) R. T. M. Sivasamy of Badulla.
- (b) V. Somasundaram of Badulla.
- (c) A. Thillaiambalam of Badulla.
- (d) A. Sabaratnam of Colombo.
- (e) K. V. Markandan of Batticaloa, and
- (f) A. Sellamuttu, M. B. E. of Colombo.

9. And it is further ordered that Srimathie Nandavathie shall hand over the properties, temples, etc. to the New Trustee and Board of Management.

10. And it is further ordered of consent that the Board of Management shall make provision for the maintenance of Srimathie Nandavathie out of

the temple funds and that she shall continue to reside at Meenadena temple.

11. And it is finally ordered that the said Srimathie Nandavathie shall get Rs. 25/- per mensem and shall not be entitled to take any temple revenues or the produce of any of the lands.

The 27th day } of June JAMES JOSEPH,
of June 1934. } District Judge.

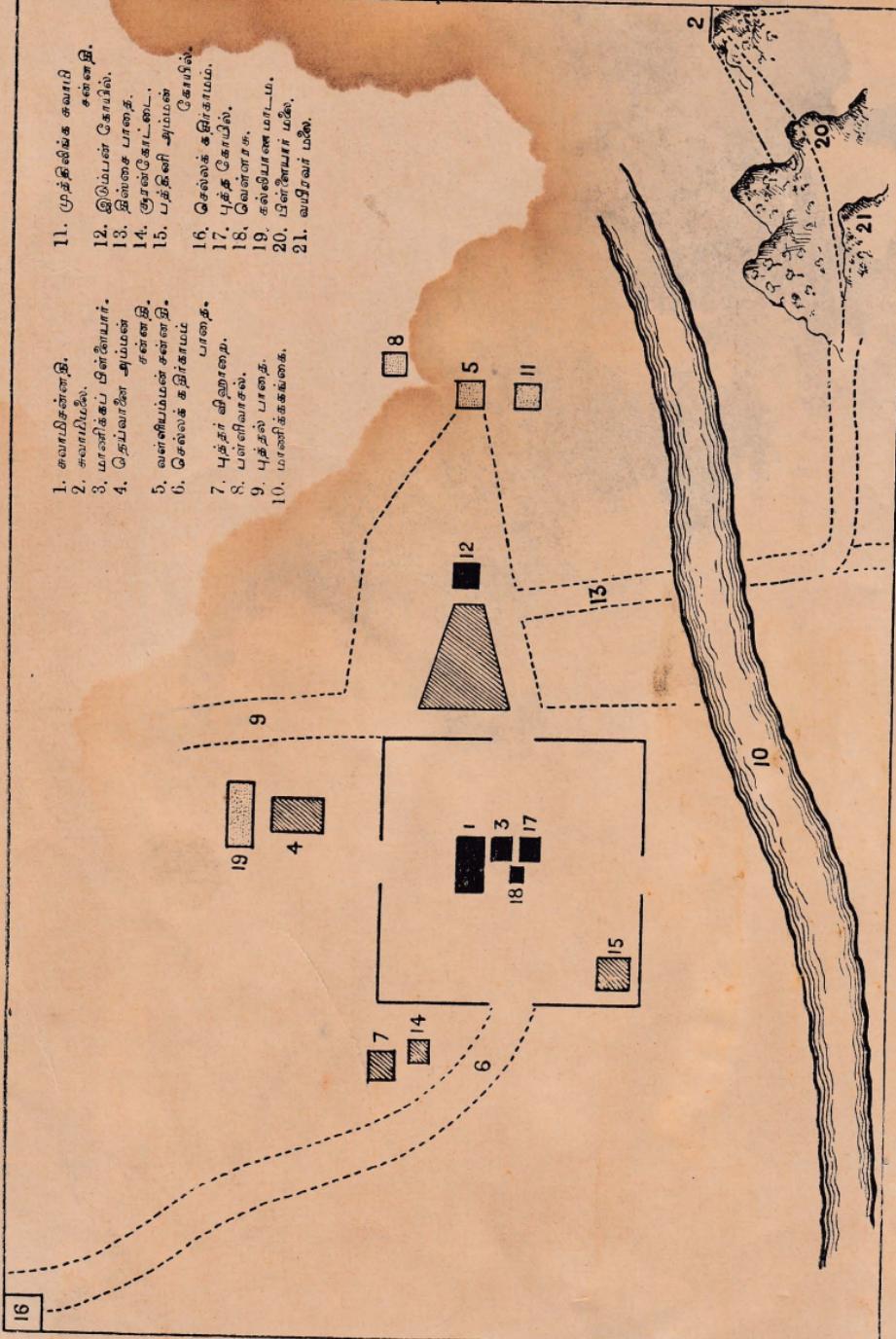
Revised edition printed at the Press
and published at the District Court.

Published by Government M.T.S. (S)

Printed by Government M.T.S. (S)
at the Government Press, Madras, and published
by Government M.T.S. (S) at the Government
Press, Madras.

Printed by Government M.T.S. (S)
at the Government Press, Madras, and published
by Government M.T.S. (S) at the Government
Press, Madras.

1. முத்தினிவக் கவுரம்.
2. சூநப்பீலி.
3. மானிக்குப் பிள்ளையார்.
4. செப்பாளை அமைச்.
5. வங்கியம்மன் கங்கா பீ.
6. ரேவலக் கதிச்சாயம்
7. புத்தி நிலைகாரம்.
8. பால்விவகாக.
9. புத்தல் பாலகு.
10. மானிக்கங்காக.
11. முறைக் கவுரம்.
12. இலைஞ் கோவில்.
13. தீவங்கச பாலகு.
14. அங்கோட்டோ.
15. பத்தினி அமைச்.
16. செலக் கிர்க்கம்.
17. புத் கோவில்.
18. வெளங்கா.
19. கல்லிப்பாய்மாட்டு.
20. பேர் ஜெயப்பர் மரை.
21. வழிவர் மலீன்.

க திர்காமக் கோயிலும் அதைனேச் சார்ந்த பிற இடங்களும்

கதிரைமலைப் பள்ளு

அரும்பது உறையும் அருங்தோடர் விளக்கமும்

க. செழுங் கமலந்தனில் வாழ்மங்கை மான், அம்புய மங்கை யர் - இலக்குமியும் சரஸ்வதியும்.

ஏர் கொண்ட வனம் - அழு பொருந்திய (தில்லை) வனம். மாதங்கம் - யானை.

ககனம் - ஆகாயம்.

கானம் - கீதம்.

நிகழ் எதிர் காலங்களின் - நிகழ் காலத்திலும் எதிர்காலத் திலும்.

ஒ. கேசம் கொள் முகிலின் வார் - முகில்போன்ற தொங்கு கிணற கொண்டை.

இடைநோக - காந்தவின் பாரத்தால் இடை நோவ.

சிலம்பு அலம்ப - சிலம்பு சப்திக்க.

பாசங்கள் பலபவம் நாசம்செய் - மலங்களையும் பல பிறப்பு களையும் அழிக்கின்ற.

திருவேணிப் பகீரதாகங்கை - (சிவபெருமானது) திருச் சடையில் இருக்கும் பகீரதாகங்கை.

காச எங்கும் சுடர்வீசம் - எங்கும் பொன்கிடந்து ஒளி வீசகின்ற.

காசிநன் மாவலிகங்கை - ஈழத்துக் காசியாகிய கதிர் காமத்தைச் சேர்ந்த மாவலிகங்கை.

ந. கொண்டலைப் பொருவு - மேகத்தை ஒத்த.

கனதனக் கூடம் - பாரமாகிய ஸ்தனம் என்னும் மலை.

விண்டலம் - விண்தலம் - ஆகாயம்.

வெண்டரளம் - வெண்தரளம் - வெண்முத்து.

தடிந்து - கொன்று.

எம்மான் - எம்பெருமான்.

ச. அஞ்சனம் - மை.

நத்தும் - விரும்பும்.

பெங்னின் அணி - பொன்னுபரணம்.

விஞ்சம் மைக்குழல் - மிகுந்த கருமையுடைய கூந்தல்.

வேய் - மூங்கில்.

வில்லுறுதிப் பட்டு - இந்திரதனுச் போன்ற பலங்கிறம் வாய்ந்த உறுதியான பட்டு. ஒளியும் உறுதியும் உடையபட்டு என்லுமாம்.

கல்காசம் - உத்தரியம்.

குஞ்சரமுகன் - யானை முகமுடைய விநாயகர்.

கஞ்சமலரப் பதம் - தாமரை மலரையொத்த திருவடி.

ஞ. வெண்டரள வர்ணத் தூசால்-வெள்ளிய முத்தின் நிறத்தை உடைய துகிலால்.

தோட்பாரம் - சால்வை.

தோகைபோல் மண்வெட்டி - மயிலின் கலாபம் விரித் தாற்போன்ற வடிவத்தையுடைய மண்வெட்டி.

மண்டலம் - பூழி.

கூ. இடை தொய்ய - இடை ஒசிய.

விஞ்ச கோதை - மிகுந்து அடர்ந்த கூந்தல்.

மஞ்ச - மேகம்.

பெண்களது கூந்தவின் அழகுக்குத் தோற்று அஞ்சி மஞ்சகள் மலையில் ஒளிக்கின்றன என்க.

எ. வஞ்சியர் - கொடி போன்ற இடையினையுடைய பெண்கள்.

மறைவானர் ஆருயிர் மாய்வித்தவர்-பிரமஹத்தி புரிச்தோர்.

அரும்பத உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் ருக்

செஞ்சொல் - செம்மையாகிய சொல்.
வேத நன்னகம் - நல்ல வேத ஒலி.
தேவதேவன் - தேவரெல்லாம் வணங்கும் தெய்வமாகிய சிவபெருமான்.

“தஞ்சம் நீண்தி” - “நமக்குப் புகவிடமாவது இங்கியே” என்று சொல்லி.

தர்ப்பணம் - என்னும் நீருங் கொண்டு செய்யுங் கிரியை.

ஆ. காசப் பொற்சிலம்பு-ஓளியுடைய பொன்மலையாகிய மேரு.

கால் - வாடு.
மாசில் - குற்றமற்ற.
கோணமாமலை - திருக்கோணமலை.

க. வரமுடை - மேன்மை பொருந்திய.

சாகரர் - சகரபுத்திரர்.
க0. போத நாண்மலர் - அரும்புகளையுடைய அன்றலர்ந்த தாமரை மலர்.

அயன் - பிரமன்.
புரந்தரன் - இந்திரன்.
மாதவர் - முனிவர்.

கக. பவர் - பாவஞ் செய்தவர்.
அங்கம் - எலும்பு.
செய்யகேது - செங்கிறப் பாம்பாகிய கேது.

க2. தலை அற்ற - தலை வெட்டப்பட்ட.
கந. பாக்கியம் - உலக இன்பம்.
மோக்ஷம் - முத்தி.

கச. கோவில் - அரசனைப்போல.
மாவிலுங்றப் பதம்வைத்து - மயிந்பரிமீதிலர்ந்து வந்து இரட்சித்து.

ஞு

கதிரைமலைப் பள்ளு

கா. காசியில் இறக்கும் உயிர்களது தலையை உமாதேவியார் தம்மடிமேல் வைத்துக் கொள்ளச் சிவபெருமான் அவர்களது செவியில் பஞ்சாக்ஷர உபதேசம் செய்து அவர்களுக்கு முத்தி கொடுத்தருங்கள் என்பது புராண கொள்கை.

கக். எங்கும் மாமணிவில் பொலியும் கதிர் - எங்கும் சிறந்த இரத்தினங்களது ஓளி விளங்கும் கிரணங்கள் நிறைந்துள்ளன.

எங்கும் அன்னம் படும்மலர் - அன்னங்கள் பொருந்தி இருக்கும் பூக்கள் எங்கும் உள்ளன.
மங்குருத - குறைதல் இல்லாத.
திகழும் - விளங்கும்.

கள. திங்கள் தோறும் - மாதங்தோறும்.
தென் இசைசெப்ப - வண்டுகள் இசைபாட.
பங்கயத்தை - தாமரையை.
பரிக்கும் - தாங்கி நிற்கும்.

கஅ. அணி - அழகிய.
அருக்கன் - சூரியன்.
குடபாலிடை - மேற்குத் திக்கிலே.
மேவ - சேர.
மணி கொணர்ந்து - இரத்தினங்களைக் கொண்டு.
மணிவிளக்கு ஏற்றுஇம் - மாணிக்கக் கற்களை விளக்காக ஏற்றுகின்ற.

கக். காய்ச்சத் தோயல் - காய்ச்சித் தோய்த்த தயிர்.
மரக்கால் - படி.
செங்கெல் முத்து - செங்கெல்லில் விளைந்த முத்து.
[செற்பயிர் முத்து விளையுமிடங்களில் ஒன்று. “தழைத் துக் கழுத்து வளைந்த மணிக் கொத்தும் சுமக்த

அரும்பத உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் இந்

பசஞ்சாலிக் குளிர் முத்தினுக்கு விலை யுண்டு”
— திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ்.]

ஒ. வேணிச் சங்கரர் - சடை முடியையுடைய சிவபெருமான் மாணிக்கப் பிச்சை பெறுதற்குப் பாத்திர முடையார் சிவதொண்டசே.

ஒக. ஆரெனுங் தொழுவோர்க் கன்பு கொண்டவர் ஆசையின் படியாக அருள்வோன் - வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈயும் விமலராகிய சிவன்.

பேர் புகன்றிடுவோர் - சிவநாமத்தை உச்சரிப்போர்.

ஒ. பொழில் - சோலை.

வன்னம் - அழிகு.

பிரபாவம் - புகழ்.

ஒந். எங்குமாகி எவருக்கும் இன்னதென்று என்னைஞ்சுத் பராபரம்-மனம் வாக்கிறந்த பரம்பொருள் - சிவம். மங்குருத பரை - அழிவு இல்லாத பராசத்தி. இலங்கிய - ஒளியைப் பரப்பும்.

ஒச. ஆன ஐங்கொழில் தண்ணையும் - பொருந்திய படைத்தல் முதலிய ஐங்கு தொழில்களையும்.

வெவ்வேறு - தனித்தனி

அடைவதாக - முறைமுறையாக.

கடத்திய மூர்த்தி - சிவன்.

தணையன் - முத்த புதல்வனுகிய விநாயகக் கடவுள்.

ஆக்க - உண்டாக்க.

மான துங்க - மதிப்பும் பெருமையுடைய.

கயமுககுரனை - யானமுகமுடைய கயமுகன் என்னும் அசர வீரனை.

மங்க - அழிய.

ஒசு

கத்திரைமலைப் பள்ளு

தடிந்து - கொன்று.

எம் வேங்தன் - எங்கள் ஆண்டை.

உடி. பின்னவன் - தம்பி.

பொன்தயங்கு மெய்யும் - பொன்போல் விளங்கும் திரு மேனியும்.

ஈராறு தடக்கையும் - பன்னிரு புயங்களும் உடையவ ராய்.

கஞ்சம்மேவு - (நீர்ப்பூக்களின்) வாசனை பொருந்திய.

உசு. மூர்த்திகள் - பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் என்னும் மும் மூர்த்திகள்.

சதிக்கொனு - கொல்ல முடியாத.

கதிக்கும் - வலிமை மிகுந்த.

விண்ணேர்தமை - தேவர்களை.

சிறைகட்டற மீட்டோன் - விலங்கினை அறுத்துச் சிறையி லிருந்து விடுவித்தவன்.

உன. வெள்ளை வாரணற்கே - ஐராவதம் என்னும் வெள்ளை யானையையுடைய இந்திரனுக்கே.

துடியிடை - உடுக்கைபோன்ற இடையையும்.

பிடிசல் நடை - பெண் யானையின் நடை யொத்த அழகிய நடையையும்.

செவ்வாய் - சிவந்த இதழ்களையும்.

கோட்டு இளம்பிறை போல் நுதல் - வளைந்த பிறை போன்ற நெற்றியையும்.

கூந்தல் - கரிய கூந்தலையும் உடைய.

குயில் ஸிகர்த்த - குயிலை யொத்த.

தெய்வானைப் பிராட்டியை - தெய்வானை நாச்சியாரை.

வேட்ட - மணம் முடித்த.

திருமேவுங் கங்கை - பக்ரதா கங்கை.

அரும்பத் உறையும் அருங்தோடர் விளக்கமும் 45

ஒ. மாதவர் - பெரிய தவத்தை உடையவர்.

ஒ. சகலபேர்க்கும் - எல்லாருக்கும்.

காதமெழு கீதமொடு - ஒரு காததூரம் கேட்கும் இனிய குரலோடு.

காதமெழு கீதமொடு கூவாய் எனக் கூட்டுக.

ந. பொங்கு அரவு - பொவிவள்ள சர்ப்பம்.

மன்று - சிற்றம்பலம் - சிதம்பரம்.

அங்கைதிகழு - கையில் விளங்குகின்ற.

அயில்வேலன் - கூரிய வேலாயுதத்தை உடையவன்.

ந. திங்கள்தோறும் - மாதங்தோறும்.

திண்புவி - உறுதியான மண்ணோகிய ழுமி.

தழுக்க - செழுக்க.

ந. சூரன்கிளை - சூரனது சுற்றமான அசுரர்.

துஞ்ச - இறக்க.

அமர்செய் - போர் செய்யும்.

தழுக்க - வாழ்க.

கஞ்சன் - தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமன்.

அஞ்சிட - பயப்படுமாறு.

வினவி - பிரணவத்திற்குப் பொருள் கேட்டு.

ந. மஞ்ச மெங்குழல் - முகில்போன்ற கூந்தலையும்.

பூவை - நாகனைவாய்ப் பறவையின் சொற்களை யொத்த.

கொஞ்சம் மெங்சொல் - இனிய மெங்சொந்களையும் உடைய.

சஞ்சலம் தவிர - துண்பம் நீங்க.

கொடும் சிறையின் நீக்கி - கொடிய சிறையினின்று (நக்கிரரை) விடுவித்து.

தீரன் - சமர்த்தன்.

ஈசு

கத்திரைமலைப் பள்ளு

ஈசு. வார்இறுகு முலையாளாம் அம்மை - கச்சணிந்த தனங்களையுடைய தெய்வயானை யம்மை.
மாண்டிகள் - சிறந்த திருவடிகள்.

ஈடு. ஒதும் மலர்ப்பதம் - வேதங்கள் புகழும் தாமரை மலரை யொத்த திருவடிகள்.

ஈசு. வருணன் - மழைக்குத் தெய்வம்.

ஈள. சுரந்தி - ஆகாய கங்கையிலே.

உருமுற்று - முகில்கள் படிந்து.

தொனிதரு - ஓவிக்கின்ற.

பரவை - கடவிலே.

திரைபொருஞ்சி - அலைவீசுகின்ற நீரை.

பரிவொடு பருகி - விருப்புடன் குடித்து.

திசைதிசை - எல்லாத் திக்கிலும்.

பனிவரை - குளிர்ச்சி பொருந்திய மலைகள்.

ஈந. பரந்தரு குகன் - சிவபெருமான் அருளிய முருகப்பிரான்.
மணி - இரத்தினங்கள்.

விஞ்சம் - மிகுந்துள்ள.

கடம் உறவே - காட்டிலே பொருந்தி.

நிரந்தரம் - இடைவிடாமல்.

அதிரும் - ஓவிக்கும்.

முரசின் முழங்க - முரசபோல முழங்க.

ஈகு. நிலவு எழு - ஒளி உண்டாகும்படி.

எங்கணும் - எல்லா இடங்களிலும்.

காலுற - மழைக்கால் இருட்டாக.

அதிர - முழங்க.

நலவரை - நல்லமலை.

நகரம்-பட்டினம்; கதிரைமலையிலும், கதிர்காமநகரிலும்.

பொழில் - சோலை.

அரும்பத உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் இள

வனம் - காடு.

எங்கணும் - எங்கும்.

சா. கானகம் - காட்டிலுள்ள.

கட்டபலன் - கண்ணுகிய பொறியை (கண்களை).

தேன் இசைபயில் - வண்டுகள் கீதம் பாடுகின்ற.

சக. கனக மலைக்குவடி - பொன் விளையும் மலைச்சிகரம்.

ஒடிய - முறிந்துவிட.

விசைப்பொடி - வேகத்துடன்.

கலவி - ஓசையுடன் விழுந்து.

சலவிய - பரந்த.

சினை - கொப்பு.

மரத்துற நெரிய அகற்றிய - மரத்திலே பொருந்தும்படி நெருக்கப்பட்ட.

சிறையுடன் - செட்டைகளுடையனவாய்.

நிரையுள்ளும் - வரிசையாக உட்கார்ந்திருந்த பறவை களும்.

வெருஷ - பயப்பட.

சட. மதகரி - யானை.

உலவையில் - குளிர்காற்றினால்.

நளிர் - குளிரால் உண்டான நடுக்கம்.

சினைமணிகளும் - செழுமையுடைய இரத்தினங்களும்.

சந. பதலை - சிறுமலை.

உரம் பாய்ந்து - வலிமையுடன் பாய்ந்து.

சிலையில் ஓய்ந்து - மலைப்பாறையில் சிறிது தங்கி.

பகட்டு மருப்பும் - யானைக் கொம்பும்.

பொருப்பொடி - பெரிய பாருங்கற்களுடன்

சேரப் புரள் - சேர்ந்து உருளும்படி உருட்டி.

தரளத் திரளைச்சிதறி - முத்துக் குவியலைச் சிந்தி.

நுா

கத்திரைமலைப் பள்ளு

கதறி - பிளிறிக்கொண்டு.

சுந்துரம் - யானைகள்.

தியங்கு - தேங்குகின்ற.

புனவில் - நீரில் அகப்பட்டு.

தியங்கி - சோர்ந்து.

செயம் கெட்டு - வலிமை இழந்து.

ஆரத்தருவை - சந்தன மரத்தை.

ஆம்பிரத்தொடு - மாமரங்களோடு.

காம்பும் - மூங்கில்களையும்.

தேம்புனத்திடை - தேனடைகள் மரங்களில் தொங்கும் புஞ்செய்களிலே.

வாரைப் பொருந்து குயத்தி - கச்சணிந்த தனங்களை யுடையவளாகிய.

வழுத்தி - வணங்கி.

சச. படரைமேவி - மேட்டு நிலத்தைச் சேர்ந்து.

பனித்து - நடுங்கி.

புறவு - புரைக்கஞும்.

ஆலக்கவர - ஆலா என்னும் பட்சி பிடித்துத் தின்னும்படி.

அயிரை நகர - அயிரை மீன்கள் ஒட.

அதிர - பெரிய ஓலியுடன்.

மைக்காளி - கருஷிற்த்தையுடைய காளியின்.

துணைகொள் செய்ய பத்த்தை - இரண்டு சிவந்த திருவடிகளை.

தேறுங்கிலம் - வலிய பாலைகிலம்.

சாடு. அடரும் - நெருங்கி வரும்.

சுடரும் - விளங்குகின்ற.

அண்டர் - இடையர்.

ஆவின் குலங்கள் - பசுக்கூட்டங்கள்.

புட்குலம் - பறவைக் கூட்டம்.

அரும்பத உரையும் அருந்தொடர் விளக்கமும் ரூக்

படல் - பட்டி அடைக்கும் படல்.
பாதைத் தொகுதி - ஆற்றிலே செல்லும் தோணிகளின் ஈட்டம்.

மாதவி - குருக்கத்தி.

திடரும் பெருகி - மேட்டு நிலத்திலும் பெருகி.

செறியும் - நெருங்கிய.

மறி - வெள்ளாடு.

கொறி - கடா.

சுடரும் - ஓளிவீசம்.

பஞ்சாயுதன் - பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய விஷ்ணு.

சகு. துளக்கி உழுக்கி - அசைத்துக் கலக்கி.

மாழை - மாமரம்.

வருக்கை - பலா.

வேழும் - கரும்பு.

முளரித்தடம் - தாமரைக்குளம்.

தரு ஐங்கு - சந்தானம், அரிசந்தானம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்னும் ஐங்கு தெய்வவிருட்சங்கள்.

குவிசம் - வச்சிராயுதம்.

பாகசாதனன் - பாகன் என்னும் அசரனைக்கொன்ற இந்திரன்.

சள. பொடித்து மடித்து - துகளாக்கி அழித்து.

போது - அரும்பு.

அறல் - கருமணல்.

திடர் - மேடு.

பரவர் - வலைஞர்.

கலம் - வள்ளம்.

மரம் - பாய்மரம்.

புணை - கட்டுமரம்.

முகுந்தன் - விஷ்ணுமூர்த்தி.

அனந்த சயனம் பயிலும் - பாம்பனையில் பள்ளிகொள்
ஞம்.

மூரிக்கடல் - வலிய கடல்.

சா. மாகம் - ஆகாயம்.

ஓகை - மகிழ்ச்சி.

வாரிமண்டி - கடலில் நிறைந்து.

சக. நால்எட்டு அறம் - 32 தருமங்கள்.

புரிஅன்னை - செய்யும் காமாட்சி அம்மையார்.

வாகன் - அழகிற் சிறந்தவன்.

கு0. மத்து - கொழுத்து.

குக. பழுதைப் புரி - வைக்கோற்புரி.

வாகு - தோன்.

வற்றிப்போன வாரணம் - உணவின்றி உடல்காய்ந்த
கோழி.

ஓரிச் செவி - நரியின் காது.

ஊசல் - நாற்றமெடுத்த.

பாசிப் பல் - அழுக்கடைந்த பல்.

கு2. விரலாழி - கைவிரல் மோதிரம்.

கடகம் - கையணிகளில் ஒன்று.

ஆகமீதில் - மார்பிலே.

ஆரம் புனைந்து - சந்தனம் பூசி.

ஆரம் பூண்டு - மாலைகளை அணிந்து.

விழிக்கு அஞ்சனமும் எழுதி - கண்ணுக்கும் மைதீட்டி.

நுதல் - நெற்றியில்

சிந்தாரம் இட்டு - குங்குமப் பொட்டு அணிந்து.

நோக வஞ்சி இடை - கொடிபோன்ற இடைநோக.

தனபாரம் - கொங்கைகள்.

நூபுரம் - சிலம்புகள்.

அரும்பது உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் சூக்

சிலம்பலம்ப - மிகவும் சப்திக்க.

பாகுஅனைய சொல் உடைய - சர்க்கரைக்கட்டி போன்ற
இனிய சொற்களை யுடைய.

அன்னநடைபீர் - அன்னநடைபோலும் அழகிய நடையை
உடையவர்களே.

குந. சுரித்த - சங்குபோலச் சுழித்த.

திருத்தமில்லாதவர் - நாகரிகம் அற்றவர்.

திருக்கு முதுகு - வளைந்த முதுகு.

அரித்த தந்தம் - சொத்தைப் பல்.

குச. புறஞ் சொன்னதென்று - பின் புறணி சொன்னதென்று.
பேதைப் பள்ளன் - அறிவில்லாத பள்ளன்.

குநு. ஆகடியம் - கொடுமை; அநியாயப் பேச்சு (கிராமியம்)
கைதீண்டுவேன் - அடிப்பேன்.

திருமுன்னே ஆச்சு - ஆண்டையின் திருச்சமுகத்தில்
அவ்வாறு செய்யலாகாது என்று பொறுத்திருக்
கிறேன்.

பின்னே அல்ல - நான் இப்படிப் பொறுக்க வேண்டாத
இடத்திலே அல்ல.

வாண்டதும் - வாழ்ந்ததும் என்பதன் போலி.

கொழு மன்வெட்டி விற்று - கொழுவெயும் மன்வெட்டி
யையும் விற்று.

இது முதல் நான்கு செய்யுள்கள் மருத்தீடு வசியம்
மாந்திரீகம் முதலியன செய்யும் முறைகளையும் இவை
களில் கிராமவாசிகளின் மூடங்மிக்கையையும் விளக்கு
வன.

குச. கருவேழ மதமும் - கரியயானையின் மதமும்.

பிணத்திலிட்ட அரிசி - வாய்க்கரிசி.

விரை - கொட்டை.

உண்டை - உருண்டை.

ஞ. தேரைவிழி - தேரையின்கண்.

திரங்கல் தேவாங்கு-சருங்கிய தோலையுடைய தேவாங்கு.
பித்து - ஈரல்.

நினம் - கொழுப்பு.

ஞ. கழுகின் தைலம் - கழுகின் நினம்.

கோட்டு நாகத்தின் பூவும் - கிளைகளையுடைய நாகமரத்
தின் பூவும்.

துடரிக் கொழுங்கும் - தொடரிச் செடியின் இளந்துளிர்
கரும்; தொடரி - தொடலி; தொட்டாற் சினுங்கி.
(Touch-me-not).

வேட்டை வாளி - ஓர் குளவி (வேட்டுவன்).

அடவியில் - காட்டிலே.

பாடலி - பாதிரிக் கொடி.

ஊட்டி - உண்ணச் செய்து (மருந்திட்டு).

56-59 செய்யுள்களிற் சொல்லிய மருத்தீடு வகியச் சரச்குகள்
மூலிகைகளுடன்—ஆங்கில நாடகக் கவி சகப்பிரியர் (Shakespeare)
மாக்பெது (Macbeth) நாடகத்திற் சொல்லிய கீழ்க் குறிக்கப்பட்டவற்
க்ரேடு ஒப்பிடுகோ—

1st WITCH

Round about the cauldron go
In the poison'd entrails throw
Toad, that under cold stone
Days and nights hast thirty-one
Sweltered venom sleeping got,
Boil thou first in the charmed pot.

2nd WITCH

Eye of newt and toe of frog
Wool of bat and tongue of dog
Adder's fork and blind worm's sting
Lizard's leg and howlet's wing
For a charm of powerful trouble,
Like a hell-broth boil and bubble.

அரும்பத உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் கூடு

குக. மெய்யில் - உண்மையாகவே.

நாவி - புழுகுப்பனை.

செவியினில் மாசு - காதில் அழுக்கு.

வேங்கைப்பல் - புவிப்பல்.

பையரா - படத்தையுடைய பாம்பு.

பூரையென்ன - குறைவில்லை என்னும்படி.

கூ. “தலைக்குமிஞ்சிய தண்ணீர் சாணேறி யென்ன முழுமேறி என்ன ?” என்பது பழுமொழி.

குக. பகவில், நிலத்தில் அடிவைத்தாலே பல உயிர்கள் இறக்கு மென்று உறியிலேயே இருந்து இரவில் கொலை முத விய பாதகங்களை யெல்லாம் கூசாமல் செய்யும் ஆதாட பூதிகளான உறியிற் சமணரையொப்பப் பிற ரநியாமல் மாட்டைவிற்றுக் கள்ளும் கண்டபண்ட மும் வாங்கித் தின்றுவிட்டு என்மேலே பிழையை ஏற்றப் பார்க்கிறோள் இவள் என்பது கருத்து.

3rd WITCH

Scale of dragon, tooth of wolf,

Witches' mummy, maw and gulf

Of the ravined salt-sea shark

Root of hemlock, digged in the dark

Liver of blaspheming jew,

Gall of goat, and slips of yew

Silvered in the moon's eclipse,

Nose of Turk and Tartar's lips,

Finger of birth-strangled babe

Ditch-delivered by a drab

Make the gruel thick and slab

Add thereto a tiger's cauldron

For the ingredients of our cauldron.

கூகு

கத்திரைமலைப் பள்ளு

கூடு. அக்கரை ஆற்றில் இக்கரை மண்ணும் - ஆற்றின் அக்கரை மண்ணும் இக்கரை மண்ணும்.

கூங். உச்சியாம் பொழுது - மத்தியான நேரத்தில்.

கூசு. ஏகாந்தக்காரி - இறுமாப்புக்காரி.

கூடு. ஆறுபோந்து - ஆற்றுக்குப் போய்.
சேறு போந்த - சேறு நீக்கிய.

கூகு. கடுகவே - விரைவாகவே.

கூங். நாடங்கன் - மனம் வாக்குச் செயல் அடிக்கடி மாறிக் கொண்டிருக்கும் நிலையற்ற தன்மை யுடையவன்.

கூஶு. வண்ணமேழி - அழகிய மேழி.

கூகு. விந்தை மான் - அதிசயமான தோற்றமுடைய மான்.

எ. துய்ய - பரிசுத்தமான புலவர்க்கும் பிராமணர்க்கும் தானம் செய்யப்பட்டவை இரண்டாயிரங்காளைகள். கை ஈராறுடையான் ஐயன் - பன்னிரு திருக்கரங்களை யுடைய முருகப்பிரானது தந்தை. முக்கண்ணன் ஏறு - சிவபிரானது இடபம்.

எக். அறுமாழுகன் மாதுலன் - அறுமுகப் பெருமானது மாம் ஞகிய கிருஷ்ணன்.

மாதுலன் அண்ணன் - கிருஷ்ணரது தமயனுன பலராமர். பலராமர் கலப்பைப் படை உடையவர்.

எடு. கண்ணல் - கரும்பு.

சுதை - சுண்ணம்.

எந். வைவேலன் - கூரிய வேலாயுதத்தை உடையவன். அல்லும் பகலும் - இரவும் பகலும்.

அரும்பத் உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் கூடு

கைவான் - ஏசவான்.

ஊதாரி - வீண் செலவு செய்பவன்.

எசு. குறமகள் பாகன் - குறவர் மகளாகிய வள்ளிநாயகியைப் பாகத்தில் உடையவன்.

எழில் தரு - அழகு பொருந்திய.

கோலமெய் வாகன் - அழகிய உருவையும் தோளையும் உடையவன்.

குரிசில் - பெருமையிற் சிறந்தவன்.

உதாரன் - கொடையாளி.

மஞ்ஞஞு - மயில்.

நிறைறபுனல் - நிறைறந்த நீர்.

பண்ணைநிறை - வயலிலே நிறைந்த.

களை கழியான் - களைகளையும் பிடுங்கான்.

உறைபதி அங்கே - அவன் வாழ்வதெல்லாம் இளைய பள்ளி வீட்டிலே.

எடு. உம்பரை - தேவரை.

மீட்டோன் - சிறையிலிருந்து மீட்டவன்.

வேதன் - பிரமன்.

ஒருமொழி - பிரணவம்.

அடியவர்க்கு - அடியார்கட்கு.

உறுதுயர் - உற்ற துன்பத்தை.

வன்ன ஓயில் - அழகிய சாயல்.

கம்ப நல்யானை - தறியிற் கட்டப்படும் நல்லயானை.

துணையென - சகோதரன் என்று.

களி கொஞும் - சங்தோஷப்படும்.

அம்பெனும் விழியாள் - அம்பு போன்ற கண் னுடையவள்.

அதிவித மொழியாள் - அதிக விசேஷமான இனிய மொழியடையாள்.

குகு

கதிரைமலைப் பள்ளு

எசு. வாரணக் கொடியான் - கோழிக்கொடியை உடையவன்.

பங்கயமலர் - தாமரைப் பூ.

வன்சிரம் - வலிய தலை.

காரணக் கந்தன் - மூலகாரணமான முதற் பொருளாகிய கந்தன்.

கெளரி - உமாதேவி.

ஏர் - கலப்பை.

துச்சனன் - கெட்ட ஒழுக்க முடையவன்.

என. ஆகம் - உடல்.

என் சலிப்புப் போக உம் காலிலே தொழுப் பூண்டரோ?

எஅ. கன்றுகாலி - கன்றுகளும் பசுக்களும்.

சள்ளு - கருவாடு.

மிண்டு - மிடுக்கு.

எக. அன்னை பின் மனையாள் - “தாய்க்குப் பின் தாரம்” என்பது பழமொழி.

அ0. கானவேடர் - காட்டில் வாழும் குறவர்.

கனகம் போல மலர்ந்து - பொன் போலப் பூத்து.

சண்முகன் - அறமுகன்.

பொதுக்கு - ஒளிப்பு மறைப்பு.

அக. பொன்னகர் - அழகிய கதிர்காமநகர்.

மன்னிய - பொருந்திய.

அ2. வேளை முகூர்த்தம் - நெல் விதைக்க நல்ல முகூர்த்தம்.

அங். செங்நெல் தரளம் சொரியும்-நெல் முத்துக்களைச் சொரிகின்ற.

அச. துய்ய சோதி - பரிசுத்தமான ஒளியடைய.

அரும்பத உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் சுள்

நித்தம் - எப்போதும்.

கத்தன் - தலைவன்.

அடி. கதிர் வேல் - ஒளிவீசும் வேல்.

அசு. அருக்கன் - ஞாயிற்றுக்கிழமை.

ஆன அமிர்தயோகம் - பொருந்திய அமிர்தயோகம்.

பரம்படித்தல் - கட்டித்தட்டி மட்டப்படுத்தல்.

அள. இனைக்கினை சால்விட்டு - நாரினை ஏருதுகளைக்கொண்டு
உழுது சால்விட்டு.

குதிக் கொள்ள - குதிக்க.

தியங்கி - மயங்கி.

அஅ. ஏலக்குழல் - வாசனை பொருந்திய கூந்தல்.

அகு. மதக்காளை - கொழுத்த ஏருது.

எங்கை - என்தங்கை (மாற்றவள்).

சேவின் - ஏருதின து.

கூ. கஞ்சமுகம் - தாமரை போன்ற முகம்.

வஞ்ச நெஞ்சி - வஞ்ச மனமுடைய இளையபள்ளி.

குக. நிஷ்டேரம் - கொடுமை.

சண்டி - நிலி.

பரிவினால் - அன்பாக.

கூ. தூரி - எழுதுகோல் (Brush).

கூட. பன்னு தமிழோர் - சிறப்பித்துக் கூறப்படும் தமிழ்ப்
புலவர்.

சோகம் - துக்கம்.

கூச. அடவி - காடு.

கூடு

கத்திரைமலைப் பள்ளி

கடு. மண்டலம் - எண் - பூமியிலுள்ளார் தியானித்து வணங்கும்.
திருக்கற - கோணல் இல்லாதபடி.

கூசு. கரிமுகன் - விநாயகர்.

எண்தலம் - எட்டுத் திசைகளும்.

புரப்பவன் - காப்பவன்.

அமர குஞ்சரி - தெய்வயானையம்மை.

புலம்ப - ஒவிக்க.

தரளவடங்கள் - முத்து மாலைகள்.

தாவித் திரிந்து - எட்டி மிதித்து உலாவி.

கூள. மாரண் - மன்மதன்.

வாசக் கதிரை - நல்ல வாசனை பொருந்திய பொழில் நிறைந்த கதிர்காமம்.

அயிலை நிகரும் - வேலை யொத்த.

செயலை மருவி - அசோகிற் பாய்ந்து.

சிறைப் புள் - சிறுகுகளை யுடைய பறவைகள்.

கூறு. மாலுக்கிளைய வல்லி - விஷ்ணுவின் தங்கையாகிய உமா தேவி.

கனகப் பணிகள் - பொன் ஆபரணங்கள்.

கிரணம் - ஒளி.

பாலுக்கு இசைந்த தேனுக்கு உவமை பகரும் இரண்டு பாங்கியர் - பாலுங் தேனும்போல நட்புடைய இரு தோழியர்.

வேழம் - கரும்பு.

எகினம் - அன்னம்.

கரு வென்று அயிர்க்கும் - (தன்) முட்டை என்று சங் தேகிக்கும்.

விரகு - தன்மை.

அரும்பத உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் சூக்க.

கூக். வான் - சிறந்த.

கனத்த தனத்தி - பெரிய தனபார முடையவள்.

அனத்தின் நடைச்சி - அன்ன நடையுடையாள்.

அன்ன மென்னி - அன்னம் எனப்படுவள்.

அனத்தின் இனங்கள் - அன்னக் கூட்டங்கள்.

மலங்கு - விலாங்கு.

க100. காரைப் பொருந்தும் குவடிபுடைகுழ் - முகில் படியும் மலைச்சிகரங்கள் சூழ்ந்த.

மஞ்ஞஞப்பரி - மயில் ஆகிய குதிரை (=வாகனம்).

நிரைத்து - வரிசையாக நின்று.

தார் - மாலை.

குழு - தோடு.

தகைப்பு - கண்ணைக் கவர்ந்து தடுக்குங் தன்மை.

க101. புற்றுமுனி - வான்மீகி முனிவர்.

பூம்பதம் - அழகிய திருவடிகள்.

மற்றவர் - மாற்றவர் - பகைவர்.

சற்கரை - சர்க்கரை என்பதன் போலி,

சற்குண மங்கையர் - எல்லகுணமுள்ள பெண்கள்.

அற்புதம் - அதிசயமான.

கனத்து - பாரத்தால்.

அற்றிடும் அற்றிடும் - முறிந்துவிடும்.

அற்குமலில் - கரிய கூந்தலில்.

கருவில் - கரிய ஒளி - நீலநிறம்.

பொலி - விளங்கும்.

ஆர்ப்பது - ஒலிப்பது.

க102. சிலைக்கு உகந்தவர் - சாஸ்திரங்களை விரும்பிக் கற்பவர்.

சிலைக்கு - விற்போன்ற புருவத்துக்கு.

தொய்யில் - கொடி.

இழைத்து - எழுதி.

முடுகிக்குடுகி - நெருக்கி விரைவாக.

வண்சங்கு - கொழுத்த சங்கு.

சங்கோடுறு - சங்கோடு கிடக்கும்.

வாளையை - வாளைமீனை.

வனக் கொக்கு - காட்டுக் கொக்கு கொத்தி யெடுத்து.

ஒக்கக் கக்கும் - சங்கோடு வாளையையும் கக்கும்.

க. 10. மருமம் - மார்பு.

திருவுக்கிறைவன் - இலக்குமியின் கணவனுன திருமால்.

க. 10. தேன் அவிழ் - தேன் சொரிகின்ற

தொடை - மாலை.

கூன் அரிவாள் - வளைந்த அரிவாள்.

க. 10. பற்றற - முற்றுக ஒழிய.

மண்டலம் - பூழி.

திண்டிறமாய் - மிகுந்த திறமையுடன்.

க. 10. கந்தம் - வாசம்.

கறைக் கண்டன் - திருநீல கண்டத்தையுடைய சிவன்.

வைவேற்கையன் - கூரிய வேல் ஏந்திய கையை யுடையவன்.

அசுரர்ச் செற்றிடு - அசுரரை அழிக்கும்.

இந்தெனும் மென்னுதல் - சந்திரன் போலும் மென்மை யுடைய நெற்றி.

கந்தல் நெளியார் - சுருண்ட கந்தலையுடையார்.

க. 10. செப்பமுடன் - செம்மையாக.

நாகம் - மலை.

விரை - விதை (நெல்).

அரும்பத் உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் எக்

காசு. மோசடி சொல்லல் - குற்றஞ் சொல்லுதல்.

காக். சொன்ன ஏவல் - ஆண்டை சொல்லிய ஏவல்.

ககே. “கர்ப்பூரம் போலக் கடலுப்பிருந்தாலும்
கர்ப்பூரமாமோ கடலுப்பு?”

ககக. தோகை - மயில்.

வாரணம் - கான் கோழி.

வேழம் - யானை.

ஆளி - சிங்கம்.

ககு. பொருட்டாக - ஒரு பொருளாக.

சித்தியாது - பலியாது.

ககந. வீறு - பெருமை.

ககச. திருவிலி - நன்மை இல்லாதவளே.

ககு. “மழுமாறி” - “மழுக்குலுக்கி” என்பன உண்மையான
ஒன்றை முற்றும் இல்லையென்று சாதிப்பவர்களுக்குச்
சொல்லப்படும் கிராமிய வழக்குச் சொற்கள்.

பேறிலா நீலி - அதிர்ஷ்டங் கெட்ட கொடியவள்.

ககசு. பிழைக்கவும் - உயிருடன் தப்பிப்போகவும்.

ககங. எப்பொருளையும் படைத்த இறையவன் - பிரமன்.

நவ்வி தரித்த அங்கை அத்தன் - மானைத் தரித்த கையை
யுடைய தங்கையாகிய சிவபெருமான்.

ககசு. அமரர் - தேவர்.

அம்புலி - சந்திரன்.

ககசு. சங்கரி - உமாதேவி.

எட.

கதிரைமலைப் பள்ளு

குல. சித்தமும் - எப்போதும்.

சித்திப்பது - கைகூடுவது.

குக. அக்காரம் - கற்கண்டு.

குல. அவனியறிய - உலகம் அறிய.

தவனம் - தாகம்.

குந. மின்னிடை - மின்னல்போலத் தோற்றி மறையும் அத் துணை மெல்லிய இடை.

குச அம்புயம் - அழகியதோள்.

அம்புவி - உலகம்.

சொர்க்கம் - முலைப்பால்.

ஆரல் - கார்த்திகை (ப் பெண்கள்); சிலேடையாக ஆரல் மீனைக் குறித்து நின்றது.

குரி. மாறுரையாதே இருக்க மதிப்பாயோடி - பதில் சொல்லா திருச்தேவுறை என்னை நீ எப்படி மதிப்பாய்?

குக. மதியாது - உலக அபவாதத்துக்கு அஞ்சாமல்.

குள. சுரையின் விதை - சுரைக் கொட்டை.

உதிர - சிந்த.

மாயன் - கிருஷ்ணன்.

வஞ்சப்புள் - ஒரு அசரன் வஞ்சனையாற் கொண்ட கொக்கு வடிவம்.

குஅ. பண்பு இதென்ன - நீங்கள் இப்படிச் சண்டையிடும் தன்மையென்ன?

குக. புத்தமிர்தம் - புதிய அமிர்தம்.

புங்கவர் பிரான் - தேவர் வணங்கும் தெய்வம்.

அரும்பத் உரையும் அருந்தோடர் விளக்கமும் எங்

வாழி

கங்கி. அருண விகசித - சூரியனைக் கண்டு மலர்ந்த.

கமல மலரை நிகர்த்து - தாமரை மலரை ஒத்த.

வதனம் ஆறும் - திருமுகங்கள் ஆறும்.

அனுதினமும் வாழி - என்றும் வாழ்க !

அமரர் தொழு - தேவர்கள் சேவிக்கும்.

கனகசபை - பொன் மன்றிலே.

நடனமிடு - நடிக்கின்ற.

பரமசிவன் அருள் - சிவபிரான் தந்தபுதல்வராகிய.

முருகர்சரணம் வாழி - கந்தப் பெருமானது திருவடிகளும் வாழ்க.

கருணை மழை பொழி - திருவருள் மழையைச் சொரியும்.

பனிரு நயனமதினெடு-பன்னிரண்டு திருக்கணக்ஞானன்.

வலிய கவின் உலவு - வலிய அழகு உலாவப்பெற்ற.

தோள்கள் வாழி - தோள்களும் வாழ்க.

கனகிரியை - வலிய கிரெளாஞ்சு மலையை.

இருபிளவுபட - இரண்டாகப் பிளக்கும்படி.

உருவும் - ஊடுருவிச் சென்ற.

நெடிய அயில் - நீண்ட வேலாயுதமும்.

கரதலத்தின் - பெருமானது திருக்கையிலே.

இனிது வாழி - இனிது வாழ்க !

வருண மரகத அழகு திகழுவரும் - சாதி மரகத ரத்தினத்

தின் பச்சை நிறம் பொருந்தி அழகு விளங்க வருகின்ற.

அவுணன் எனும் - சூரனது கூருகிய.

மயிலினெடு - மயில்வாகனமும்.

சேவல் வாழி - சேவற்கொடியும் வாழ்க !

வனசரர் தம் - வேடர்களது.

இறையுதவு - அரசனுகிய நம்பிராசன் பெற்ற.

குறமின்) வெடு - குறப்பெண்ணுகிய வள்ளி நாச்சியாரும்.

கடவுள் மயில் எனும் இவர்கள் - தெய்வநாயகி அம்மை
யாரும் ஆகிய இருவரும்.

நிதமும் வாழி - என்றும் வாழ்க.

தருணம் இது - அருள் பெறுதற்குரிய சமயம் இதுவே.

என அமரர் பணி கதிரை - என்று தேவர்கள் கருதிவந்து
தொழும் கதிர்காம தலத்தில்.

அமர் கந்தர் தமதடியார் - எழுந்தருளிய கந்தப்பெருமா
னது அடியவர்களும்.

நிதமும் வாழி - என்றும் வாழ்க !

சகச நிருமல - இயல்பாகவே மலங்கள் இல்லாத.

பரம சுகிர்த - பேரின்பத்தை யுடைய.

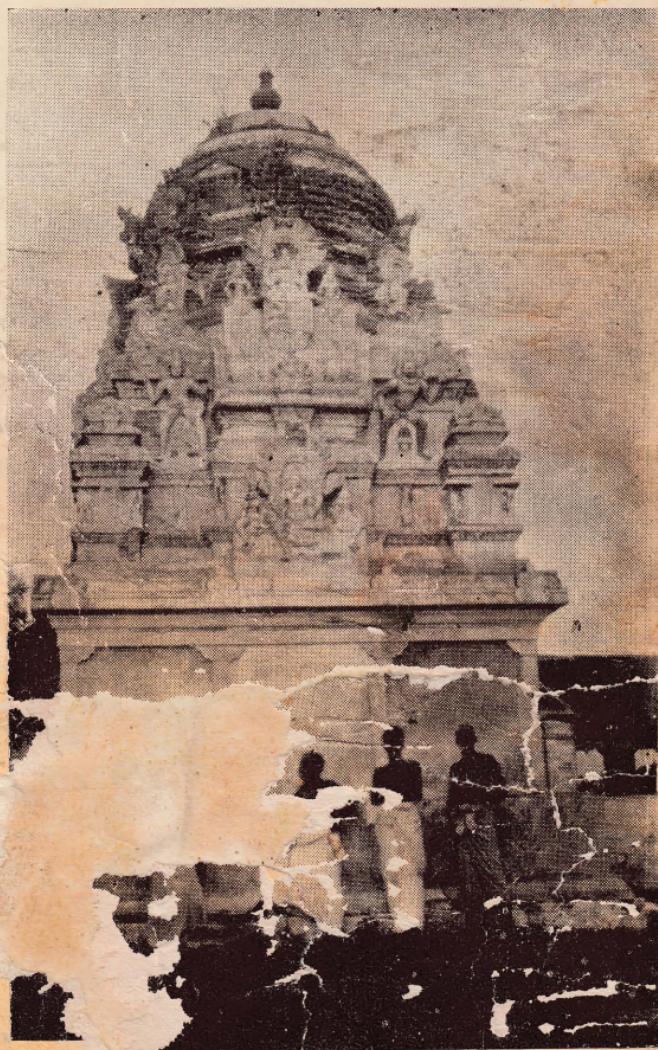
பரிபூரண - குறைவிலா நிறைவுற்ற.

சடாசஷ்டரம் வாழி வாழி - சடாசஷ்டர மந்திரமும் வாழ்க
வாழ்க !

குபமஸ்து.

திருக்கேத்திச்சரம்

விசேஷ ஆராய்ச்சிக் குற்புகள்

I. திருக்கேத்ச்சரம்

“செய்ய கேது தலையற்ற வந்நாள்
 திருந்தும் பூசைகள் செய்து முடிப்போன்
 வையம் போற்றிட நற்கதி யுற்றிடும்
 மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே”

செய்யுள் கட (பக்கம் சு)

ஞழ நாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களுள் பாடல்
 பெற்றவை திரிகோணமலை, திருக்கேத்ச்சரம் என்னும்
 இரண்டுமாம். இவை இரண்டுமே கதிரைமலைப் பள்ளி
 அம் மாவலிகங்கைப் பள்ளியால் இலங்கை நாட்டு
 விசேஷ முன்னவாகக் காட்டப்பட்டன.

இராகுவங் கேதுவும் நவக்ரி ஸ்ரீ வத்து
 எண்ணப்படுவன. “மதியுணுமி ராகு நாம் மற்றது
 தமங்கறுப்பாம்—அதிகமானகேதுக் செங்கை சிகிகதிர்ப்
 பகையுமாமே” எனச் சூடாமணி சிகண்டாசிரியர்
 கூறியபடி, சூரியசந்திர கிரகணங்கள் சிகழ்தற்ற
 காரணம் சூரியனைச் செம்பாம்பாகிய கேது விழுங்குவது
 சந்திரனைக் கரும்பாம்பாகிய இராகு விழுங்குவதுமேயோடு
 என்று புராண திதிகாசங்களில் வாணசாஸ்தி கிரகண
 சம்பவ உண்மைகளைப் பாமரர்களும் எளிதில்
 விளங்குமாறு பாம்பின் தலையும் வாலுமெனா.. மியின்
 சாயையை உருவகித்துக் கூறியவாறும்.

(1) பாலாவி மண்டலம்

இனிக் கேதீச்சரம் இலங்கையிலுள்ள மிகப் புராதன நகர் என்பது கி. பி. முதலாம் நாற்றுண்டினரான ரெலமி (Ptolemy), பிளினி (Pliny) என்னும் ரோம சாஸ்திர நிபுணர்கள் இந்நகரத்தைப் பாலாவி மண்டல நகரம் (Palavi Mundi Oppidum) எனக் கூறிப் போக்கு வாற்றுல் விளங்கும். “பாலாவியின் கரைமேல்” எனச் சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகள் தமது பதிகச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றிலும் கூறியிருத்தலானும், “மாதோட்டத்தத்தர் மன்னுபாலாவியின் கரையிற் கேதீச்சரம்” எனத் திரு ஞான சம்பந்தமூர்த்தி சவாமிகளும் தமது பதிகத்தில் ஓரிடத்திற் கூறியிருத்தலானும், ரோம நிபுணர் குறித்தது இக்கேதீச்சர நகரையே என்பது போதரும்.

பாலாசி மண்ட(லம்) (Palasi mundi) என்பதில் உள்ள “சி” (si) என்ற ஒரு அட்சரத்தை “வி” (v) என மாற்றிப் பாலாவிமண்டலம் எனச் சரியானஇடத்தை மூகித்து அறிய மாட்டாதவராய்ப் பச்சிம நாட்டு மேதாவிகள் “பாலசி மன்தா” என்னும் சம்லக்கிருத பதமாகக் கொண்டு “பாலிநூல்கள் சேகரித்து வைத்த நகரம்” என்றும், “பரசமுத்திர” என்னும் வடமொழிச் சொல்லின் திரிபு எனக்கொண்டு “ஆழங்குறைந்த சமுத்திரக்கரையில் உள்ள நகர்” எனப்பொருள் கொண்டும், தமிழ்நாட்டு மேதாவியர்சிலர் “பலாசி மண்டலம்” எனக் கொண்டு இத்தொடர் பழைய “சிஹல (சிங்கள) மண்டலம்” என்னும் தமிழ்ச் சொற்றெடுத்தின் சிதைவாகும் எனக்கொண்டும் பலரும் பலபடக்கூறி இடர்ப்பட்டனர்.

இனி, “பாலாவியின் கரைமேல்” என்ற தொடரைப் பதிகச் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றிலும் சுந்தர

மூர்த்தி சவாமிகள் பிரயோகித்ததுபோல், “மாதோட்ட நன்னகர்” என்ற தொடரைச் சம்பந்தமூர்த்தி சவாமிகள் தமது பதிகச் செய்யுள்தோறும் பிரயோகித்திருப்பது காணலாம். மாதோட்டத்திலுள்ள திருக்கேதீச்சரம் என்பதே தற்கால வழக்குமாகும்.

(2) காந்தக் கோட்டை

“மாந்தை” என்பது மாதோட்டத்தின் சுருங்கிய பெயர் என்பர். இம்மாதோட்டப் பிரதேசத்தில் விசவ கர்மாவாற் செய்யப்பட்ட காந்தக்கோட்டை அல்லது காந்தமலை என்னும் பெயருடைய இரும்பாலாகிய கோட்டையொன்று இருந்தது என்பதைய நால்களால் தெரியவருகிறது. வியாபார நோக்கமாகவோ அன்றித் தேசியற்கையறிவு சமயற்றிவு விருத்தி நோக்கமாகவோ கடற்பிரயாணஞ் செய்த யாத்திரிகர்கள் சொல்லுகிறபடிக்கும், இந்தக் காந்தக்கோட்டையிலுள்ளார் அக்கோட்டையின் அருகாமையிற் செல்லும் கப்பல் களை ஏதோ ஒரு சூழ்சியால் கரைக்குக் கிட்டுமான மாக வரச்செய்து கப்பலிலுள்ள பொருட்களைக் கொள்ளையடித்து யாத்திரிகரையும் தொந்தரவு செய்து அனுப்புவது வழக்கமென்று அறியக்கிடக்கின்றது.

பஞ்ச கம்மாளராற் பெரிதும் போற்றப்படும் நால் களில் ஒன்றுகி விளங்குவதும் யாழ்ப்பாணத்துப் புலவருள் ஒருவரான இராமசந்தரம் என்பவரால் இயற்றப் பட்டதுமான விசவகர்ம நாடகத்தில்,

“செங்கமல மாலையணி தேவனே! மாந்தை நகர்ப் புங்கவனே! காந்தமலைப் பூரணகெம்டீர மன்னு!”

எஏ

கதிரைமலைப் பள்ளு

என விசுவகர்மா துக்கப்படுதலாலும், “காந்தமலைக் கோட்டை மேவிய காவன் மன்னவன் புகழ் கூறவே” என ஷி நாலிற் பிறதோரிடத்திற் சௌல்லப்படுவ தாலும், இற்றைக்கு நானாறு வருடங்களுக்கு முன் பின் ஞாகச் சிதம்பரதாண்டவ மதுரகவிராயர் என்னும் தென்னிந்திய தமிழ்ப்புலவர் ஒருவராற் செய்யப்பட்ட “மாந்தைப் பள்ளு” என்ற நாலில், “காந்தமுறுங் தட மதி அலும் கமமுமலர்ப் பொழிலுமுற்ற மாந்தை நகர்” என்று கூறப்படுதலாலும், இற்றைக்கு இருநாறு வருடங்கட்குமுன், தென்னிந்திய தமிழ்ப்புலவராகிய சிதம்பர கவிராயரால் இயற்றப்பட்ட “விசுவ புராணம்” என்னும் நாலில் “பஞ்சகிருத்திய காண்டு” த்தில்

“உத்தர திக்கிண்மிக்க ஊசிக்காந்தத்தினுலே
சுற்றிலு மகல காலைந்தோசனை தூரமுள்ள
முத்திரை மிகுந்த கோட்டை சிறுட்டித்தார் முத்தினத்தில்”

என்று கூறப்படுதலாலும், காந்தக்கோட்டை மாதோட்டம் அல்லது மாந்தைப் பிரதேசத்திலுள்ளது என்பதும், அது உண்டாயவாறும் பிறவும் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாகும்.

இனி, இக்காந்தக் கோட்டையிலுள்ளார் கப்பல்களையும் அவற்றிலுள்ள நிதியங்களையும் சரக்குகளையும் கேடு செய்து கொள்ளையடித்தலே,

“உன்னகர் மாந்தை முற்றத் தொன்னார்
பணிதிறை கொணர்ந்த பாடுசெய் நன்கலம்

.....
நிலக்கினத் துறந்த நிதியத்தன்ன”

என்னும் மாமுலனார் அகப்பாட்டாலும் அறியலாகும்.

ஹூயுயென்ஸாங் (Hiuen Tsang) என்னும் சினதேசக் கலைவினோதர் காந்தக் கோட்டையிலுள்ள பெண்களே இவ்வாறு கப்பல்களைத் துறைமுகத்துக்கு வரச்செய்து மாலுமி முதலியோரை அழைத்துச் சென்று ஆடல் பாடல் விருந்துகளாற் பொழுதுபோக்க ஆடவர்களாகிய இராட்சத்தர்கள் கப்பலிற் போய்க் கொள்ளையடித்துக் கொள்வார்கள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். முஸ்லிம் வர்த்தகரும் இவ்விஷயம் அறிந்தவர்களாத ஸாலே காந்தக்கோட்டைவைபவம் “அரேபிய இராத்திரி காலகேஷபம்” (Arabian Night's Entertainment) என்னும் அரபிப் பாஷை நூலிலும் சொல்லப்படுகிறது.

“பேரிப்பிளஸ்” என்னும் கி. பி. 1-ம் நூற்றுண்டுச் சரிதையாளன் காந்தக்கோட்டையைச் “சோப்பட்டம்” (Sopatama) என்பர். “சோப்பட்டினம்” என்பது மதில் அல்லது எயில் விசேஷம் பெற்று அரணுக்கப் பட்ட கோட்டையை யுடைய பட்டினம் எனப் பொருள் பட்டுக் காந்த மதிலரண்களை யுடையதென இம்மாந்தை நகர்க்கோட்டையையே குறிப்பிடும். இது இலங்கையில் உள்ளதென்பது “சோவரணும் போர்மடியத் தொல் விலங்கை கட்டமுத்த சேவகன்” என இராமாவதார விஷ்ணுவைச் சிலப்பதிகார ஆய்ச்சியர் குரவையிற் பறவுதலாலும் அறியலாம்.

(3) திரிபுரங்கள்

இலங்கையில் வசித்த தானவர், அசரர், இராக்கதர் முதலிய சாதியார் இவ்வித கோட்டைகளும் மதில் சூழ்ந்த அரண்களும் உடையராய் இருந்தார்களென்பது பண்டைப்புராண வரலாறுகளானும் தமிழ்நூற் சரிதக்

குறிப்புகளானும் அறியலாம். திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்டிய காலத்துச் சிவபிரான் அழற்கண்ணால் அவ்வெயில் மூன்றையும் ஒருங்கே அட்டு நிறுக்கினர். அதன்பின் அவ்விடத்து எழுந்த அரணைப்போலும் இராமபிரான் சீதாபிராட்டியாரைச் சிறைமீட்க இலங்கைக்குட்புகுந்த காலத்துத் தவிடு பொடியாக்கினர். அத்துடன் மாயம் இழைக்குங் காந்தக் கோட்டைகள் நின்றுபோகவில்லை. இதன் பின்னரும் பூர்வீக காலச் சோழமன்னன் ஒருவன் இலங்கைக் கரையிலுள்ள தூங்கெயிலொன்றை அழித்ததனாலே “தூங்கெயில் ஏறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்” எனத் தமிழ்ச்சங்க இலக்கியங்களிலேபுகழிப்படுகிறோன். சிலப்பத்திகாரம் வாழ்த்துக்காதையில், “தூங்கெயில் மூன்றேறிந்த சோழன் காண் அம்மானை” எனக் கூறப்படுதலினாலே, இக் கோட்டைகள் பண்டைக்காலத்தில் அழிக்கப்பட்டனவே மீட்டும் மீட்டும் முன்போல மூன்றுக் கியற்றப்பட்டு வந்தன என்பது தெரிகிறது.

இம்மூன்று கோட்டைகளும் மூன்று வேறு வேறான சாதியார்களின் கோட்டைகளாகவும் இருக்கலாம். விசுவகர்மாவையும் அவரிடத்தில் தோன்றியவர்களாகக் கருதப்படும் பஞ்ச கம்மாளரையும் புகழ்வதற்கு எழுந்த மாந்தைப் பள்ளில்,

(1) “குரபன் மன்மனைவி பதுமகோ மனைதங்கை சரர்புனை வற்பணிந்து கூவாய்க்குமிலே”

எனப் பதுமகோமனையின் தங்கையாகிய தேவகம்மியனும்,

(2) “இருபது கையுடையான் றனக்குமண் டோதரியை ஈந்தருள் மயனுர்பண்ணைப் பள்ளியராண்டே”

என இராவணன் மனைவி மண்டோதரியின் பிதாவாகிய மயனும்,

(3) “சித்திர ரேகையெனுந்தனதன் மகிழ்தேவியே தெய்வகம்மி யன்பெண்ணென்றே கூவாய்குயிலே”

எனக் குபேரன் மனைவி சித்திரரேகையின் தந்தையும் ஆகிய மூவர் குறிக்கப்படுகின்றனர். இதனாலே நாக சாதியாராகக் கருதப்படும் கம்மாள் வர்க்கத்தாருக்கும் அசர இராக்கத இயக்க வகுப்பினர்க்கும் பெண்கொடுத் தல் கொள்ளலால் ஏற்பட்ட சம்பந்த உறவும் காந்தக் கோட்டை மாந்தை நகருரிமை அசரர் இராக்கதர் இயக்கர் என்னும் மூவகையினர்க்கும் வந்தவாறும் தெரிய வருகிறது. இலங்கை யாழ்ப்பாண இந்திய சரித்திரக் கடல்களில் ஆழந்து நுண்பொருள் கொண்டு ஆராய்ச்சித் துறை போகிய திரு. C. இராசநாயக முதலியார் இவ்விஷயத்தைத் தமது “பூர்வீக யாழ்ப்பாணம்” (Ancient Jaffna) என்னும் நூலில் நன்றாக ஆராய்ந்திருக்கிறார். அதிலிருந்தே மேற்கூறிய சில குறிப்புகள் இங்கு எடுத்தாளப்பட்டன. இனி விசுவகர்மாவின் தந்தையாகிய ‘துவட்டா’ என்பவன் பெயரால் திருக்கேதீச் சரப்பதி பண்டைக்காலத்தில் துவட்டா நகரம் என்னும் பெயர்பெற்று விளங்கியதெனத் தகவினைகளைய மான் மியம் முதலிய நூல்கள் கூறுவதும், மாதோட்டமே மாந்தை என்பதற்கும் இங்கே காந்தக்கோட்டைகள் இருந்தமைக்கும் போதிய சான்றுகும்.

(4) மண்டோதரியுந் திருவாசகமும்

ஆனால் எனது ஆராய்ச்சி திருக்கேதீச்சரத்தின் பழையையும் தேவாரப்பதிகம் பெற்ற சிறப்பையும்,

சைவசமயத்துக்கு இத்தலத்துடனுள்ள பண்டைத் தொடர்பையும் விளக்குவதற்கு எழுந்ததாதலாலே அவற்றை மாத்திரம் காட்டி முடிப்பது தகுதியாகும். மேற்காட்டியபடி மாந்தை அல்லது மாதோட்டத்தி அள்ள திருக்கேதீச்சரத்து நாகரோடு சம்பந்த உரிமை பூண்ட மூவகையினரும் சிவவழிபாடு உடையவராய்க் காணப்படுகிறார்கள். குபேரன் அரனது தோழனென அழைக்கப்படும் பெருவாழ்வு பெற்றவன். சூரபன்ம னும் சிவனிடம் வரம்பெற்று ஆயிரத்தெட்டு அண்டங் களை நூற்றெட்டு யுகங்கள் ஆண்டு, ஈற்றில் சுப்பிரமணியப் பெருமானது ஊர்தியாகவும் கொடியாவும் விளங்கும் பேறுபெற்றுன். இராவணனும் அவன் மனைவி மண்டோதரியும் ஆகிய இருவரும் சிவன் மாட்டு ஆழந்த பத்தியுடையவராய்ப் பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்தவர்களாதலினாலே, திருஞான சம்பந்த சவாமிகளும்

“வண்டமரோதி மடங்கை பேணின
பண்டை இராவணன் பாடி யும்ந்தன”

என மனைவியாகிய மண்டோதரியின் இயல்பாகவே கசிந் துருகும் சிவபக்தியும், வழிபாடாற்றும் முறைகளும் அவள் பர்த்தாவாகிய இராவணன் இடர்வந்த காலத்துக் கடைப்பிடித்த பத்தி வழிபாட்டினாஞ் சிறந்தனவெனக் காட்டுவான் வேண்டி மண்டோதரியை முற்கூறி, அவள் நாயகனைப் பின்னர்க்கூறினார். அதுவுமன்றி, இப்புராதன சிவஸ்தலமாகிய திருக்கேதீச்சரத்தில் மண்டோதரியின் பொருட்டு நிகழ்த்தப்பட்ட திருவிளையாடலான்று இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவள் தந்தையாகிய மயன் இருப்பிடம் மாந்தை அல்லது மாதோட்ட நகர் என்பது மேலே காட்டப்பட்டது. இவளையுங்கொண்டு இந்நகர்க்கு

அனித்தான் காட்டிற் செல்லும்போது மயன் இராவணைச் சந்தித்து அவனை வரனுக்கி மாந்தை சென்று இராவணனுக்கும் மண்டோதரிக்கும் மணம் முடித்தமை உத்தர இராமாயணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. மண்டோதரி கன்னிப் பிராயத்திற்குனே சிவபத்தி முதிர்ந்தவளாய்ச் சிவபிரானித் தியானித்து நோற்றுளாக, சிவபிரான் பிரசன்னராய விடத்துத் தான் விரும்பியபோதெல்லாம் அவர் தன் முன் வந்து தனக்குக் காட்சிதரல் வேண்டும் என்ற வரத்தை இவள் பெற்றுக்கொண்டனள் என்பர். இவள் மணமுடித்தபின் ஒருநாள் தனது பள்ளியறையில் சயனத்தில் இருந்துகொண்டே சிவதரிசனம் பெற விரும்பி மனதில் தியானித்தாளாகக் கருணையங்கடலாகிய கடவுளும் மண்டோதரியின் பள்ளியறையில் தாழும் ஒரு பள்ளிக்குப்பாயம் அனிந்தவராய்க் காட்சி கொடுத்தனர். மண்டோதரி அவரைக் கண்டவுடன் அளவிறந்த ஆனந்த மேலீட்டினால் தான் இருக்குமிடம் தன் நாயகன் பள்ளியறையின் பாங்கரிலுள்ளது என்பதையும், காலம் சயனத்துக்குரிய இராக்காலம் என்பதையும் மறந்து, பிரசன்னமாய சிவமூர்த்தத்துடன் வார்த்தையாடவும் உரத்த சத்தத்துடன் ஸ்தோத்திரிக்கவும் தொடங்கிக் கொண்டனள். இதனால் பாங்கரிலுள்ள பள்ளியறையிற் சயனித்திருந்த இலங்கேசனது நித்திரைக்குப் பங்கம் விளைய, அவனும் மனைவியினறையில் ஏதேதா ஆரவாரமாயிருக்கிறதேயென அதிசயித்து, மனைவியைக் கூவியழைத்து, என்ன ஆரவாரமென்று வினாவிக்கொண்டு இவளறைக்கு வருவான யினுன். சிவபிரானும் பள்ளிக் குப்பாயந்தரித்த ஆடவன் உருவும் நீத்துக் குழந்தை யுருக்கொண்டு அங்கு வதிந்த

னர். இராவணனும் மண்டோதரியின் சயன் அறையில் வந்து “இங்கு இக்குழந்தை கிடக்குங் காரணமென்ன? இவ்வறையில் ஆரவாரத்துக்கு இக்குழந்தைதான் காரணமோ?” என வினவினான். மண்டோதரியும் தனது சேடி யொருத்தி மறுநாட்காலையில் வருவதாகச் சொல்லி இக்குழந்தையைத் தன்னிடம் அடைக்கலமாக விட்டுச் சென்றதாகக் கூற, இலங்கேசன் தன் பள்ளியறைக்கு மீண்டான். உடனே குழந்தையும் மாயமாக மறைந்து விட்டது.

மணிவாசகப்பிரான் தமது திருவாசகத்தில் மண்டோதரி கன்னியாயிருந்து நோற்று வரம்பெற்ற வரலாற்றை,

“எர்தரும் ஏழுலகேத்த எவ்வஞ்சுந்தன்னுநவாய்

ஆர்கவிசூழ் தென்னிலங்கை அழகமர் வண்டோதரிக்குப் பேரருள் இன்பமளித்த பெருங்துறை மேயபிரானே”

எனக் குழிற்பத்திலும், மண்டோதரி மனதிற் றியானித்த மாத்திரையில் சிவபிரான் அவனுக்குக் காட்சி கொடுத்ததை,

“.....பெருங்துறை யாதிஅங்கான்

உந்துதிரைக் கடலைக் கடந்தன் ரேஞ்குமதில் இலங்கையதனில் பந்தனை மேல்விரலாட்கருஞும் பரிசறிவார் எம்பிரானுவாரே”

எனத் திருவாரத்தையிலும், பள்ளிக் குப்பாயம்தரித்த ஆடவருக்கக் காட்சி கொடுத்தமையை,

“வெள்ளைக் கவிங்கத்தார் வெண்டிருமுண்டத்தர்

பள்ளிக் துப்பாயத்தர் அன்னே யென்னும்

பள்ளிக் துப்பாயத்தர் பாய்பரிமேற் கொண்டென்

உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே யென்னும்”

என அன்னைப் பத்திலும், பின்னையாய்க் கிடந்தமையை

“உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே யடைக்கலமென்றங் கப்பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் மச்சத்தால்”

எனத் திருவேம்பாவையிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பர்.

மேலே காட்டிய திருவாக்கியங்களில் “ஆர்கலிசூழ் தென்னிலங்கை”, “உந்து திரைக் கடலைக் கடந்து” என்னுங் தொடர்களாலும், மண்டோதரி, பதும கோமனை, சித்திரரேகை ஆகிய மூவரது தந்தையரின் இருப்பிடம் மாந்தையிலுள்ள காந்தக்கோட்டை எனக் காட்டியவாற்றுலும், அசரர் இராக்கதர் இயக்கர் இலங்கையில் அரசாண்ட காலந்தொட்டு “வங்கமலி கடல் மாடோட்ட நன்னகர்” எனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் திருப்பதிகத்தில் ஒதிய காலம் வரை, திருக்கேதீச்சரம் ஒரு பிரபல்ய துறைமுகப் பட்டினமாயும் கிவஸ்தல மாகவும் விளங்கிய தென்பது தெளிவாகின்றது.

இனித் தலப்பெயர் “திருக்கேதீச்சரம்” எனக் கேது என்னும் நாகராசன் பெயரால் வழங்கி வருதலாலும், மயன் விசுவகர்மா முதலியோர் நாகசாதியார் என்று சொல்லப்படுதலாலும், திருக்கேதீச்சரம் பண்டைக்காலந் தொட்டு நாகசாதியாரின் வணக்கத்துக்குரிய தலமாக இருந்ததென்பது போதரும்.

(5) கேது பூசித்து வரம்பெற்ற வரலாறு

இத்தலத்தின் பூர்வீக வரலாற்றை நவக்கிரகங்களுள் ஒன்றுகிய கேதுவின் மேலேற்றிப் புராணங்கள் கூறும். அது வருமாறு:—

“தேவர்கள் அமிர்தம் வேண்டித் திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அமிர்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு அசரர்களை விலக்கி அமிர்தம் பருகும்படி தேவர்கள் ஓரிடத்

துப் புகுந்தார்களாக அவணைனாருவனும் மாறுவேஷம் பூண்டு அவ்விடத்திற் புகுந்து கொண்டான். மோகினி வடிவங்கொண்ட திருமால் அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டு வரும்போது சூரிய சந்திரர்க்கு இடையிற் கரந்து நின்ற அவணைனும் தன் கரங்களை நீட்டி, அமிர்தம் பெற்றுப் பருகியவளவிலே, பக்கத்திருந்த சந்திர சூரியர்கள் இவன் அவணைன்பதை அயிர்த்து, திருமாலுக்குக் காட்டினார்களாக, அவரும் தன் கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அவன் தலை வேறு உடல் வேறும் படி வெட்டினார். அவனும் அமிர்தம் பருகியதாலே சாவா மூவாத் திறத்தனுய்த் தலைவேறு உடல் வேறுகியும், சிரத்துண்டம் பாம்பின் உடலும் அவணத் தலையும் உடைய ஒருருவாகவும், உடற்றுண்டம் பாம்பின் தலையும் அவண உடலும் உடைய மற்றேருருவாகவும் ஈருரு உடையனுய் விளங்கினான். இவ்விரண்டு உருவங்களே இராகுவும் கேதுவுமாம். இவர்களிருவரும் கேதீச்சரத்தை யடைந்து கடுந்தவஞ் செய்து தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்த சூரிய சந்திரரை இடையிடையே விழுங்கி வருத்தும் வரம்பெற்றனர்” என்பதாம்.

மேற்குறித்த கதிரைமலைப் பள்ளுச் செய்யுளிலும், “அங்கம் மொழியன்னர்” என்னும் சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகள் தேவாரத்திலும், மேற்காட்டிய புராண வரலாறே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அடங்கன்முறைப் பதிப்பாளரும் ஸ்தலமுறைப் பதிப்பாளரும் கொண்ட பாடத்தில் ஒரு சிறு திருத்தம் செய்துகொண்டால் பள்ளுச் செய்யுளின் கருத்தும் மேற்படி தேவாரத்தின் கருத்தும் ஒரே தன்மைத்தாய் அமைந்திருத்தல் காணலாம். திருத்தமான பாடம் வருமாறு:—

“அங்கம் ஒழி அங்காள் அரவமரர் தொழுதேத்த
வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நண்ணகரில்
பங்கஞ் செய்த பிறைசூடினன் பாலாவியின் கரைமேல்
செங்கண் ணரவசைத்தான் திருக் கேதீச்சரத்தானே.”

“அங்கம் ஒழி அங்காள்—திருமாலால் புடைக்கப்பட்டு
உடம்பு இருக்குகிய அங்காளில், அரவமரர் தொழு
தேத்த—உடல் இறுக்குபட்டும் சாவாமருந்துண்டத
ஞல் பாம்பின் உடலும் மனிதத் தலையும் ஒருக்குறும்
பாம்பின் தலையும் மனிதவுடலும் ஒரு கூறுமாகிச் சாவா
மருந்து புசித்தலினாலே அரவங்களாகவும் அமரர்களாக
வும் விளங்கிய இராகு கேதுக்கள் தவஞ்செய்து தொழுது
நிற்க” என்பது ஷி திருப்பாசுரம் முதலடியின் பொருள்.
[அரவமரர்—அரவு+அமரர்—அரவின் வடிவ தாங்கி
அமரராய் நின்ற அவுணன்.]

இத்தேவாரத் தொடரைத் தழுவியே கத்திரைமலைப்
பள்ளு ஆசிரியரும்,

“செய்ய கேது தலையற்ற அங்காள்
திருந்தும் பூசைகள் செய்து முடிப்போன்”

என்னுந் தொடரை அமைத்திருத்தல் ஈண்டு நோக்கத்
தக்கது.

(6) பண்டைப் பெருமையும் அழிவும்

இத்திருக்கேதீச்சரத் தலம் கடற்பெருக்கினாலோ
அன்றி வேறு எக்காரணத்தாலோ பறங்கியர் இலங்கைக்கு
வருமுன்னர்த்தானே, (அதாவது 15-ம் நூற்றுண்டின்
முன்னரே) அழிந்து திடராயிற்று. அங்கு அழிந்து
கிடக்கும் மாளிகைகளும், காலத்துக்குக் காலம் கண்
டெடுக்கப்பட்ட நாணயங்கள் முதலினயவும், இது தற்

காலத்தில் கொழும்புநகர்போல பண்ணைக்காலத்தில் இலங்கைத்தீவின் இராசதானியாயும் வியாபார ஏற்று மதி இறக்குமதிவசதிகள் மிகுதியுமடைய துறைமுகப் பட்டினமாயும் கீழ்நாட்டு மேல்நாட்டு நாவாய்கட்கும் வர்த்தகர்க்கும் ஓர் சந்திப்பு ஸ்தானமாயும் விளங்கியது என்பதைக் காட்டுகின்றன.

வடநாட்டு வைதிகப் பிராமண நெஞ்சிகள் ஒருவர் இங்குத் தரிசனைக்கு வந்த காலத்தில், தாம் தமது வைதிகக் கிரியைகளைச் செய்யுங்கால், தமது வழக்கம் போலச் சூரியபகவானுக்கு வேள்வி ஆகுதி செய்து, அவரை அழைக்கச் சூரியபகவான் அங்குப் பிரசன்ன மாகி, “இந்நாட்டிற்கு அடாத கிரியைகளைச் செய்து என்னை இங்கு அழைத்தலினாலே நீயும் நீசனுகக் கடவை. இத்தலமும் அழிந்து போகக்கடவுது” எனச் சபித்தத னாலே திருக்கேதீச்சரம் அழிந்ததென ஒரு ஜிகம் கூறுவர். ஆனால் இவ்வைதிகத்துக்கு நூலாதாரம் கிடைத்திலது.

கிலமாய்க்கிடந்த இத்தலத்தைக் குறித்துப் பறங்கியர் கால இலங்கைச் சரித்திர ஆசிரியர் “டி கோற்றே” (De Cauto) என்பவர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:—

“And in addition to all these proofs, we find today in Ceilao vestiges of Roman buildings which show that they formerly had communication with that island. And we may even say more that in it were found the same coins that the freedman (Annius Plocamus) took, when Joao de Mello de sao Payo was captain in Manar in Ceilao in the year of our Lord 1574 or 1575

(mistake for 1585) in excavating some buildings that stand on the other side in the territories they call *Mantota* where even today there appear here and there very large ruins of Roman masonry work; and whilst some workmen were engaged in taking out stones they came upon the lowest part of a piece of foundation and on turning it over, they found an iron chain of such strange fashion that there was not in the whole of India a craftsman who would undertake to make another like it.” T. C. B. R. A. S. Vol. 20 P. 83.

“இந்த அத்தாட்சிகளோடு இலங்கையில் முற்காலத் தில் உரோமரால் நிருமிக்கப்பட்ட கட்டிடங்கள் இருந்த அடையாளங்கள் இன்றுங் காணப்படுதல் முற்காலத்தில் உரோமர்கள் இலங்கைத் தீவுடன் போக்குவரத்து முதலிய தொடர்புகள் உடையவர்களாக இருந்தனர் என்பதற்கு இன்னும் ஒரு அத்தாட்சியாகும். மேலும் கி. பி. 1585 என்பது பிழையாக 1575 என எழுதப் பட்டது. ஜோவா டெ மெல்லோ டெ சா பாயோ இலங்கையில் மன்னார்ப் பிரதேசத்தில் தளபதியாக இருந்த காலத்தில், தன் அடிமைத்தனத்தை நிக்கிக் கொண்ட அன்னியஸ் பிளக்காமஸ் என்பவன் கண் டெடுத்த நாணயங்கள் மாந்தோட்டம் என்னும் பிரதேசத்தில் சில கட்டிடங்களை வெட்டிப் பரிசோதித்த போது அங்குக் கிடைத்தவையேயாம். அந்தப் பிரதேசத்தில் இன்றும் இங்குமங்கும் உரோமர்கள் செய்த சண்மூலுக் கட்டிடங்கள் அழிந்து கிடப்பதைக் காணலாம். சில சிப்பந்திகள் கற்களை நிலத்திலிருந்து தோண்டி

யெடுத்துக்கொண் திருக்கையில், ஒரு கட்டிடத்தின் அடியத்திபாரப் பாகம் ஒன்று தட்டுப்பட்டது. அதைப் புரட்டியபோது விசித்திரமாகச் செய்யப்பட்ட இரும்புச் சங்கிலி ஒன்று அகப்பட்டது. இந்த இரும்புச் சங்கிலி போன்ற இன்னென்று செய்து தருவதாக ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு தொழில் நிபுணவைது இந்தியா முழுதும் தேடியும் அகப்படவில்லை.”

(7) கோயில் புதுப்பிக்கப்பட்டமை

அழிந்து கிளமாயிருந்த திருக்கேதீச்சர சிவாலயத்தை மீட்டும் பண்டை. ஸ்தானத்தில் அமைக்கக்கருதி நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார்களும் பிறரும் பெருங் தொகையான பணஞ் செலவிட்டுக் கோயில் எடுப்பித்துக் கும்பாடிஷேகம் செய்து நித்திய நைமித்திக பூசை முதலியவற்றிற்கும் ஏற்பாடு செய்துள்ளனர். சென்ற பதினெந்து இருபது வருடங்களாகத் திருக்கேதீச்சரக் கோயிற் கிரமங்கள் மூட்டின்றி நடைபெற்று வருவது சிவதொண்டர் மனங்களிக்கச் செய்வதொன்றும்.

ଶ୍ରୀ କୃତ୍ୟ ମାତ୍ରା

II. திரிகோண மலை

காசில் பொற்சிலம் பின்சிக ரத்தைக்
கால்ப நித்தே யெறிந்திட வந்த
மாசில் தென்கோண மாமலையைச் சூழும்
மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே.

சேய்யுள் அ (பக்கம் ④)

(1) புராண வரலாறு

இதிசேடனும் வாயு பகவானும் தம்முள் மாறுபட்டு இகவிய நாளில், இருவரும் தத்தம் வலிமையைக் காட்ட முயன்று மகாமேருவின் கொடிமுடிகளை ஆதி சேடன் தன் பனுமுடிகளால் முடிக்கொள்ள, வாயுபகவான் தன்வலிமேம்பாடுற மேருவின் சிகரங்களில் மூன் றற்ப பலவந்தமாகப் பிடுங்கிக் கடலில் வீசிவிட, அவை களில் ஒன்று இலங்கையில் வீழ்ந்து திரிகோண மலையாகவும், மற்றைய இரண்டும் தென்னிந்தியப் பிரதேசத்தில் வீழ்ந்து திரிசிரகிரியாகவும், கந்தமாதன வெற்பாகவும் விளங்கின என்பது புராண வரலாறு. இவை மூன்றஞுள் திரிகோணமலையே மிக விசேடமுட்டத்தாய் விளாமல்.

(2) தக்ஷிணகைலாயம் என்னும் பெயர்

மகா மேருவின் சிகரமாதலாலே, இருத் தேவர் முனிவர்கள் மிகுந்த பீர்தியுடன் வாசன் செய்வதாகக் கூறப்பட்டிரது. கயிலாய பர்வதத்தில் வீழும் அம்மையும் அடியவர்க்கு இகபர போக முத்திகர் அளித்துக் கொண்டிருத்தல் போல, இத்திரிகோண மலையிலும் அடியவர்க்கு அருள்புரிந்து கொண்டு எழுந்தருளி யிருத்

தலாலே இம்மலைக்குத் தச்சினை கைலாயம் என்னும் பெயர் புராண நூல்களில் வழங்கலாயிற்று.

தச்சினைகைலை எனப்படும் திரிகோண மலையைக் குறித்து, தச்சினை கைலாய மான்மியம் என்னும் வட மொழி நூல் பின்வருமாறு கூறுகிறது :—

“சங்கர சிவனுய், விந்துநாத வடிவினராய், தேவராய், தாரகப் பிரமமாய், நித்தியராய், கோணேசப் பெருமான் இவ்வாரூகத் தச்சினை கைலாச கிரியில் அம்பிகையாரோடு எழுந்தருளியிருப்பர். சிதம்பரத்திலேயுள்ள பொற்சபையும், மதுரையிலுள்ள வெள்ளிச்சபையும், திருநெல்வேலியிலுள்ள தாமிரசபையும், தென்காசியிலுள்ள இரத்தினசபையும், இத்தச்சினைகைலாயத்திலுள்ள சூடாமணி சபையும் ஆகிய இவ்வைந்தையும் தனது சென்ம மத்தியில் தரிசிக்கும் எவர்களும் சகல பாவங்களி அம்நின்று நீங்கிச் சீவன் முத்தராவர்.” “மாவலிகங்கை, காவேரி கங்கை, மாணிக்க கங்கை, கண்ணியா கங்கை, பாவநாச தீர்த்தம் என்னும் சுபகரமாகிய ஐந்து தீர்த்தங்களையும் தினமும் நினைப்பவன் தனது கோடி குலங்களை மேம்படுத்துவான்.”

இவை ஷீ தலம், ஆங்குள்ள சபை, தீர்த்தம் ஆகிய வற்றின் சிறப்பைக் கூறியன வாகும்.

இத்தலத்தைக் குறித்து எழுந்த நூல்கள் பல. கந்தபுராணத்தின் ஒரு பாகமாகக் கருதப்படும் தச்சினை கைலாய மான்மியம் என்னும் வடமொழி நூல் ஒன்று; காப்பிய சூபமாகத் தமிழில் பண்டிதராசர் என்னும் டுலவராற் செய்யப்பட்ட தச்சினை கைலாய புராணம் என்னும் நூல் மற்றொன்று. இது யாழ்ப் பாணத்து நல்லூரில் அரசுபுரிந்த ஆரிய மன்னருள்

கோத்தி வய்ந்தவனுடைய ஜிந்தாம் செகராஜ்சேகரன் அல்லது ஜய வீர சிங்கை ஆரியன் அவைக்களத்து அரங்கேறிய நூல் என்பது. ஜய வீர சிங்கை ஆரியன் காலம் கி. பி. 1380—1414 என்பர் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்.

இம்மன்னன் மதுரை ஆலவாயைப் படியெடுத்துத் தனது நகரியாகிய யாழிப்பாணத்து நல்லூரில் சொக்க நாதர் மீனாட்சியம்மை கோயில் அமைக்கப் பிரயத் தனஞ் செய்த காலத்தில் கைலாய நாதர் அவ்வரசன் முன் கணவில் தோன்றி “நான் கயிலாய நாதன்; என்னை மறந்தனையோ?” என்று கூறியது அவன் மனதிற்பதின்து கொண்டமையால், தான் தன் நகரியில் எடுப்பித்த கோயிலிக் கைலாய நாதர் கோயிலாகப் பிரதிஷ்டை செய்தானென முத்துராச கவிராசர் இயற்றிய கைலாய மாலை என்னும் நூல் கூறும்.

(3) முக்கயிலை

யாழிப்பாணத்து நல்லூர்க் கைலாச நாதர் கோயில் எழு முன்னர் வடகயிலை (திருக்கயிலாயம்) தென்கயிலை (திரிகோண மலை) என இரண்டு கயிலை உண்டு என்று நூல்கள் கூறும்.

வைப்பான வடகயிலை என்றிரண்டு வரைக்கு மீசன் செப்பாதி வடமொழியின் புராண நடை தென்மொழியாற் செப்புகென்றும் என்று மேற்குறித்த தகவினை கைலாய புராணம் என்னும் தமிழ்க் காப்பிய நூலாகிரியர் இருகயிலைக்கும் வடமொழியிலுள்ள மச்சேந்திர புராணத்தைத் தமிழ் நடையிற் செய்யும்படி தன்குரு தனக்கு ஆஞ்ஞாபித்த தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

நல்லூர்க் கைலாசநாதர் கோயில் எழுந்த சமகாலத் திற்றுனே கயிலாயமாலை என்னும் நூலைக் கல்வெண்பாச் செய்யுளாக இயற்றிய முத்துராச கவிராயர்,

“நந்தி திருமுகத்தினுட்ட மிட்டு —நந்தமிர்தச்
சித்திர கைலாசமொடு தென்கயிலை யிவ்விரண்டு
நித்தமுளம் ஓர்ந்துறையும் நேயபத்தி —அத்துடனே
முக்கயிலை யாகநல்லை மூதாரி ஞென்றமைந்த
தக்கயிலை மீதின் அமர்ந்துறைய”

என்ற தொடரில் சித்திர கைலாயமெனக் குறிப் பிடப்பட்ட வடகயிலாயத்துடன் கோணநாதர் உவங் துறையும் தென்கைலாசமாகிய திரிகோண மலையை இரண்டாவதாகக் காட்டி, பின் யாழ்ப்பாணத்தில் நல்லை மூதாரில் ஜயவீர சிங்கையாரியன் எடுப்பித்த கைலாச நாதர் கோயிலை மூன்றாவது கயிலாயமாகப் புசழ்ந்த வாற்றுனும், இக்கவிராயர் இயற்றிய கோணேசர் கல் வெட்டு என்னும் நூலிலும் “திரிகயிலை” என்னும் பதப் பிரயோகம் பல இடத்திலும் காணப் படுதலானும், திரிகோணமலை தென்கயிலாசமாகப் பண்டுதொட்டு எண்ணப்பட்டு வந்தமை நன்கு விளங்கும்.

(4) இராவண னும் திரிகோணமலையும்

இராவணன் மனைவி மண்டோதரிக்கும் அவள் தாய் தந்தையர்க்கும் குலமுறை வழிபாடாற்றும் சிவ ஸ்தலமாகத் திருக்கேதீச்சரம் திகழ்ந்தது போலத் திருக் கோணேசலம் இராவணன்பிறப்பு, இளமைப்பிராயம் முதலியவைகளோடு சம்பந்தப்பட்ட ஸ்தலமாகக் காணப் படுகின்றது.

தமிழ்க் காப்பியமென மேலே காட்டிய தகவினை கைலாய புராணத்தில் இராவணனது தாய்தங்கையரின் விவாகம், இராவணன், அவன் தம்பியர் தங்கை முதலீ யோரது பிறப்பு ஆகியவைகளை வடமொழி தென்மொழி இராமாயணங்களிலுள்ள வரலாறுகளிலிருந்து சிறிது வேறுபடுத்திக் கூறும் பாகங்கள் பலவுள். இனி, இராவணன் கைலாயமலையை எடுத்த சம்பவம் இக்கோணேச கிரியில் நடந்ததாக அந்தால் கூறும். இதற்கு அத்தாட்சியாக ஆழமான சமுத்திரத்துக்கு மேலாகச் சிறிது தூரஞ்சென்று கீழே அலை மோதும் இம்மலையின் ஓர் புறத்தை இது இராவணன் வெட்டு—அதாவது, மலையைத் தூக்கிச் செல்வதற்குத் தன் இருபது தோரஞ்சும் இடம் பெறும்படி மலையின் அடிப்பாகத்தை இராவணன் அகழ்ந்த இடம் இது—எனக் காட்டப்படும் ஓர் இடம் இக்காலத்திலும் காணலாகும். இதுவுமல்லாமல், இதாவணன் கைலாசநாதன் காற்பெருவிரலால் ஏற்றப்பட்டு அலைமோதும் கடலிற் கிடந்துகொண்டே தனது சிரமொன்றை அறிந்து தன் நாடிநரம்புகளையே தந்திகளாக்கிச் சாமகிதம்பாடிச் சிவகடாக்ஷம் பெற்றுன் எனவும் இந்தால் கூறும்.

இவன் கடலில் திரைகளால் ஏற்றுண்டு கடலில் அழிந்தி, இறந்தானென்றெண்ணி இவன் தாயும் புத்திர சோகத்தால் இறந்து விட்டதாகவும், இராவணன் கீதம்பாடி மீண்டும் கோணேசர் கோயிலுட் பிரவேசித்துச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்ய எத்தனித்த வேளையில் பூர்மாந் நாராயணன் அவன் மாதாவின் மரணத்தை அவனுக்கு அறிவித்து, கோயிலுக்குள் செல்லவிடாது தடுத்துத் திரிகோண மலைக்கு அணித்தாய கன்னியா தீர்த்தத்

தில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, மாதாவின் அபரக் கிரியை
களையும் விதிப்படி முடிப்பித்து, பின் சுவாமிதரிசனம்
செய்யவிடுத்து அவனுக்கு ஒரு இலிங்கமுங் கொடுத்து
இலங்காபுரிக்குச் செல்ல விடுத்தனரென ஷி புராணம்
கூறும்.

(5) குளக்கோட்டன் திருப்பணி

மனுநீதிகண்ட சோழன் மகனுகிய குளக்கோட்ட
மகாராசன் பெயர், ஐதிகவழக்கில் திரிகோணமலையுடன்
பெரிதும் தொடர்புடையதாக வழங்கி வருகின்றது. குள
மும் கோட்டமும் நிருமித்த காரணத்தால் இவன் குளக்
கோட்டன் எனப்பட்டான் போலும். தகஷி கைலாச
புராணப்படி, வர்ராமதேவன் என்னும் பட்டப்பெய
ருடைய இவனது தந்தை சோழநாட்டில் அரசு வீற்றி
ருந்த காலத்தில் மச்சேந்திர புராணத்தில் தகஷி கை
லாயப் பெருமை கூறிய பாகத்தை ஆவலுடன் கேட்டு,
இலங்கைக்கு வந்து திரிகோணமலைச்சிகரத்தில் கோணை
சர் கோயில் எடுப்பித்துத் தமனியத்தால் வேய்ந்து, பூசை
விழா முதலியன நடப்பித்து, அங்குச் சிறிது காலம்
இருந்து, பின் தனது அந்திய காலம் சமீபிக்க,
திருப்பணிக்குக் கொண்டுவந்த பொன்னை ஒரு கிணற்
றில் அடைத்துக் காவல் வைத்து, தனது மரணத்தை
மகனுக்கு அறிவிக்கும்படி தூது அனுப்பவும், அவன்
இவன் வரும்பொழுது திரவியமிருக்கும் இடத்தைக்
காட்டவும் ஒழுங்குகள் செய்தபின் மரித்துவிட்டான்.
குளக்கோட்டனும் தந்தை மரணம் அறிந்து, இவன்
வந்து, திரவியம் புதைத்து வைத்த கிணறு கண்டு, அது
கொண்டு திருப்பணி முற்றுவித்தான். தந்தையாற் கட்

ப்பப்பட்ட மலைச்சிகரக் கோயில் சிறிது பழுதுற்றிருந்த மையால் அதைப் புதுக்கி, கோபுரங்களைத் திருத்தி அற்புதாலங்காரமான ஆலயமாக்கினான். அவ்வாலயம் நித்திய நைமித்திகங்களுக்கு முட்டுற்றிருந்தமையால் அதற்கு வேண்டிய விளைவிலங்களை அமைத்து அந்திலங்கள் நீர்வளம் பொருந்தி எக்காலமும் விளைவொகொடுக்கு மாறு மகத்தான ஓர் ஏரியையும் கட்டினான். அவ் வேரியாற் பாயும்நிலம் பதினேழாயிரம் அவண விதைப் பாடு. இத்துணைப் பெரிய கிராமத்தை விளைவிக்க மருங்கூர் முதலிய இடங்களிலிருந்து, வன்னிய ஜாதிக் குடும்பத்தவர்களையும் அழைத்து அங்குக் குடியேற்றினான். இது நிகழ்ந்த ஆண்டு மாதம் தேதி முதலியன,

“திருந்துகவி பிறக்கைத்துற்றிருப்பதுடன் இரண்டாண்டுசென்ற பின்னர்ப் புரிந்திடப் மாதமதில் ஈரைந்தாங் தேதி திங்கள் புணர்ந்தாளில் தெரிந்த புகழ் ஆலயமானு சினகரமும் கோபுரமும் தேரூர்வீதி பரிந்துரத்தன மணிமதிலும் பாபா சகச்சனையும் பகுத்தான் மேலோன்”

என்னுங் கோணேசர் கல்வெட்டுச் செய்யுளாற் குறிக்கப் படுவனவாம். இதுவுமன்றி, கோயில் அடிடேகங்கள் நிவேதனங்களுக்கு நெய்க்கிணறும் எண்ணெய்க் கிணறு களும், எண்ணெய் வருவாய்க்குத் தென்னை இருப்பை புன்னை ஏரண்டம் செறிந்து நிற்கும் மரச்சோலைகளும், அடைக்காய்க்காக்க கழுகன் சோலைகளும், முக்கணிக்காகப் பலா மா வாழூச் சோலைகளும் அமைக்கப் பட்டன. இவையன்றிக் கணக்கெழுதல், கோயில் அலகிடல், மெழுக்கிடல், முதலிய கோயிற்றெழும்புகள் செய்ய மருங்கூர் தாரைக்காடு முதலிய இடங்களிலிருந்து குடிகளைக் கொண்டு வந்து, அங்கு இருத்தி, அவர்

களுக்கு நிலங்களும் மானியமாகக் கொடுத்து, ஒவ்வொரு வரும் செய்யவேண்டிய கடமைகளைக் கணக்குந்தரப்பெரு மாள் வளமைப் பத்ததி முதலியாடுகளில் வரைவித்தான். இதன் விவரம் கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் நூலில் பின்வருமாறு குறிக்கப் பட்டிருக்கிறது:

இத்தலத்தில் அரங்கைலை ஆலயத்தில் இயன்றதொரு
தனிமுதலின் இருப்பு நாட்டி
நித்தம் வரும் வரவாகும் பொருள்களோடு நிதம்பூசைச்
செலவெழுத நியமஞ் செய்து
அத்தர்முனம் நடனமிடல் பன்றி குற்றல்
ஆலாத்தி அதிகப்பட்ட டரசற்கீதல்
இத்தனையுங் தான்தார் செய்வரென்ன எழுகுடிக்கு
மிராயபட்ட மீந்தான் வேந்தன்.

[பன்றி குற்றல்—சூகரவேட்டையென அக்கோயிலில் நடக்கும்
ஓர் விழா]

சன்னிதியிணீவிர்செய்யுங் தொழும் புமக்கு
நான்உரைக்கத் தான்நீர் கேளும்
நன்னயஞ்செய் பட்டாடை கொய்தல் கட்டல்
நல்லபுஷ்ப பத்திரங்க ளொடுத்தல்தூர்த்தல்
முன்னாநிரை விளக்கேற்றல் தளிகைதட்டு முட்டிவைகள்
விளக்கல்கொடி குடைகள் நித்தம்
உன்னதமா யெடுத்தல்அல கிடுதல்சாணி மெழுக்கிடல்மற்
தெரிகரும்பும் உகந்தே ஈதல்.

செய்ய நடன ஸ்திரிக்கு முட்டுவகை
கொட்டலொடு சிறக்கப் பாடல்
ஜயமற நற்பலிக்குப் பாவாடை
யிடுவதுவும் அதுவே யன்றித்
துய்ய சண்ணங் கொடியேற்ற விறக்கலொடு
சுமத்த இளுஞ்சாங் தரைத்தேயீதல்

மெய்யெனவே ஆலயத்துட் பணிகளைத்துப்
புரவாக விளக்கச் செய்வீர்.

கோயிற் ரேழும்புகள் கிரமமாக நடை பெறுவதற் கும் தொழும்பாளர்கட்குஇடையில் விவகாரங்கள் தீர்ப்ப தற்கும் மதுரையிலிருந்து தனியுண்ணுப் பூபால்லை அழைத்து அதிகாரஞ் செலுத்துமாறு வன்னிமையாக நியமித்தான்.

குளக்கோட்டன் ஆடகசவுந்தரி என்னும் இலங்கை அரசுகுமாரியை மணஞ்செய்தானென்றும், அவளால் அனுப்பப்பட்ட பூதங்களே திரிகோணமலையிலுள்ள மிகப் பெரிய குளமாகிய கந்தளாய்க் குளத்தைக் கட்டி முடித்தன என்றும் திருக்கோணசல் புராணம் கூறும். அப் புராணத்தின்படி ஆடகசவுந்தரியின் வரலாறு கீழே தரப் படுகின்றது:—

(6) ஆடக சவுந்தரி

குளக்கோட்டன் கோட்டம் நிருமித்து, சிவாலய பூசை விதிமுறையாக நடக்கவேண்டித் தான் மானிய மாகவிட்ட நிலங்கட்கு நீர்ப்பாய்ச்சல் முட்டூறுதபடி ஏற்பாடு செய்ய எண்ணி வெசு குளங்கள் கட்டுவித்தும் ஒன்றினாலும் திருப்தியடையாதவனும் வருஷம் பன்னி ரண்டு மாதமும் மாரூமடையாய் ஒருகுளங் கட்டுத்தற்கு ஏற்ற இடம் தேடிக்கொண்டிருந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில் கலிங்கநாட்டரசனது தேவி வயிற்றில் பிறக்கும் போதே கூந்தலும் எயிறும் கொங்கையும் பேச்சும் உடையவளாகப் பிறந்து, சோதிடா சொற்படி அரசனால் பேழையில் அடைக்கப்பட்டுப் பெருங்கடலில் விடப்பட்டுப் பேழையுடன் இலங்கைக்

கடற்கரையை அடைந்து இலங்கையரசனால் சுவீகார புத்திரியாக எடுத்து வளர்க்கப்பட்டுத் தன்னை வளர்த்த தந்தை இறந்தபின் அவனது அரசரிமையை அடைந்து இலங்கையை ஆண்டுவந்த ஆடகசவுந்தரி என்னும் அரசி, குளக்கோட்டன் திரிகோணமலையில் கோயில் கட்டும் செய்தி கேட்டுத் தன் முதன்மந்திரியை அழைத்து, “வடகரையிலிருந்து ஒரு சைவன் வந்து கீழ்க் கரையில் ஒரு மலையின்மேல் ஆலயங் கட்டுகிறேன் என்ற செய்தி கேட்டேன். நீ போய் அந்த ஆலயத்தையும் இடித்துக் கடவிலே தள்ளி அவர்களையும் ஒடுத்திலேற்றி அனுப்பி விட்டுவா” என்று உத்தரவிட்டனாலும் பின்னால்.

மந்திரியும் படையுடன் புறப்பட்டுத் திரிகோணமலையை யடைந்து ஆலயங் கோட்டுரம் மண்டபம் முதலிய சிறப்பைக் கண்டு அதிசயித்து நிற்கக் குளக்கோட்டன் அவனைத் தன் சமூகத்திற்கு அழைப்பித்தான். மந்திரியும் கொலுமண்டபத்தை யடைந்து அரசனது தெய்வி கத்தோற்றத்தைக் கண்டு அவனை வணங்கக் குளக்கோட்டனும் மந்திரியை உபசரித்து, “வந்த காரியம் என்ன?” என்றுகேட்டான். மந்திரி, “எமது அரசியாகிய ஆடகசவுந்தரி தேவரீர் இங்குச் சிவாலயம் அமைக்கும்செய்தி கேட்டு, இவ்விடத்து ஏதொரு காரியம் முட்டாயின் எங்களால் இயன்ற காரியத்திற்குக் கேட்டுவரச் சொல்லி அடியே னுக்குக் கட்டளை யளித்த படியால் இவ்விடம் வந்தேன்” என்றான். அரசனும் புன்னகையுடன் “ஆலயத்தையும் இடித்து எங்களையும் ஒடுத்தில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு வரும்படியல்லவா உனக்கு அரசி உத்தரவிட்டான்” என மந்திரியும் நடுங்கி அது உண்மையென ஒப்புக்கொண்டான். குளக்கோட்டன் “துமது அரசி எமது வமிசத்

தாள்; எம்மை அறியாமற் சொன்னதற்கு நீ அஞ்ச வேண்டாம்” என்று அவனைத் தேற்றித் தன் நினைவின் படி வருஷ முழுதும் மாறுமடை பாய ஒரு குளங்கட்டு தற்கு எவ்விடம் நல்ல தென்று கேட்க, மந்திரி “அறு பத்து நாலுகுளமும் வயலும் இரண்டு மலைக்கு மேல் பாலாக உண்டு. அந்த இரண்டு மலையையும் பொருத்திக் கட்ட ஒரு பெருங்குளமாம்” என்று பதிலளித்தான். மன்னன் “இவ்வளவு பெரிய வேலை யாரால் முடியும்?” என்று சோர்வுற, மந்திரி “அடியேன் நினைத்தபடி தேவை ரீசெய்வீராகில் நான் ஒன்பது நாளைக்குள் குளங்கட்டு வித்துத் தருவேன்” என்று வணங்க, மன்னனும் அவன் குறிப்பறிந்து தான் அணிந்திருந்த மாணிக்க மாலையையும் கணையாழியையும் கொடுத்து மணவார்த்தைப்பாடும் சொல்லி அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினன்.

மந்திரி தன் அரசியிடம் மீண்டு, குளக்கோட்டனது பெருமையைக் கூறி மாலையும் கணையாழியுங் கொடுத்து மணவார்த்தையுங் கூறினன். ஆடக சவுந்தரி மனத் திற்கு இசைந்த பின், அவள் அனுமதி பெற்று, குளங்கட்டுதற்குக் குறட்புதம் ஆறையும் ஒரு பூதராசாவையும் கூட்டிப்போய் மலையோடு மலை பொருத்திக் குளம் கால்வாய் மதகு முதலிய யாவும் ஒன்பது நாளில் குறை வற முடித்துப் பூதங்களையும் அவர்களினிருக்குமிடத்திற்கு அனுப்பினிட்டு மந்திரி குளக்கோட்டனையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆடக சவுந்தரியின் தலைநகராகிய உண்ணுச்சிரிக்கு மீண்டான். உண்ணுச்ச கிரியில் குளக்கோட்டன் இராசகுமாரியை விவாகம்செய்து சில நாள் அங்கிருந்து பின் இராசாத்தியுடன் திரிகோண மலைக்குச் சென்று திருக்குளத்தைப் பார்வையிட்ட

பொழுது வடபுறத்தில் ஒரு பணிவிருக்கக் கண்டு அரசி தன்னேடு வந்த தோழியர் பணிப்பெண்களைப் பார்த்து “இந்தப் பணிவைக் கட்டுங்கள்” என்று சொல்லி முடிய முன் ஆண்க்கொரு கல்லாய் வைத்துக் கட்டி முடித் தார்கள். அவ்விடத்திற்குப் “பெண்டுகள் கட்டு” என்று பெயராயிற்று. இவ்வண்ணம் கட்டி முடிக்கப் பட்ட குளமே பிரசித்தி பெற்ற கந்தளாய்க் குளமாகும். இப்பெயர்க் காரணமும் குளக்கோட்டன் சிவபதமடைந்த வரலாறும் பின்னர்க் கூறப்படும்.

(7) கஜபாகு திருப்பணி

கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் நூற்படி கோணை நாதர் திருப்பணி சேமனிதிக்குப் பொன்னும் ஆபரணங்களும் அளித்தாகக் கருவுலக் கணக்கில் மூன்றாவதாகப் பெயர்பதியப் பெற்றவன் கயவாகு மன்னனும். இவனுக்கு மூன்னதாகப் பெயர் எழுதப்பட்டிருக்கும் இருவரும் மனுநிதிகண்ட சோழனை வரராமதேவனும் அவன் மகன் குளக்கோட்டனுமேயாவர். சேரன் செங்குட்டுவன் வஞ்சிநகரில் பத்தினிப் பிரதிஷ்டை செய்த காலத்து வஞ்சிநகரில் பத்தினி விழாவணி கண்டவனகச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். கடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனே கோணேசர் கருவுலக் கணக்கு ஏட்டில் மூன்றாவதாகப் பெயர் பதியப் பெற்ற கயவாகு மன்னனுவன். இவன் காலம் கி. பி. 113—125 என்பர். இவன் கோணநாதர் தமனிய மூலஸ்தானத்தை இடித்து அங்கு ஒரு புத்த விகாரைக் கட்டுவதாக மனதிலெண்ணித் திரிகோணமலைக்கு வழிக்கொண்டு தன் சேஜையுடன் குளக்கோட்டனுல் கட்டப்பட்ட பெரிய ஏரியண்டை

வந்து சேர்தலும் கோணாதர் ஒரு திருவிளையாடலாக அவன் கண்களை ஓளிமழுங்கச் செய்தாரென்றும், அவன் அப்பாற்செல்ல முடியாது திகைத்து சின்ற அளவில் கோணாதர் ஒரு வேதியர் வடிவங்கொண்டு வந்து அவனுக்குத் திருநிற அளித்தருளினரென்றும், அதனை அணிந்த மாத்திரத்தில் அரசன் மீட்டும் கண்ணென்னிபெற்று வியப்படைந்தானென்றும், அரசனுக்குக் கண்தழூத்த குளக்கரையாதலின் அக்குளம் “கண்தழூம்” அல்லது “கண்டழூம்” என்னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று என்றும் ஐதிகம் கூறும். “கண்டழூம் குளம்” என்னும் பெயர் மருவி இக்காலத்தில் “கந்தளாய்க்குளம்” என வழங்கி வருகிறது.

அரசன் திரிகோணமலை அடையும் முன்னரே புத்தகுருமார் கோணேசர் ஆலயத்தை அடைந்து கலாம்விளைத்து அங்குப் பூசகராக இருந்த பாசபதக் குருக்கள் மாறையும் கடலுள் தள்ளி வீழ்த்தி விட்டனர் என்றும் பாசபதர்கள் இரந்து விட்டனர் என்றும் ஒரு வதந்திபரவும் தருணத்தில் கயவாகு மன்னனும் கோணேசர் சந்திதியை அடைத்தான்.

அடைந்து சந்திதி அலங்காரச் சிறப்பைக் கண்டதும் அரசன் மனங்கசிந்தாருகி ஆனந்த பரவசனாகிக் கோணாதர் ஆலயத்தைப் புத்தனிகாரை யாச்ச எண்ணியதன் நினைவால் புத்தகுருமார் ஆலயத்துள்ளுழூந்து பாசபதர்களைக் கொலைசெய்த கொடுமையையும் பூசைகள் காலக்கிரமந்தவறிச் சைவர் வணக்கத்துக்கு வந்து அல்லோல கல்லோலப் படுவதையும் நினைக்கவும் பார்க்கவும் சகிக்காதவனும் மூர்ச்சித்துத் தரையில் வீழ்ந்தான்.

இச்சமயத்தில், பாசுபத வேதியர் இருவர் கடல் அலையில் எற்றுண்டு கரையேற இயலாது தத்தளிக்குஞ் செய்தி அரசன் காதில் வீழ்ந்தது. உடனே அரசன் மூர்ச்சை கெளிந்து எழுந்து கடற்கரைக்குச் சென்றான். அதன்பின் நிகழ்ந்த செய்திகள் கோணேசர் கல்வெட்டில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன:—

“கடன்மிசை மறையோர் கமண்டலம் புத்தகங்கிடமொடு கொண்டிவண் சேர்கின் ரூரென
அடலுடை யரசனும் அகமிக மகிழ்ந்து
திடமுடன் அரன்திருச் சேவடி வணங்கி
மன்னனும் அந்த மலைக்கீழ் இறங்கி
முன்வங் தவற்கு முதன்மைகை கொடுத்து
பின்வங் தவற்குப் பின்கை கொடுத்து
அன்னர் இருவரையும் முன்னே விட்டு
அரசனும் பிறகே அன்பொடு வந்து
உரக ஆபரணன் ஒளிதிகழ் பூசை
திரமொடு செய்கெனச் சிருடன் உரைக்க ”

இவ்வாறு கஜபாகு மன்னன் கைகொடுத்துத்தவிக் கடலிலீருந்து கரையேற்றிய பாசுபதர்கள் இருவரும் அவர்கள் சந்ததியாரும் முற்பாகையாளர் பிற்பாகையாளர் என்னும் நாமம் பூண்டு பாரம்பரியமாகப் பூசை நடத்திவந்தார்கள். இவ்விரு பகுதியார்க்குஞ் தலைமைபூண்டு விழாக் காலங்களிலும் விசேஷ தினங்களிலும் குருத்துவம் நடத்துபவர் “இருபாகை முதன்மை” என்னும் பட்டத்துடன் விசேஷ சன்மானமும் அதிகாரமும் உடையவராய் விளங்குவார்.

கயவாகு மன்னன் புத்தர்களுக்கும் சைவர்களுக்கும் இடையில் மேற்கூறியவாறு நடந்த கலகத்தால் கோயிற்

பூசை தடைபட்டிருந்ததற்குப் பிராயச்சித்த செலவுக் குப் பொன் கொடுத்துப் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்துப் பின்னர்க் குளக்கோட்டன் காலத்தில் நாளொன்றுக்கு இரண்டவண அரிசித் திட்டம் பண்ணி இருந்ததற்கு மேலதிகமாக நாளொன்றுக்கு ஒரவண அரிசியும் அதற்கடுத்த செலவுங் கட்டளை பண்ணி, நாளொன்றுக்கு மூன்றவண அரிசி நைவேத்தியம் வைத்துப் பூசை நடக்கும்படி திட்டம் பண்ணி கணகசுந்தரப் பெருமாள் கணக்கிலும் பதிவித்துச் செப்பேடு வரைந்து கொடுத்தான். மேலும்,

“ படவர வசைக்கும் பரமர் கோணேசர்க்
கடன்மிகு பூசைக் காடகம் போதா
தரமுற நாடுக் தான்போ தாதெனத்
திடமொடு கொடுக்கச் சிந்தையு ணினைந்து
வரவுற வடக்கு வருகரம் பகமாங்
திரமுற மேற்குச் சிறந்த முனீச்சுரங்
தரைபுகழ் தெற்குச் சங்கமக் கண்டி.
உரமிகு கிழக்கு உகந்த வங்காளம்
ஏற்றுகைக் கோணை இறைவனுக்காமென
நாற்றிசைச் சூலமு நாலுகால் நாட்டிக்
கூற்றினை உதைத்த கோமான் பூசனைக்
கிலைகாய் கணிபூ இரணியம் நெல்முதல்
விலைபெறு சரக்கின் மிகுத்த ஆதாயம்
பலபொருள் எதுவும் பத்தினுக் கொன்று
நிலைபெறக் கோணைநி மலற்களிப் பீரென ”

என்று கோணேசர் கல்வெட்டில் கூறியபடி மேற்குறித்த எல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களின் வருமான ஆதாயங்களில் பத்திலொன்று கோணேசர்

கோயிலுக்கு இறுக்கும்படி கயவாகு ஏற்பாடு செய்தான். இந்தக் கட்டளைப்படி, அவனுக்குப் பின்னும் அநேக நுற்றண்டுகளாகச் சனங்கள் பத்திலொன்று கடமை கோயிலுக்கே செலுத்தி வந்தார்களென்று தெரிகிறது.

(8) திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோணமலைத் திருப்பதிகம்

கயவாகு மன்னனுக்குப் பின் அவன் சந்ததியாரான புவனேங்க கயவாகு, மனுநேய கயவாகு என்னும் இரு அரசர்கள் மேற்படி கருஷுலக் கணக்கில் பொன்னும் ஆபரணத்தினாலும் கோணேசர் கோயில் சேமநிதிக்கு உதவியதாகக் கோணேசர் கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் யார் என்பது ஆராய்ச்சிக்கு எட்டவில்லை. கயவாகுவக்குப் பின் சிறிது காலத்தில் இலங்கையை அரசாண்டவர்கள் மகாவம்சம் முதலிய சரித்திர நூல்களின்படி நாகசாதி அரசர்களாயிருப்பதால், லம்பகன்ன வகுப்பைச் சேர்ந்த கயவாகுவின் சந்ததியார் சிற்றரசராகித் திரிகோணமலைப் பிரதேசத்தில் நாக அரசரின் கீழோ, அன்றிச் சுயவரசினராயோ அரசு செலுத்தி யிருத்தல் கூடும். ஆனால், இதைக் குறித்து ஒன்றும் நிச்சயமாகக் கூற முடியவில்லை. காலக்கிரம வரிசையில் வைத்துப் பார்க்குமிடத்து, மேற்குறித்த கயவாகு மன்ன னுக்குப் பின் திரிகோணமலை சம்பந்தமாகக் குறிப் பிடுதற்குரியது திருஞானசம்பந்த சவாமிகள் தேவாரத் திருப்பதிகமாகும். அத்திருப்பதிகத்தில் மாவலி கங்கையின் பெருக்கையும், அது கடலூடன் சங்கமமாகும் சிறப்பையும்,

“கரைகெழு சந்துங்காரகிற்பிளவும்
அளப்பருங் கனமணி வரன்றிக் கொயில்
குரைகடல் ஒதம் நித்திலங் கொழிக்கும்
கோணமா மலையமர்ந்தாரே”

என முதற் பாட்டிலும், குளக்கோட்டன் காலந்தொட்டுத்
தேவாரகாலம் வரையிலும் கோயிற் ரூழும்புக்காகவும்
வியாபாரம் விவசாயம் முதலிய பிறதொழிற்காகவும்
அங்குக் காலத்துக்குக் காலம் குடியேறிய ஜனங்கள்
கோணேசர் கோயிலைச் சூழ நெருக்கமாகக் குடியிருத்தலே,

“குடிதனை நெருங்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றுங்
கோணமா மலையமர்ந்தாரே”

என்று இரண்டாம் பாட்டிலும், இளமரக்காவும் நந்தன
வனச் சோலைகளும் மிகுந்திருந்ததை,
“விரிந்துயர் மெளவல் மாதவி புன்னை
வேங்கை வண்செருந்தி செண்பகத்தின்
குருந்தொடு மூல்லை கொடிவிடும் பொழில்குழு
கோணமா மலையமர்ந்தாரே”
என்று ஆரூம் திருப்பாசரத்திலும்,

“துன்று மெர்ணபொவம் மெளவலுன் குழந்து
தாழ்ந்துறு திரைபல மோதிக் குள்ளும்பூலை
குன்றும் ஒண்கானல் வாசம்வந் துலவங்
கோணமா மலையமர்ந்தாரே”

என்று பத்தாம் திருப்பாசரத்திலும், இன்னும் இராவணை
ஆக்கும் தச்சினை கைலாசமென வழங்கும் இம்மலைக்கு
மூன்றா தொடர்பை,

காஷ

கதிரைமலைப் பள்ளு

“எடுத்தவன் தருக்கை இழித்தவர் விரலால்
 எத்திட வாத்தமாம் பேறு
 தொடுத்தவர் செல்வங் தோன்றிய பிறப்பும்
 இறப்பறி யாதவர் வேள்வி
 தடுத்தவர் வனப்பால் வைத்ததோர் கருணை
 தன்னருட் பெருமையும் வாழ்வும்
 கொடுத்தவர் விரும்பும் பெரும்பு கழாளர்
 கோணமா மலையமர்ந் தாரே”

என எட்டாந் திருப்பாசரத்திலும், இந்தத் தலத்தின் விசேஷ தீர்த்தமாகிய பாவநாசச் சுனையை,

“கோயிலுஞ் சுனையுங் கடலுடன் சூழ்ந்த
 கோணமா மலையமர்ந் தாரே”

என ஐந்தாவது திருப்பாசரத்திலும், இத்தலச் சிறப்புக் கொல்லாம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு கொள்க.

சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்துக்குச் சிறிது பின்னகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்துக்கு முன்னக இலங்கையில் புத்தசமயம் தலையெடுத்துச் சைவங் குன்றிப் போயின்மையால், திருக்கேதீச்சரத்திற்குத் திருப்பதிகம் பாடிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திரி கோணமலைக்குத் திருப்பதிகம் பாடாது விட்டமையும் ஈண்டுக் கவனிக்கத் தக்கது.

(9) புவனேகவீர பாண்டியன் கயல் பொறித்தது

பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் நடுப்பாகத்தில் அதி விஸ்தீரணமாகவும் மிகவுந்த நிலையிலுமிருந்த சோழ இராஜ்யம் நிலைகுலைய, பிரான்ஸ் நாட்டில் புரட்சியை (French Revolution) யடுத்து நெப்போலியன் தோன்றி ஐரோப்பா முழுவதும் தன்னடிப் படுத்தி ஆங்காங்குப் புது இராச்சியங்களையும் அரசியல்களையும் நிலைநாட்டி

யது போலத் தமிழ் நாட்டிலும் ஆந்திர மலையாள கன்னட தேசங்களிலும் வெற்றிமேல் வெற்றியடைந்து கி. பி. 1251—1262 வரை, சக்கராதிபத்தியம் செலுத்திப் புது அரசியல்களை நாட்டியவன் ஜடாவர்மன் சந்தர பாண்டியனாவன். இவனுடன் சக அரசனாக இருந்தவன் புவனேக வீர பாண்டியன். இவனுக்கு இப்பெயர் வந்த காரணம், இக்காலத்துச் சிங்கள அரசனையிருந்த முதலாம் புவனேகவாகுவை வெற்றிகொண்டதற்கு அறிகுறியாக ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகவாகு என்னும் பட்டத்தையும் வகித்துக் கொண்டதேயாம். இதன் உண்மை வீர பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி கூறும் குடுமியமலைச் சாசனத் தில் (A. R. No. 356 of 1906).

“முழங்கு களிரேறிப்
பார்முழுதறிய ஊர்வலன் செய்வித்
தந்தையாண்ட தடங்கடலீழ
மைக்தன் பெயரே மரபென நினைப்பிட
தரசிட மகிழ்ந்து அவனூரளிச்ச
விரையச் செல்கென விடைகொடுத்தருளி ”

என்ற தொடராலும், மகாவம்சத்தில் முதலாம் புவனேக வாகு என்ற அரசனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களோடு ஒடு தொடரை ஒப்புநோக்குதலாலும், சிதம்பர மேலைக்கோபுரவாசற் சாசனத்தில் “ புவனேக வீர!....கொற்கை காவல!” என்று வீர பாண்டியன் விளிக்கப்படுதலாலும், புவனேக வீரன் சாந்தியென ஒரு விழாத் தமிழ் நாட்டில் சில இடங்களில் நடந்ததாகச் சில சாசனங்கள் கூறுதலாலும் யூகித்தறியக்கிடக்கின்றது. அது நிற்க; இவ்வீர பாண்டியனும் முந்திய அரசர்கள் போலக் கோணேசர் கோயிலுக்குரிய நிலங்களை இறை

கடமை இல்லாதனவாக்கினான் என்பது மேற்படி குடுமிய மலீச்சாசனத்தில்,

“.....திருக்கோண அலைவரப் பாடன் கழித்து வழங்கியருளி”

என்ற தொடராலும், அம்மலையில் தனது கயல் இலச்சினையைப் பொறித்தான் என்பது,

“கானுமன்னவர் கண்டு கண்டொடுங்க கோனுமலையினுங் திரிகூட கிரியினும் உருகெழு கொடி மிசை இருகயலெழுதி”

என்ற தொடராலும் தெரியக்கிடக்கின்றன.

(10) செகராச சேகரன்

மேற்காட்டிய வீரபாண்டியனாலும் அவனுக்குப் பின்வந்த மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனாலும் புதி தாக நாட்டப்பட்ட அரசியல்களுள் கி. பி. 1260—1620 ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்யாழ்ப்பாணத்து நல்லாரைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த யாழ்ப்பாண இராச்சிய மூம் ஒன்றாலும், இவ்வாரிய மன்னர்கள் செகராச சேகரன் பராராச்சேகரன் என்னும் பட்டப் பெயர்களை மாறி மாறி வகித்து, முடிசூடி, அரசு கட்டிலேறியதாகத் தெரி கிறது. இவர்களுள் ஐந்தாம் செகராச சேகரனாகப் பட்டத்துக்கு வந்த ஜயவீர சிங்கையாரியன் என்பவன் காலத்தில், யாழ்ப்பாண இராஜ்யம் அதியுந்நத நிலையில் இருந்தது. இவன் காலம் கி. பி. 1380—1414 என்பர். சிங்கள அரசரை வெற்றி கொண்டு அவர்களைச் சிற்றரசு ராக்கி வன்னியர்களையுங் தன்னடிப்படுத்தி இலங்கை

முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டான். அக்காலத் தில் பரண்டிய இராஜ்யத்தின் ஒருபார்கமாக இருந்த இராமநாதபுரம் ஜில்லாவும் மன்னார்க் கடலில் முத்துக் குளிக் கும் உரிமையும் யாழ்ப்பாண இராஜ்யத்தின் ஆணைக்கு உட்பட்டிருந்தன. அது காரணமாக ஆரிய மன்னர் சேது காவலர் எனப்பட்டனர். ஆரிய மன்னர் வம்சத் தவர்களே சேதுபதிகளாகவும் இருந்தார்களெனத் தெரிகிறது. தக்ஷிணைகலாச புராணம் இயற்றிய பண்டிதராசர் தமது நூற்பாயிரத்தில்,

தேவையின் மன்செக ராச சேகரக்
கோவயின் உதித்தசீர்க் குமார சூரியன்
ஆவியும் உடலுமொத் தளித்த கல்வியின்
மேவிய காப்பியம் விமலற் காயதே”

என்று கூறுதலால், சேதுகாவலனுகிய ஐந்தாம் செகராச சேகரன் காலத்தில் அவன் புதல்வனுகிய குமாரசூரியனே இராமநாதபுரத்தில் சேதுபதியாகவும் செகராச சேகரன் பிரதிநிதியாகவும் இருந்தானென்பதும் குறித்த குமார சூரியனே தக்ஷிணைகலாச புராண ஆசிரியரின் வித்தியா குரு என்பதும் தெரிய வருகின்றன. ஐந்தாம் செகராச சேகரன் வெற்றி வேந்தனும் இராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணி யதுமன்றிச் சைவசமப்ப பற்றுடையவனுய்ச் சமயத்தை விருத்தி செய்வதற்கும் முயற்சிகள் செய்தான். தக்ஷிணைகலாச புராணம், புத்தர்களால் கோணேசர் கோயில் பூசைக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைக் கயவாகு மன்னன் நீக்கி, பாசுபதர்களை மீட்டும் பூசகர்களாக நியமித்து வருவாய் களுக்குத் திட்டம் பண்ணிய விஷயங்களைக் கூறிய இன்னர், புத்தசமப்பம் மறுபடியும் தலையெடுத்ததால் சில

பூசைகளும் செகராச சேகரன் காலம்வரையில் தாழ்ச்சி யடைந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. அதன் பின்னர்,

“அம்புயத் துதரத் தண்ணல் அமைத்தவா ரியர்தங்கோமான் உம்பர்வங் திறைஞ்சுஞ் சேது உயர்கரைக் காவல்வேந்தன் செம்பொன்மா மவுவிச் சென்னிச் செகராச சேகரேசன் தும்பையஞ் சடையான் சைவந் தோன்றிடத் தோன்றினானல்

என்ற செய்யுளில், சைவசமயம் மீட்டும் இலங்கையில் விருத்தியடைந்து ஒங்குமாறு இவ்வரசன் தோன்றினான இவனைப் புகழ்கின்றது. இவ்வரசனும் இவனுக்குப் பின்வர்த பரராசேகரனும் கோணநாயகரைத் தரிசித்து, ஏழுபட்டு முத்து மாலையும், வயிர இரத்தினம் பதித்த தங்கப் பதக்கமுன் சாத்துவித்து, முத்துக்குடை பவளக்குடை கொடுத்து வெகுதிரவியமும் அறைமுதல் இருப்பாக வைத்து, கருவுலக் கணக்கிலும் எழுதுவித்து நாட்டில் நூல்வாங்கிக் கோயிலுக்கு ஒப்புவிக்கிறதற்கு ஒர் இறைகடமையில்லாத திரியாழிரும் அதற்கு ஏழு குளமும் ஏழு வெளியுங் கொடுத்து எந்தக் காலத்துக்கும் நூல்வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்லித் திட்டம் பண்ணிய தாகக் கோணேசர் கல்வெட்டினால் தெரியவருகிறது. இன்னும் இவ்வரசன், கோணேசர் கோயிலுக்குப் போலத் தான் நல்லூரில் கட்டுவித்த கோயிலுக்கும் பாசுபத மறையோரை இராமேசவரத்தினின்றும் அழைப்பித்து மேற்படி தனது கோயிலிற் பூசகர்களாக நியமித்து, பூசையும் விழாவும் குறைவுபடாமல் நடத்தினானென அவன் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட கயிலாயமலை என்னும் நூல் கூறும். நல்லூர்க் கைலாசநாதர் கோயிற் பிரதிஷ்டை நிறைவேறியபின் முன்னர்க் காட்டியபடி, “திரி

கைலை” என்னும் பெயரும் திரிகோண மலைக்குச் சிறப்பாக வழங்கலாயிற்று.

(11) பரராச சேகரன்

கனகசுந்தரப் பெருமான் பத்ததியின்படி, கோயிலில் இருப்புத்திட்டமாக வைக்கும்படி பொன் கொடுத் தவர்களில் பரராசசேகரன் ஒருவன். இவன் யாழ்ப் பாண் ஆரிய அரசரில் இப்பெயருடன் பட்டத்துக்கு வந்த ஆரூவது மன்னாக இருத்தல் கூடுமென ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம். ஆரூவது பரராச சேகரன் காலம் கி. பி. 1467—1519 என்பர். தக்ஷிணை கைலாச புராணம் கயவாகு சரிதத்தின் பின் செகராச சேகரனைக் கூறி முடிக்க, இந்தூலுக்குப் பிற்காலத்தாகிய திருக்கோணைசல புராணம் கயவாகுவக்குப் பின் பரராசசேகரனையும் கண்டியரசனைகிய வரராச சிங்கனையும் கூறி முடிக்கின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டோ பரராசசேகரன் செகராச சேகரனை இருவரையும் ஒருங்கு கூறிச் செல்கிறது. திருக்கோணைசல புராணம் பரராச சேகரனைப் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது:—

அன்ன நாளிடையாழிகு முகன்புவி முழுதுங்
தன்ன தாகவே தனிக்குடை நீழவிற் ரூங்கும்
மன்ன ஞம்பர ராசசேகர னெனும் வள்ளல்
பொன்னு லாந்திரி கோணமால் வரை தனிற்பொருந்தி
சிங்கதையன் பினே டரனுமை தனைத் தரிசித்தாங்
கந்தமின் னிதி பூண்மணி னிபந்தங்கள் அமைத்து
முங்குஶீர் விழாத் தேர்த்திரு நாண்முறை போற்றிச்
சொந்த மாங்கர் சார்ந்தனன் தொல்குலத் தரசன்
இப்பரராச சேகரன் கதையையடுத்து நளச்சக்கர

வர்த்தியும் கோணேசர் கோயிலைத் தரிசித்து அறை முதலிருப்புக்குப் பொன்னுங் கொடுத்ததாகத் திருக் கோணைசலபுராணங்கூறுகிறது. கோணேசர் கல்வெட்டில் அறைமுதல் இருப்புக்குப் பொன் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்படுங் கடைசியரசன் ஆரியராயன். இவன்யார் என்பது நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியவில்லை. சங்கிலியரசன் காலத்தில் வீரமாகாளியம்மன் கோயில் முன்பாகப் பறங்கியருக்கு விரோதமாகச் சங்கிலிக்கு உதவிசெய்யவந்த சிங்கள தளகர்த்தனென்று சொல்லப் படும் வீதிராயன் அல்லது வீதிபண்டாரமே இவ்வாரிய ராயனென ஊகித்தற்கு இடமுண்டு. ஏனெனில் பறங்கிய ருடைய நெருக்கடியினால் ஆரிய குலத்தவராகிய இராஜ குருவம்ச மடப்பளியாரும் திருக்கோணமலை வன்னிமைப் பிரதானிகளும் சிங்கள அரசர்களும் ஒற்றுமைப்பட்டுச் சம்பந்தம் செய்து கொண்டகாலத்தில் கோணேசர் கல் வெட்டில் இராய பண்டாரத்தாரென்று சொல்லப்படும் வகுப்பினரில் ஒருவர் இராஜமடப்பளியார் சம்பந்தத்தி னேலே தனக்கு ஆரியராயனெனப் பட்டம் சூட்டியிருக்க லாம். சிங்கள மகாவம்சத்தில் கோணப்பண்டார என் னும் பெயர்தரித்த அரசனுக்கு அப்பெயர் கோணேசர் கோயில் தொடர்பினால் வந்த பண்டாரப் பட்டமாயிருக்க லாம். இது இன்னும் முடிவுபோக ஆராயவேண்டிய விஷய மாகும். நளச்சக்கரவர்த்தியின் கதைக்கு அடுத்து முன் மின்னக, கீரிமலைச் சாரலில் தீர்த்தமாடி குதிரைமுகம் நீங்கப்பெற்று மாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோயிலை ஸ்தா பனஞ் செய்த மாருதப்புரவல்லியும் கோணேசகிரிக்கு வந்து, பாவநாச தீர்த்தத்திற் படிந்து, கோணேசரைத் தரிசித்து, பட்டாடையும் தானங்களும் பூசகர்க்கு நல்கி,

அறையிருப்பு முதலுக்குப் பொன்னும் ஆபரணத்திகளும் கொடுத்து, அதன்பின்னரே கீரிமலைச்சாரலுக்குச் சென்று வளைத் திருக்கோணசல் புராணம் கூறுகின்றது.

(12) பறங்கியர் திரிகோணமலைக் கோயில் அழித்தல்

கி. பி. 1624—27 போர்த்துக்கீய தேசாதிபதியா யிருந்த கொன்ஸ்தந்தினு தேசா என்பவன் போர்த்துக்கீய தேசாரசனுக்கு விடுத்த நிருபம் ஒன்றில் கோணசர் கோயிலைக் குறித்துப் பின் வருமாறு எழுதியுள்ளான:—“The land of the Pagoda is 600 fathoms long and 80 feet at its broadest narrowing to thirty feet which is the place where the fort stands. The place is impregnable owing to the high cliffs and the village which lies therein could with very few fortifications be made one of the strongest places of India. When I went there to make this fort, I found engraved on the Pagoda among many other inscriptions one which ran thus: “This Pagoda has been built by(Manu Raja). Nevertheless, shall the time come that a nation of the Frangis will destroy it and thereafter shall no king of the Island of Ceylon rebuild it.”

“கோயில் இருக்கும் நிலம் 1200 யார் நீளமும் மிக அகன்ற பாகத்தில் 80 அடி அகலமும் 30 அடி ஒடுக்கமும் உடையது. இங்கேயே கோட்டை உள்ளது. உயர்ந்த கொடுமுடிகள் பலவற்றால் சூழப்பட்டிருத்தலால் இவ்விடம் பகைவர் அடைதற்கருமை யுடையது.

அங்குள்ள சிறு கிராமத்தை இந்தியாவிலுள்ள பலம் மிகுந்த அரண்களுள் ஒன்றுக்குவதற்குச் செய்ய வேண்டிய பாதுகாப்புகள் மிகச் சொற்படை. இந்தக் கோட்டையை அமைக்கும் பொருட்டு நான் அங்குச் சென்றிருந்தபோது கோயிற்சவரில் வேறு பல சிலாசாச னங்களிடையே பின்வரும் கருத்தமைந்த சாசனம் ஒன்று வரையப்பட்டிருக்கக் கண்டேன். ஷி சாசனத் தன் கருத்து வருமாறு: “இக்கோயில் கட்டியவன்— (மனுராஜா). இக்கோயில் பறங்கிச் சாதியாரால் அழிக்கப் படவும் காலம் வரும். அதன் பின் இக்கோயிலைப் புனர் நிர்மாணம் செய்ய இலங்கையரசர்கள் எவராலும் இயலாது,”

இதனால் கொன்ஸ்தந்தீனு தெசா என்பவன் கோணேசர் கோயிலை இடித்தழித்து அதன் திருப்பணிக் கற்களால் பறங்கியரின் திருக்கோணமலைக் கோட்டையைக்கட்டினான் என்பதும் அக்கோயிலில் அநேக கல் வெட்டுகள் இருந்தமையும் தெரிகிறது. பறங்கியர் சரித் திராசிரியராகிய பாதர் குவிரோஸ் (Father Queiroz) தமது இலங்கைச் சரித்திரத்தில் கொன்ஸ்தந்தீனு தெசா என்பவன் கோணேசர் கோயிலை இடித்து அதன் கற் களைக் கொண்டு ஓர் கோட்டை கட்டிய போது ஒரு கல் வெட்டுக் கண்ணெடுத்தானென்றும் அக்கல்வெட்டில் “இவ்விலங்கையின் சக்கிரவர்த்தியாக மனுராசா இவ்வாலயத்தை வீதியாமேல் மண்டா என்னும் தெய்வத் திற்கு (கி. மு. 1300 ஆண்டுக்குச் சரியான) வருடத்தில் கட்டுவித்தான். பறங்கி என்றழைக்கப்படும் ஜாதியார் வந்து இதனை இடிப்பர். பின் இதனைக்கட்டி எழுப்பு தற்கு இத்தீவில் அரசனுள்ளுகான்” என்று எழுதப்பட-

உள்ளதென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மேற்குறித்த சரித்திரநாலிற் கண்டபடி, வணக்கச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரால் மேற்படி கல்வெட்டு மீண்டும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

மேற்குறித்த கல்வெட்டில் மனுராசா என்றழைக்கப்படுபவன் குளக்கோட்டனின் தந்தையாகிய மனுநிதி கண்ட சோழன் அல்லது தசங்கிணை கைலாச புராணம் கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் நூல்களால் வரராமதேவன் என்றழைக்கப்படுபவனே. இவன் தனது புரோகிதனிடம் வடமொழி மச்சேந்திர புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் தசங்கிணை கைலாச மகிளை கேட்டு இவன் வந்து மலைச்சிகரத்தில் கோயிலும் மண்டபமும் வீதியும் இயற்றியவாறு முன்னர்ச் சொல்லப்பட்டது. குவிஞரேஸ் பாதிரியார் குறிப்பிடும் கல்வெட்டில் வீதியா மேல் மண்டா என்பது வீதியும் மண்டபமும் மேற்றவியும் என்னும் தமிழ்ச் சொற்களின் திரிபாகப் பறங்கிப் பாதையிற் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கலாம். மேற்றவி என்பது வரராமதேவன் கட்டிய தமனிய ஆலயமும், மண்டா என்பது பிற்காலத்தில் அரசனும் வன்னிபமும் இருபாகை முதன்மையும் இராய பண்டாரத்தாரும் குறைவறக் கூட்டங் கூடியிருந்து கோயில் விஷயங்களைத் திட்டங்கெய்து கணக்குப் பரிசோதித்து, அரசன் கட்டளைகளையும் பிரசித்தி செய்யும் இரத்தின மாமனி மண்டபமெனக் கோணேசர் கல்வெட்டில் கூறப்படும் மண்டபமுமாகலாம். வீதியா மேல்மண்டா என்றென்று தெய்வமில்லை; வீதியையும் மேற்றவியையும் தெய்வத்திற்கு அர்ப்பணங்கு செய்தான் என்பதே பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும்.

இனி, கொன்ஸ் தந்தீ னுதெசா கட்டிய கோட்டைக்குப் பிற்காலத்ததாகிய (Fort Frederick) போட் பிரெட்ரிக் எனப்படும் தற்காலக் கோட்டை வாசலில் எதிர் முகமாய்ச் செதுக்கப்பட்ட இணைக்கயல்களும் அதன் கீழ் ஒரு வெண்பாவும் கொண்ட கற்கள் காணப்படுகின்றன. குறித்த இணைக்கயல்கள், “கோண மலையினும் திரிகூட கிரியினும் இருக்கயல் எழுதி” யவனென முன் னர்க் கூறிய வீரபாண்டியங்கள் பொறிக்கப் பட்டவை என்பது சில ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. அவற்றின் கீழ்ச் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் வெண்பா பின்வருமாறு :—

- (மு)ன்னே குள(க்)
- (கீ)காடன் மூட்டு(ந்)
- (தி)ருப்பணியை (ப்)
- (மி)ன்னே பறங்கி (பி)
- (ரி)க்கவே—மன்னா(வ)
- (பி)ன் பொன்னை(த)
- (த)னையியற்ற (வழி)
- (த்) தேவைத் (து)
- (எண்)னை (ரேபின்)
- (னரசர்)கள்

கொன்ஸ் தந்தீ னுதெசா, குவிரேஸ் பாதிரியார் என்பவர்கள் சொல்லிய குறிப்புகளைக் கொண்டு மேற்படி வெண்பாவின் அழிந்த அக்ஷரங்களை நிரப்பினால், முன்னே குளக்கோடன் மூட்டுங் திருப்பணியைப் பின்னே பறங்கி பிரிக்கவே—மன்னாவன்பின் பொன்னைத்தனை இயற்ற அழித்தே வைத்து எண்ணைரே பின்னர சர்கள் என்றாகும்.

[மேற்குறித்த எழுத்துகள் அழிந்த கல்வெட்டும் அதன் இடையெழுத்துகள் நிரப்பிய வெண்பாவும் திரு. செ. இராசநாயக முதலியார் அவர்களின் பூர்வீக யாழிப்பாணம் என்னும் நூலிற் கண்டபடி குறிக்கப் பட்டன.]

இவ்வெண்பா எழுதப்பட்ட கல்லையே கொன்ஸ்தந் தீனு தெசாவும் குவிரோஸ் பாதிரியாரும் குறிப்பிட்டார் களென்றும் இது கோணசர் கோயிலிலுள்ள பழையகல் என்றும் அதில் எழுதப்பட்ட வெண்பா உண்மையான தீர்க்கதரிசனமென்றும் ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் சாதிக்க, இன்னென்றார்பார் பறங்கியர் இலங்கைக்கு வந்த காலத்துக்கும் கோணசர் கோயில் அழிக்கப்பட்ட காலத்துக்குமிடையில் எழுதிச் செருகிய இடைச் செருக வென வாதாடுவர். ஆனால் இவ்விஷயம் அவ்வச் சாரா ரின் சமயக்கொள்கை மதப்பற்று ஆகிய இவை பற்றுக் கோடாக எழும் சச்சரவுகளான்பதை மாத்திரம் குறிப் பிட்டு அப்பாற் செல்வாம்.

(13) கழனிமலையும் தம்பைநகரும்

வடகயிலைக்கு முக்காதவழிதூரத்தில் கழனிமாமலை என்றெரு மலையுண்டு. அங்கு அகத்தியர், பார்வதி பரமேசவரர்களது திருமணக்கோலத்தைத் தரிசித்தனர் என்பர் புராணிகர். அதுபோலவே தென்கைலையாகிய திரி கோணமலைக்கு முக்காததூரத்தில் கழனிமலையான் று உண்டு. இம்மலையினும் அகத்தியர் சிவபூஜை செய்து சிலகாலங் தங்கினுரென்ற ஐதிகத்தால் இதுவும் விசேஷ தலமாய் விளங்கிறது. பறங்கியர் திரிகோணமலை ஆலயத்தை அழிக்கத் தொடங்குமுன்னரே திரிகோணநாதர்

தம்மையும் தமது பரிவார தேவர்களையும் ஆபரணங்களையும் பொக்கிஷ திரவியங்களையும் கழனிமலைக்குக் கொண்டு செல்லும்படி கோயிலதிகாரிகளுக்குத் தமது திருவருளாணையைத் தெரிவித்ததினாலே, கோயிலதிகாரிகள் அவ்வாறே கோணநாதர் முதலியோரைக் கழனிமலைக்கு எழுங்கருளச் செய்தார்கள். இதைக்குறித்துக் கோணசர் கல்வெட்டு பின்வருமாறு கூறுகின்றது:—

“ சேர்ந்தபின்னர் மறையோர்கள் கோணை நாதர்
திருப்பூஸை வெகுகாலஞ் செய்யுமங்காள்
மாந்தளிர்போல் மேனியுடைப் பறங்கிவங்து
மகாகோணைப் பதியழிக்க வருமங்காளில்
எய்ந்ததென்பாற் கழனிமலை என்றென்றுண்டாங்
கீசனுக்கும் ஆலயமங் கீயற்றிப்பின்னர்க்
கோந்தறைசேர் ஒல்லாந்தர் பிடிக்குமங்காட்
குலவுசிங்க இரவிகுலங் குறைந்துபோமே ”

இவ்வாரூகச் சிலகாலம் திருக்கோண நாதரையும் பரிவார தேவர்களையும் கழனிமலையில் வைத்துப் பூஸை செய்து சிலகாலம் செல்ல, வரராசசிங்கனைனப் புராணங்கள் கூறும் முதலாம் இராஜசிங்கனால் கழனிமலைக்கு அணித்தாகத் தம்பைநகர் எனப்படும் ஒரு நகரமும் திருக்கோணநாதருக்குக் கோயிலும் புதிதாக இயற்றப்பட்டன. இவ்விஷயங்கள் திருக்கோணைசல புராணத்தில் தம்பைநகர்ப் படலத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாம் இராஜசிங்கன் வரலாறும், அவன் காலமும், அவன் புத்தசமயத்தை வெறுத்துச் சைவசமயத்தில் ஈடுபட்டுப் புத்த குருமாரை விகாரைகளில் இருக்கவொட்டாது தூரத்தியவாறும், கதிர்காமகேஷ்த்திரத்துத்தற்காலமூலஸ்தானமும் மதில்களும் கட்டியவாறும் பிறவும் முன்

னுரையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தம்பைநகரில் இவன் கோணேசருக்குத் திருக்கோயில் அமைத்தவிஷயம் திருக்கோணேசல்புராணத்தில் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது:-

“மாநிலம் புகழும்வீர வரராச சிங்கன் என்னும் மேன்மைகொள் வேந்தன் தன்பால் விழிதுயில் கனவின்மேவி வானவர் முனிவர் கானு மலராடிப் புனிதனுமெங்க் கோனருள் நீர்மை தன்னுல் இனையன கூறலுற்றுன்

உலகமதனிற் சைவனெறி ஒழுக்கம்கீங்கிப் பொய்ச்சமனர் கலகம்மிகுங்கு வெவ்வினைசெய் கடியாங்சர் புலைத்தொழில்கள் அலகிலாது செய்யுமனு சிதங்கள் அதிக மாயுறலால் இலகுவடிவாள் வேந்தேயாம் இரவியோடும் உறைந்தருள

கன்னல்வேவி வரம்புடுத்த கழனிகுழும் தம்பைநகர் என்னும்நாட்டின் அன்பினெனுடும் இலங்கும் னிப்பொன் னலயமும் சொன்னமுறையிற் ரூனமைத்துத் தொயபூசைத் தேர்த்திருநாள் மன்னாவன் செய்கெனஅருளி மறைந்தான்கோண மலைநாதன்

இவ்வாறு கனவில் தனச்கு உரைக்கப்பட்ட கோணநாதரின் அருள்வாக்கை மேற்கொண்டு வேண்டிய திருவியங்களையும் திருப்பணிக்குரிய பணிமுட்டுகளையும் சேகரித்துத் தம்பைநகர்த் திருக்கோணேசர் ஆலயத்தைச் சிறப்பாகக் கட்டுவித்துமுடித்தவரராஜசிங்கன், பின்னர்த் தகவினைகலாச நாதரையும் தேவியையும் அங்குப் பிரதிஷ்டை செய்து குளக்கோட்டன் காலந்தொட்டுப் பறங்கியர்காலம் வரைக்கும் மலையிலுள்ள சிவாலயத்தில் நடந்தபடியே தம்பைநகர் ஆலயத்திலும் நித்திய நைமி த்திகங்களும் விழாக்களும் பங்குனித் தேர்த்திருநானும் கிரமந்தவருது நடக்கும்படி நிதியமும் நல்கி, வரராச சிங்கமன்னன் தனது தலைநகராகிய கண்டிக்குச்

சென்றனன். மலைக்கோயிலிற் போலவே தம்பைநகர் ஆலயத்திலும், “வேதஞ்சிரக்க மனுநிதிவிளங்கத் தருமம் மிகவோங்க நாதனடியார் தொண்டுநெறி நன்மைபெருகி நாடேரறும் ஏதம்நிங்கப் பூபாலன் மரபின்இறைமைத் தொழில்புரிந்து பாதுகாத்தங் கனைவரையும் பரிவாற்றெழும்பு பண்ணுவித்தே மங்கைபாகன் தனக்காக மன்னன்முன்னாள் இயற்றுமங்கதப் பொங்குபுனர்கண் டமூக்குளத்திற் புரியும்வேள்வி பூசைகளும் அங்கங்குரிய முறைப்படியே அடைவின்ஆற்றிக் குறைவின்றி எங்கும்செல்வம் மிகப்பெருக எவரும்துதிக்க வீற்றிருந்தான் சீரிற்கிறத் திருப்பாகை முதன்மைக்குரிய தேசிகர்கள் தாரிற்கிறந்த செங்குவளை தடமார்பணிசுந் தரப்பெருமாள் ஏரிற்கிறந்த சித்திரவித் தாரப்புலவன் இவர்மரபேர் பாரிற்கிறந்த தானம்வரிப் பற்றூர்மற்றேர் பண்பினேடும் கரியகுவளை மலர்மேய்ந்து கடைவாய்க்குதட்டித் தேனெழுக எருமைகிடந்து மூச்செறியும் எழிலார் தம்பை வளாநாட்டின் உரியகோஜை ஈசனுக்காங் குற்றதொழும்பு முறைபூசை பரிவாற்புரிந்து விண்ணவர்போற் பாரின்வாழுவிற் நிருந்தனரே எனக் கோணுசல்புராணத்திற் காட்டியபடி, மேற்படி கோயிற் பூசைகளையும் கந்தளாய்க் குளக்கரையிற் செய்யப்படும் பூசை முதலியவைகளையும் குளக்கோட்ட னல் நியமிக்கப்பட்ட தனியுண்ணுப் பூபால் வன்னி பத்தின் சந்ததியினரான வன்னிபங்களும், இருபாகைப் பாசுபத் முறையோர் சந்ததியினரான இருபாகை முதன்மையோரும், சுந்தரப் பெருமாள் சித்திர வித் தாரப் புலவன் மரபினரான புலவர்களும், இராய பண்

டாரத்தார் தானம் வரிப்பற்றார் ஆகிய இவர்கள் சந்ததி யாரும் தத்தம் தொழும்புகளைக் கிரமமாகச் செய்து, வழிவழியாக நடத்திவந்தார்கள். மேற்குறித்தவர் களுக்குக் கோயிலிலுள்ள உரிமைகளும் கடமைகளும் அக்கடமைகளைச் சரிவர நடத்தாதொழியின் அவர்கள் பெறுங் தண்டனையும் கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் நாலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

(14) தஞ்சாவூர் நாயக்க அரசரின் மரபினரான கண்டி வடுக அரசர்

வரராச சிங்கன் அல்லது முதலாம் இராஜசிங்க னுக்குப் பின்வந்த கண்டியரசர்கள் கோணேசர் கல் வெட்டில் “வடுகர்” எனச் சொல்லப் படுகிறார்கள்.

“போனபின்னர் இலங்கை முற்றும் வடுகராள்வர்
புகழிலங்கை தனிப்புரக்கும் உலாந்தா மன்னன்
தான்இலங்கும் அரசினுக்குத் தடையென் ரெண்ணித்
தரியலைனைக் கடவிடையே தள்ளி விட்டுத்
தேனமரும் அலங்கல்புனை வடுகன் ரூனுஞ்
செப்பியமாற் றசசுமகிழ் கொண்ட கோணை
மானபர னகமகிழ்பொற் கோயி லுக்குள்
மாதனத்து மீதுவைத்து வணக்கு வாரால் ”

—கோணேசர் கல்வெட்டு

மகாவம்சம் என்னும் சிங்கள நூற்படி, முதலரம் இராஜசிங்கன் காலந்தொட்டுக் கண்டி நகரத்தை அரசாண்ட அரசரின் நாமாவளியும், அவர்களாண்ட காலமும் கீழே தரப்படுகின்றன:—

அரசன் பேயர்,	அரசுக்கட்டிலேறிய காலம். கி. பி.
முதலாவது இராஜசிங்கன்.	1581
முதலாவது விமலதர்மசுரிய	1592
சேனூரதன்	1620
இரண்டாம் இராஜசிங்கன்	1627
விமலதர்ம சூரிய II	1679
ஸ்ரீ வீரபராக்கிரம நரேந்திரசிங்க	1701
ஸ்ரீ விஜயராஜ சிங்க	1734
கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்க	1747
ஸ்ரீ இராஜாதி இராஜசிங்க	1780
ஸ்ரீ விக்கிரம இராஜசிங்க	1798

இவர்கள் காலமே ஒல்லாந்த கிஷைஇந்திய சமூதாயத்தார் (Dutch East India Company) இலங்கைக் கரைப் பிரதேசங்களில் அரசுசெய்த காலமாதலால் வடுகரும் ஒல்லாந்தரும் ஒருங்கு கூறப்பட்டார்கள். முதலாம் இராஜசிங்கனும் அவனுக்குப்பின் வந்த நான்கு அரசர் கரும் தஞ்சாவூர்த் தெலுங்கு நாயக்க அரசு குடும்பத்தி விருந்தே தமது பட்டத்துத் தேவியை வரிப்பாராயினர். இதில் நான்காவதாகச் சொல்லப்பட்ட இரண்டாவது இராஜசிங்கன் காலத்தில் அவன் ஒல்லாந்தர் ஆதிக்கத்தி விருந்த கடற்கரைப் பிரதேசங்கள் தனிர இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களைத் தன் ஒரு குடைக் கீழாக்கினான் மகாவம்சநால் கூறும். யாழ்ப்பாணத்துப் பெரும்புவரைன மதிக்கப்படும் சின்னத்தம்பி புலவரும்

“கயல் வரைந்த துவஜன் பணிசுவ
கண்டி மன்னன் வரராசசிங்கன்”

நன இவனைப் புகழ்தலினாலே இவன் அக்காலத்திருந்த

மதுரைநாயக்க அரசனை வெற்றிகொண்டானென்று தெரி கிறது. இவனது வீரபராக்கிரமச் செயல்களால் ஒல்லாந்தர் தமது வியாபாரம் முதலியவற்றிற்குப் பங்கம் வாராதபடி இவனுக்கு வெகுமதிகள் அனுப்பி இவனுடன் உடன்படிக் கைகள் செய்து இவனைச் சமாதானப் படுத்தி நடந்து கொண்டார்கள். அதனால், கோணநாதர்க்கு ஆதியில் அமைக்கப்பட்ட மலைச்சிகரக் கோயிலில் மறுபடியும் சைவர்கள் போய் வணங்குதற்கு இடமுண்டாயிற்று. மேற்காட்டியபடி ஒல்லாந்தருடன் உடன்படிக்கை செய் வதன் முன் அவர்களுக்கு இரண்டாம் இராஜசிங்கன் விளைத்த இடர்களும் சைவர்களுக்கு மலைச்சிகரத்தில் கோணநாதரை வழிபாடுசெய்ய இடம் வாய்த்ததுமே மேலே குறிக்கப்பட்டுள்ள கோணேசர் கல்வெட்டுச் செய்யுளில், “தரியலைக் கடலிடையே தன்னி.....மாத னத்துமீது வைத்து வணங்குவாரால்” என்னுந்தொடரிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயங்களாகும். இரண்டாம் இராஜ சிங்கன் காலத்தில் தம்பைநகர்க் கோணேசர் கோயில் பூசை விழாச்சிறப்புகள் கிரமந்தவருது நடந்து வந்தமையும் மழைவளம் குன்றுது மாதம் முழுமாரி பெய்யப் பிழையா விளையுளோடு பிரஜைகள் கிறப்புற்றிருந்தமையும் மேற்படி நூலிற் குறிக்கப் பட்டுள்ளன:

“வணங்குமரன் பூசைமுன்போல் நடக்குங் காலம்
மஹாவிலங்கைப் பதியாள வருமாண் சிங்கம்
இணங்குமணி ரத்தினத்தாற் பொன்னால் முத்தால்
சுசனுக்கும் ஆலயமங் கியற்றுங் காலஞ்
சுணங்கவில்லை மானிடர்க்குத் துக்க மில்லைச்
சோம்பவில்லை நிதம்பேரக சுகமே வாழ்வார்
மணங்கமழுங் திரிகைலைப் பெருமான் பாதம்
மனத்திருத்தியருத்தியொடு வாழு மாக்கள்.”

“ மாதமதில் மும்மாரி பெய்யச் செங்கெல்
வளரஎழிற் சைவனெறி மனுது லோங்க
ஆதரிய முற்கதையுஞ் சொன்னேம்”

மதுரை நாயக்க அரசருக்கும் தஞ்சாவூர் நாயக்க அரசருக்கும் மதுரைத் திருமலை நாயக்கன் காலந்தொட்டு மூண்டுவந்த பகை காரணமாக, கி. பி. 1762 அளவில் தஞ்சாவூர் நாயக்க அரசருடும்பம் அழிந்துபோக, அழிவுக்குத் தப்பிய கடைசித் தஞ்சாவூர் நாயக்க அரசனுகிய செங்கமல தாவின் இராஜ்யத்தை மராட்டிய அரசர் அபகரித்துக் கொள்ள, அவன் இராணியும் பிள்ளைகளும் இரண்டாம் இராஜசிங்கனின் பேரனுகிய ஸ்ரீவீரபராக்கிரம நரேந்திரசிங்கன் காலத்தில் கண்டிராஜ்யத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டுக் கண்டிராஜ குடும்பத்துடன் கலந்து கொண்டார்கள். ஸ்ரீ வீரபராக்கிரம நரேந்திரசிங்கனுக்குப்பின் கண்டியில் அரசகட்டிலேறியவன் அவனுக்கு மைத்துன முறையினனென்றும் கண்டி அரசருடும்பத்துடன் கலந்த தஞ்சாவூர் நாயக்க இராஜகுடும்பத்தினனெனவுங் தெரிகிறது. “தரியலர்கள் மௌவிகுனி விஜயராகு நாயகன்” எனப் பறுளாய் விநாயகர் பள்ளில் புகழப்படும் இவன் தனக்குமுன் இராஜசிங்கன் என்னும் பெயருடன் புகழ்ப்படைத்திருந்த முதலாம் இரண்டாம் இராஜசிங்க மன்னர்கள் பெயரைத் தானும் வகித்துப் பட்டத்துக்கு வந்தானெனத் தெரிகிறது. விஜயராஜசிங்கன் காலம் முதல் கி. பி. 1814 வரை கண்டியில் இராஜ்யம் நடத்திய அரசர்கள் தெலுங்க நாயக்கர் அல்லது வடுக்கராதலின் முதலாம் இராஜசிங்கன் முதல் மதுரை தஞ்சாவூர்த் தெலுங்க நாயக்கருடன் சம்பந்தம் கலந்து கொண்ட எல்லா அரசரையும் வடுக

அரசரெனக் கோணேசர் கல்வேட்டு என்னும் நூல் கூறுகிறது.

(15) ஆங்கிலேயர் காலம்

மேற்குறித்த ஸ்ரீவிஜயராஜசிங்கன் காலத்திலும் அவனுக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வந்த மூன்று நாயக்க அரசர்கள் காலத்திலும், சமய வழிபாட்டில் சில மாறு தல்கள் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இவ்வரசர்களுஞ் தேவியர்களும் தாம் சைவவைஷ்ணவ சமயத்தினராத லாலே, அம்மத வழிபாடுகளைக் கைக்கொண்ட போதி னும், தம் பிரஜைகளாகிய சிங்களவரின் ஆதரவைப் பெறவேண்டி அவர்களிற் பெரும்பாலார் அனுஷ்டித்து வந்த புத்தசமயவழிபாட்டைச் சிறிது சிறிதாகக் கைக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். மகாவம்சதூல் ஸ்ரீவிஜய ராஜசிங்கன் தேவியர் புத்தசமயத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்ததாகக் கூறுகிறது. இதுகாரணமாகச் சைவசமயக் கோயில்களுக்கு முன்னிருந்த அரசர்களால் செய்யப் பட்ட சன்மானம் இவ்வரசர்களால் செய்யப்படவில்லை. அதுவுமன்றி அக்காலத்து வழங்கிய விழாக் கொண்டாட்டம் முதலியவற்றில் சைவம் புத்தம் ஆகிய இருசமயக் கலப்புள்ள ஒருவித வழிபாடு அரசரின் ஆதரவு பெற்றது. இராஜதானியாகிய கண்டி தேவ ஆலயப்பிரகார (Perahera) விழாவில் பிள்ளையாரது விக்கிரகமும், கதிர் காம தெய்யோ எனப்படும் முருகன் கைவேலும், நாத தெய்யோ எனப்படும் விஷ்ணு கைச்சக்கரமும், பத்தினி தெய்யோ எனப்படும் கண்ணகி காற்சிலம்பும், புத்த தெய்யோவின்தந்ததாதுவும் ஒருங்கேளமுந்தருளுவிக்கப் பட்டன. சமயவழிபாடுகள் பிறவும் இன்னதன்மையவே

யாயின் மலைச்சிகரத்துக் கோணேசர் கோயிலும் தம்பைநகர்க் கோணேசர் கோயிலும் பின்திய நாயக்க அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கோணேசர் கல்வேட்டின்படி,

.....பின்னர் உற்றுவருங் கடையனைத்தும் உரைவழாமல் ஆதரவா யறுபத்து நாலா மாண்டில்

அடைவுடைய சோதிடர்கள் எழுதி வைத்த கீதிமொழிப் படிசொல்வோம் கோண நாதர்

நித்தியமாம் அருள்சருங்கும் நியமம் போமே.

போனபின்னர் இங்கிலிசர் இலங்கை யாள்வர்

புகழாருங் கோணவரை நாதர் பூசை மானதமாம் விதிமுறையே நடக்கும் பின்னாள்

மணம்குலவு மழைபொழியும் வரிசை யுண்டாம் தானமதில் நல்விளை யிகவுண் டாகும்.

சனங்களுக்குத் துண்பமில்லை இன்ப மாகும் மானமுடன் பின்னிகழ்ச்சி யாவுங் கற்றேர்

மதித்தபடி யுரைத்திட்டே னியமங் தானே.

மேற்கூறியவாறு, கடைசியாகக் கண்டியில் அரசு புரிந்த நாயக்க மன்னர்கள் காலத்தில் நடந்த அரசியற் குழப்பங்களினாலும் ஊர்க் கலகங்களினாலும் சமய அனுசரணைகள் தேவ வழிபாடுகளெல்லாம் குன்றியிருந்தன. கி. பி. 1798ல் ஒல்லாந்தர் கையிலிருந்து இலங்கை அரசியல் பிரிட்டிஷார் கைக்கு மாறியது. கி. பி. 1814ல் கண்டிராஜ்யத்துக் கடைசி மன்னனுன் ஸ்ரீ விக்ரமராஜ் சிங்கனும் கொடுங்கோன்மை காரணமாகப் பிரிட்டிஷாராற் சிறைப்படுத்தப்பட்டு வேலூர்ச் சிறைக்கு அனுப்பப் பட்டான். பிரிட்டிஷாரும் தமது அரசியல் ஆரம்ப காலந்தொட்டுப் பிரஜைகள் யாவரும் தத்தம் சமய வழி

பாடுகளை ஆற்றுதற்கு அரசாங்கத்தால் பாதொரு தடை யும் இருக்கமாட்டாதென்றும் மதவிஷயத்தில் யாவருக்கும் சவாதீனம் அளிப்பதே தமது அரசியற் கொள்கை என்றும் பிரசித்தம் செய்து அரசியல் நடாத்தத் தொடங்கினதாலே, கோணேசர் கோயிலும் பறங்கியர் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் பூசை யில்லாமல் கிடந்த ஏனைய சைவ வைஷ்ணவ கோயில்களும் புதுக்கப்பட்டுப் பூசைகளும் விழாக்களும் முன்போலச் சிறப்பாக நடைபெற்று வரலாயின.

தக்ஷிண கைலாசம் எனப்படும் கோணேசர் கோயிலைப் போல் இலங்கையிலுள்ள வேறெந்த ஆலயமாவது அது ஸ்தாபனமான காலந் தொடக்கம் காலக்கிடம் மான வரலாறுடையதாக இருக்கவில்லை. இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஆதாரமாக இடையிடையே எடுத்துக் காட்டப் பட்ட மூன்று தமிழ் நால்களில் தக்ஷிண கைலாச புராணம் ஐந்தாம் செகராச சேகரன் காலத்துச்செய்யப் பட்டதாதலின் அது அவன் “சைவந்தோன்றிடத் தோன்றினுன்” என்று அவனது புகழையும் அவனுக்கும் கோணேசர் கோயிலுக்கும் இருந்த தொடர்பையும் கூறி அந்தால் முடிகிறது. இதற்குப் பின்திப் நாலாகிய திருக் கோணைசல புராணம் பறங்கியர் மலைச்சிகரக் கோயிலை இடித்துத் தங்கள் கோட்டையைக் கட்டுதலினாலே தம்பை நகரில் முதலாம் இராஜசிங்கன் கோயில் இயற்றுவித்து அங்குக் கோணேசரையும் பரிவார தேவர்களையும் பிரதிஷ்டை செய்து பங்குனி உத்தரத் தேர்த்திருநாள் கண்டு இராஜதானிக்குத் திரும்பிய அளவில் முடிகிறது. கோணேசர் கல்வெட்டு ஒன்றுமே குளக்கோட்டன்

தந்தையாகியவராமதேவன் காலந்தொட்டு ஆங்கிலேயர் காலம் வரைக்கும் திரிகைலை சம்பந்தமான சகல சம்பவங்களையும் ஒருங்குசேரத் திரட்டிக் கூறுகிறது. ஆனால் குளக் கோட்டன் காலத்து நிமித்திகண் ஒருவன் அவ்வரசனுக்கு வருங்கால சோதிடங்கூறும் முறையாக இந்நால்செய்யப் பட்டிருத்தல் அதிசயகரமாக இருக்கிறது. போர்த் துக்கேய அரசனுக்கு கி. பி. 1625 அளவில் கொன்ஸ் தந்தீனு தெசா என்னும் தேசாதிபதி அனுப்பிய நிருபத் தில் குறிக்கப்பட்டதாக மேலே காட்டப்பட்ட சாசனமும், அதைக்குறித்துக் குவிரேஸ் பாதிரியார் தமது சரித்திரத்தில் எழுதி யிருப்பவைகளும், தற்காலக் கோட்டைவாயிலில் கல்லொன்றில் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் தீர்க்கதரிசனமும் இக்கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் நூலில்சொல்லப்பட்ட வருங்கால சோதிட முறையும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாகி நிற்பது நமது ஆச்சரியத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்துகிறது.

(16) குளக்கோட்டன் பெற்ற பெரும்பேறு

தனது காலம் முதல் ஆங்கிலேயர் காலம் வரை கோணேசர் கோயில் சம்பந்தமாக நடக்கவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் சோதிடன் கூறக்கேட்டு மகிழ்ந்த குளக்கோட்டன் கூறியவைகளையும், அவன் நெடுங்காலமாக நின்று நிலவும் தக்ஷிணை கைலாசத் திருப்பணியை முற்றுவித்தலால் பெற்ற பெருவாழ்வையும் கூறும் கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாக்கள் சிலவற்றை இங்கு வரைந்து இவ்வாராய்ச்சியை முடிப்பாம்.

விசேஷ ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்

கங்க

மாருத புனல்பாயுங் திருக்குளமும்
வயல்வெளியும் வருந்திச் செய்தே
வீருக என்மரபோர்க் கீயாமற்
கோணமலை விமலற் கீங்தேன்
பேருன பெரியோரே இதற்கழிவு
நினைந்தவர்கள் பெட்டு நீங்கி
நீருகப் போவர்இது நிச்சயமங்கிச்
சமங்கோண நிமலர் ஆனை

மாதயவாம் வன்னிமையே தானம்வரிப்
பற்றவரே மற்றுள் ளோரே
இதரவா யாலயமுங் கோபுரமும்
அணிமதிலும் அழகு வாய்ந்த
சேதயிலாப் புங்காவுங் தினநடத்திக்
கொள்ளுமெனத் திட்டஞ் செய்து
காதலுடன் திரிகயிலைப் பெருமைதனைக்
கண்டிதயங் கருணை பூத்தான்

தானதிக பவநாசந் தன்னின்மூழ்கிச்
சரீரசுத்தி பண்ணித்தர்ப் பணமுஞ்செய்தே
ஆனதிரு மணிநீறும் தரித்துக்கொண்டே
அதிகப்பட்டா டையுதித்தாங் கலர்பூவேந்தி
மானபர ஞல்யத்தை வலமாய்வங்து
வருபாதங் கழுவியுட்போய் வணங்கக்கண்டார்
போனவர சன்திரும்பி வாராத்தன்மை
போம்ப்பாரும் பாசுபதர் புகுந்தேயென்றார்

என்றுசொலப் பாசுபதர் எங்கும்பார்த்தாங்
கிரத்னமணி வாயிலினின் ரெட்டிப்பார்த்தார்
பொன்தயங்கு பதத்தருகோர் சிவக்கொழுங்து
புஷ்டித்தே அலர்ந்து சிற்கும் புதுமைகண்டு

மன்றல்மலை ரோன் முதலாம் அமரர்க்கெட்டா
 வண்பதவி கிடைத்ததுவோ அரசர்கோவே
 என்றவர்கள் வெளியில்வங்கேதே எவர்க்குங்கூற
 இருகண்ணீர் மழுபொழுங்கா ரிருங்கோரெல்லாம்..

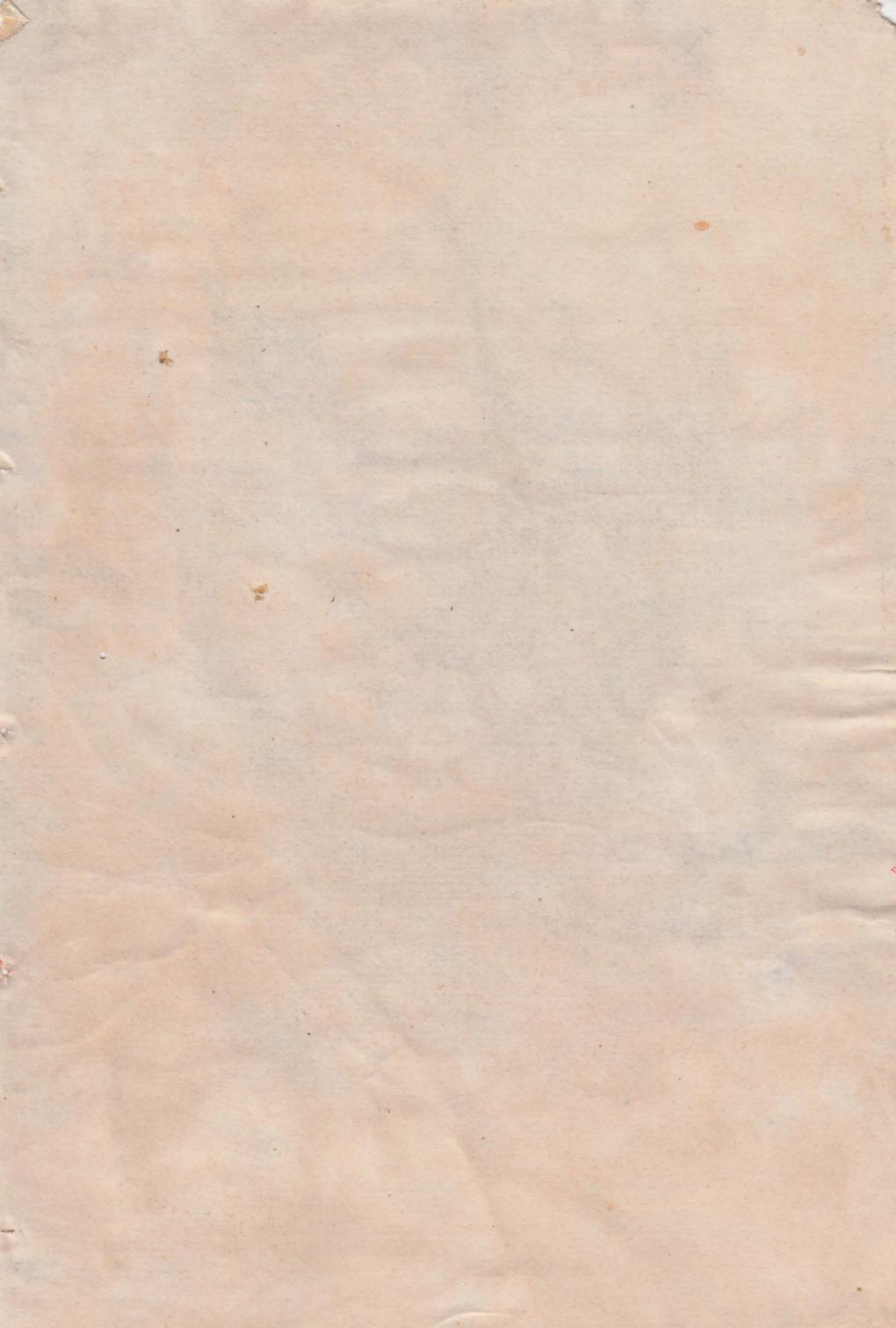
தகுதினாகைலாச வாழ்த்துப்பா

வாழுதென் கைலையம் பொருப்பும் வையமும்
 வாழுமெய் யன்பர்தங் கணமும் வண்மையும்
 வாழுயன் செழுத்தினில் வளமும் நீதியும்
 வாழுசீர்த் தொண்டர்சீர் வாழு வாழுயே

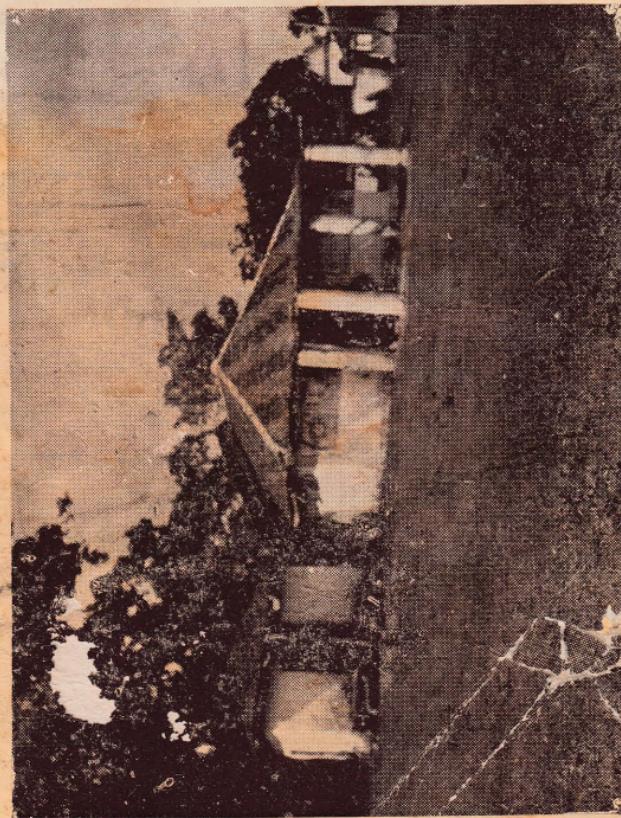
திருக்கோணூசல புராண வாழ்த்துப்பா

பார்வாழி மன்னவர்தஞ் செங்கோல் வாழி
 பழமறைறாங் தணர்வாழி பசக்கள் வாழி
 ஏர்வாழி மங்கையர்கள் கற்பு வாழி
 எங்கோமா னடியார்கள் வாழி கோணை
 ஊர்வாழி திருத்தம்பைங்கரம் வாழி
 ஒதரும்இப் புராணமுறை வாழி ஒவில்
 சீர்வாழி பிடியனமென் னடையாள் வாழி
 திரிகோண நாதனருள் வாழி தானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

குதிர்காமத் திருக்கோயில் வராயில்

கதிர்காம ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
கதிரவேற் பேருமான்மீது பாடப்பட்ட னால்கள்

1. கதிர்காமத் திருப்புகழ்.
2. கதிரைமலைப் பள்ளு.
3. கதிரைமலைப் பேரின்பக்காதல். [இலங்காபிமானி யந்திரசாலைப் பதிப்பு.]
4. கதிரேசன் பேரில் ஆனந்தக் களிப்பு, ஏசல் & கும்யி.
(மதுரை புத்தக வியாபாரம் பி. நா. சிதம்பரநாத முதலி யார் பிரதர்ஸ் பதிப்பு.)
5. கதிர்காம சேஷத்திர மான்மியம் [ஸ்ரீமத் சி. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது. கதிர்காம சேஷத்திர தருமபுரிபாலன சபையாரால் கொழும்பு நடராஜ் அச்சி யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.]
6. கதிர்காம மாலை (திருப்போரூர் டி. கோபால் நாயகர் அவர்களால் தமது மதராஸ் என். சி. கோள்டன் அச்சி யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.)
7. கதிரைமலைக் கந்தப் பதிகம். (நா. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது. கொழும்பு மெய்கண்டான் அச்சி யந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.)
8. கதிர்காம மாலை. (இது வைத்தியர் ஸ்ரீ சி. ஆறுமுகம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது. திரிகோணமலை பரமேஸ் வரி அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.)
9. கதிர்காமக் கடவுள் பதிகம், தாண்டகம் முதலியன. (உயர் திரு. சண்முகானந்த சுவாமிகள் இயற்றியது. ஒடி மெய்கண்டான் பதிப்பு.)

10. கதிர்காம சுவாமி பேரில் பேரின்பச் சிங்கு, தோத்திர விருத்தம், கீர்த்தனம். ஆதியன. [ப. வயிரமுத்து அவர்கள் இயற்றியது. பருத்தித்துறை கலாநிதி யந்திரசாலைப் பதிப்பு.)
11. கதிரைமலைப் பதிகம். (வைத்தியர் ஸ்ரீ. சி. ஆறமுகம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது. திரிகோணமலை பரமேஸ்வரி யந்திரசாலைப் பதிப்பு.)
12. கதிர்காமம் குமாரக்கடவுள்மீது பாடிய தோத்திரப்பா மாலை. (இது மெய்கண்டான் பதிப்பு.)
13. கதிர்காமசுவாமி மெய்ஞ்சூனானமாலை.
14. கதிர்காமத்துச் சிவசுப்பிரமணியர் பேரில் பக்தியானந்த பஜனமிர்தம். [P. S. சந்தசாமி அவர்கள் இயற்றியது.]
15. கதிர்காமவேலவர் (சைவப்பிரகாச அச்சுக்கூடம்.)
16. கதிர்காமக் கலம்பகம் (நா. கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்கள் அச்சிட்டது)
17. கதிர்காம யாத்திரை.

நூற்செய்யுளகராதி

செய்யுள்	செய்யுளிலக்கம்	பக்கம்	செய்யுள்	செய்யுளிலக்கம்	பக்கம்
அக்கரை	கூட	உக	ஆனவெங்தொழில்	உச	அ
அடரும்	சுடு	கந			
அணியிளங்	கஅ	எ	இங்னிலம்	காத	உ
அண்டர்	ககூ	உக	இப்படி	கள	உக
அதிக	கஞி	சூ	இல்லத்திலும்	காக	உக
அந்து	கூக	உக	உதிக்கும்	உகூ	க
அம்புயத்தினால்	கஉச	சந	உம்பரை	எஞி	உஞி
அருக்கனென்	அகூ	உக	உரைத்த	ககந	சா
அருக்குவாள்	கந	உக	எங்குமாகி	உந	அ
அருண	கநா	சாஞி	எங்குமாமணி	ககூ	எ
அருமறை	எந	உச	எவ்வுலகும்	ககள	சக
அல்லவெடி	கஉஞி	சந	என்றமொழி	உகூ	கக
அவனி	கஉக	சந	என்றுமவனி	கஉக	சஉ
அன்றமரார்	ககஅ	பாக	என்னடி	கூப	உக
ஆகமுமூயிரும்	எள	உக	ஏகன்	சகூ	ககூ
ஆங்கவனுக்	கஉந	சந	ஒக்க	அவையடக்கம்	உ
ஆண்டவர்க்	நுகி	கஅ	ஒக்குமோ	ககக	சா
ஆமோடி	ககா	சா	ஒன்று	எஅ	உகூ
ஆருமறியாத	கந	நக	கஞ்சமுகப்	கூ	உ
ஆரேனும்	உக	எ	கந்தயிகுந்த	காக	உஅ
ஆரைவெறுப்பேன்	நு	கக	கலைக்கு	காஉ	உஞ
ஆற்போந்தங்கே	குடு	உக	கனகமலை	சக	கஉ

செய்யுள்	செய்யுளிலக்கம்	பக்கம்	செய்யுள்	செய்யுளிலக்கம்	பக்கம்
கன்னல்	எஉ	உங	தெனவிழ்	காச	நன
கன்னியாக	எக	உன	தொண்டர்	காஞி	நன
காசில்	அ	இ	நஞ்சேபோல்	சூ	இ
காட்டில்	இஅ	கக	நஞ்சென	சா	ஈ
காய்ச்சத்	கக	ஏ	நலமதாக	கந	ஈ
காறைப்	காஒ	ஈ	நித்தமும்	காஉ	ஈ
கார்சேரும் காப்பு	காப்பு	க	நிலவெல்	நகு	கக
காலமே	கூசு	உங	பச்சைப்	அஞி	உஞி
கானக	கா	கஉ	பண்ணைக்	இச	கஅ
கானுவேடரைக்	அா	உங	பரன்தரு	உஅ	கக
குண்டத்	இஓ	கக்கூ	பல்லெல்லாம்	கஉன	மஹ
குறமகள்	ஏசு	உசு	பறியெடி	ககச	உக்க
கொண்டலை	ந	உங	பன்னு	கந	உத
கோவிற்	கச	உங	பாரப் பதலை	சந	கஉ
சங்கரி	ககக	உங	பாரறிய	கஉஶ	ஈ
சின்னக்	அங	உஞி	பாலை	ஈஷ	கநு
சீர்கொண்ட	ஙக	உங	புகுந்து	ஈன	கநு
சுத்த	அச	உஞி	புத்தமிர்த	கஉக	ஈநு
சுரங்தி	நங	கக	பேசியும்	ககச	ஈக
சுரித்த	இந	கங	பொங்கர	உ	கா
சுற்றி	இக	கங	பொற்பு	காக	உஞி
செய்ய	கஉ	கங	பொன்னகர்	அக	உன
திங்கள்தொறுமெங்கு			பொன்னுலோகம்	அ	
			போதநாண்	கா	கா
திங்கள்தொறுமும்			மஞ்ச	நங	கா
			மண்டலம்	கநு	உங
தீதகல	கங	ஏ	மண்ணிற்	கூக	உங
துஷ்ட	உக	கா	மதியாதிரு	கஉக	மஹ
துய்ய	கக	உங	மயிலிலேறி	கங	நங

செப்புள்	செய்யுளிலக்கம்	பக்கம்	செப்புள்	செய்யுளிலக்கம்	பக்கம்
மருத	சகு	கச	மெய்யில்	நிகு	உா
மருமத்திலங்கு	காந	நகு	மேகவர்ணச்	நிட	கன
மனத்திற்	கக	நச	மேன்மை	நிகு	கக
மன்னு	கான	நா	வஞ்ச வஞ்சியர்	ஏ	ஞி
மாகநின்று	ஶஅ	கடி	வஞ்சவெஞ்சுரண் நட	கா	கா
மாதவரும்	உஅ	க	வரமுடை	கூ	ஞி
மாயவஞ்சக்	கக	கூ	வனமதிலுறை	ஶட	கட
மார்பின்	கூ	நக	வாசங்கொள்	உ	ந
மாலுக்கிளைய	கா	நந	வாரணக்	ஏகு	உநி
மாலைப்பொழுதில்அஅ	உக	வாரி	றுகு	நச	கா
மாவலிகங்கை	அகு	நா	வெண்டரள	ஞி	ஞ
மாறில்லாத	அன	உக	வெருட்டாதே	ககஉ	ஶா
மாறுரை	ககு	ஶக	வெற்றி	ஏக	உந
மீட்டு	உன	கூ	வேணி	உா	எ
முந்தினீ	உஞி	அ	வேதியர்	நகு	கக
முத்த	காஅ	நக	வேளை	ஷா	உன

இந்நாலின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் முதலியவற்றுக்கு
ஆதாரமான நூல்கள், சாசனங்கள்.

(Bibliography.)

அகநானாறு.

குடுமிய மலைச்சாசனம் (A. R. No. 356 of 1906)

கோணேசர் கல்வெட்டு. (பருத்தித்துறை கலாநிதி
யந்திரசாலை.)

சிலப்பதிகாரம். (சாமிநாதையர் பதிப்பு.)

சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் தேவாரம்.

தசஷ்ணை கைலாச புராணம் (பருத்தித்துறை கலாநிதி
யந்திரசாலை.)

தசஷ்ணை கைலாச மான்மியம் (வதிரி சி. நாகவிங்கம்
பிள்ளை மொழிபெயர்ப்பு) (வதிரி. விநாயக
சுந்தரவிலாச யந்திரசாலை.)

திருக்கோணசல புராணம் (யாழ். திருஞானசம்பந்தர்
அச்சக்கூடம். 1909.)

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் தேவாரம்.

திருவாசகம்.

மாந்தைப் பள்ளு (சிதம்பர தாண்டவ மதுர கவிராயர்
இயற்றியது.)

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் (ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை
இயற்றியது.)

யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் (நல்லூர் வண. சுவாமி
ஞானப்பிரகாசர் O. M. I எழுதியது.)

விசுவகர்மநாட்கம் (வண்ணை. சிதம்பர உடையார்
மகன் இராமசுந்தரம் எழுதியது. அச்சில் வெளி
வராதது.)

விசுவபுராணம் (கிளியனார் சிதம்பர கவிராயர் எழுதியது.
அச்சில் வெளிவராதது.)

Ancient Jaffna (By Mudaliar C. Rasanayagam)
Mahawamsa

Worship of Muruga (By Sir. P. Arunachalam).

Cauto.—Portuguese History of Ceylon by De Cauto (Translated by J. Ferguson and Published in the Journal of the Ceylon Branch of the R. A. S. Vol. XX.)

Dr. Davis.—Accounts of Ceylon.

Hiouen—History of the Travels of Hiouen Thsang (Translation of S. Beal)

Queiroz—Conquista Temporal e Espiritual de Ceylon.

Robert Knox—Historical Relations of Ceylon.

இந்துவிலை காணப்படும் பழமொழிகளின்
அகராதி

	செய்யுள் இலக்கம்
“அன்னை பின்மனையாள்”	முடிவுக்கு ம (எக)
“ஆகமும் உயிரும் போல”	உடலுக்கு ம (என)
“உப்புங் கர்ப்புரமும் ஒக்குமோ?”	உடலுக்கு (கக0)
“உவர்நீரில் வேமோ பருப்பு?”	உடலுக்கு (ககக)
“உறியிற் சமனர்”	உடலுக்கு (சக)
“ஊரை உலைமுடி கொண்டு மூட்டலாமோ”	உடலுக்கு (நின)
“ஒன்று சொல்ல ஒன்பதுஞ் சொல்லி”	(எஅ—க0அ)
“கண்டகண்ணும் கடவிற் கிழுவி”	உடலுக்கு (என)
“காகமும் வில்லும் போல”	(என)
“கோத்திரத்தில்லாத குணம் படைத்து”	(க0அ)
“சற்றே தண்ணீர் தலைக்கு மேலேருண் சாணென்ன முழுந்தானென்ன”	உடலுக்கு மிகவும் (சு0)
“பூனையுடன் எவியெதிர்த்தால் தப்பி மீஞுமோ”	(கசஉ)
“வாண்டது முண்டதுஞ்சில வளப்பங்கேளும்”	(திரு)
“வெழங்கண் டாளியஞ்சி வெருஞ்சுமோ”	(ககக)

பிரதிப்பாகி	பிரதிப்பாகி	பி	பி
உடலுக்கு	உடலுக்கு	பி	பி
பிரதிப்பாகி	பிரதிப்பாகி	பி	பி
உடலுக்கு	உடலுக்கு	பி	பி
பிரதிப்பாகி	பிரதிப்பாகி	பி	பி

பிழை திருத்தம்

நால்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
ந	உ	மானும்புய	மானம்புய
ச	கச	வில்லூர்தி	வில்லூறுதி
ஞ	உக	வில்லூர்தி	வில்லூறுதி
ஷ	க்க	மானதங்க	மானதுங்க
கக	கூ	கேட்டு	கேட்டே
கஹ	கஷ	மருதம்	மருப்பும்
கந	உக	புட்குடம்	புட்குலம்
கள	கக	ஓலைச்செவி	ஓரிச்செவி

முகவுரை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	16	யாவர்க்கும்	யாவரும்
5	19	முக்கர்த்தம்	மூர்த்தம்
6	9	மக்களாகாது	மக்கனுளொருவருகாது
7	25	வழிபாடாற்றும்	வழிபாடாற்றி வந்த
9	18	கிடைப்பனவாய்	கிடைப்பதாய்
10	6	கழை	களை
10	11	இசைபாட்டாய்	இசைப்பாட்டாய்
11	1	காலத்து	காலத்தது
15	18	புலவோர் புனைந்த	புலவோர் புகழ்புனைந்த

பிழை திருத்தம்
விசேஷ ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
கூஶ	3	வளமை	வழுமை
க 0 2	20	கூறும். கடல்சூழ்	கூறும் கடல் சூழ்
	25	விகாரைக் கட்டுவதாக	விகாரை கட்டுவதாக
க 0 க	15	தந்தை	தன்னதை
கக 0	3	கோண அலை	கோண மலை
ககக	16	சச்சுவக்களன்பதை	சச்சரவு என்பதை
க 2 க	11	இரவியோடும்	இறைவியோடும்

கதிர்காம கேஷத்திரச் சிறப்பு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
21	5	வேளர் புரம்	வேலர் புரம்
. 26	7	வருதல்	வருதலும்
	16	படாதனவாய	படாதனவுமாய
35	5	முதலியன	முதலியனவும்
37	25	ஊனமடந்த	ஊனமடைந்த
39	18	ஆலயங்களை	ஆலயங்களையும்
45	26	விமல கர்ம	விமல தர்ம
54	29	சில காணப்படும்	காணப்படும் சில
63	8	வல்லை	எல்லை
58	7	வர்க்கத்தினரான ஹரி	வர்க்கத்தினரான கணேச கிரி சுவாமியும் ஹரி.

N. B. விசேஷ ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளின் கூடுதல் பக்கத் தில் 24-ம் வரியில் “முதலாம் இராஜ சிங்கன்” என்னும் சொற்றெருட்டருக்கு நட்சத்திரக் குறியிட்டுப் பின்வருதைக் கீழ்க் குறிப்பாகக் கொள்க:—“பக்கம் 38 பார்க்க”.

